

دانزاوانا ياد

(دانزاوانا په ياد د جو پرشوي سيمينار د ليكنو ټولکه)

سريزه او را ټولونه

۵

محمد اسماعيل یون

۱۴۸۷

Ketabton.com

د نازو انا ياد

سریزه

او

راتولوونه

د

محمد اسمعیل یون

بسم الله الرحمن الرحيم

كتاب پېزندنه

د نازو انا ياد	د كتاب نوم:
محمد اسماعيل يون	راتولوونكى:
يون كلتوري يون	خپرندوى:
١٠٠ توکه	چاپشمىپ:
١٣٧٩ کال	لومړۍ چاپ:
١٣٨٧ کال	دویم چاپ:
(5)	دراتولوونكى
(5)	پرله پسى نومره:
ضياء الرحمن ضياء	د خپرندوى
	پرله پسى نومره:
	كمپوزر:

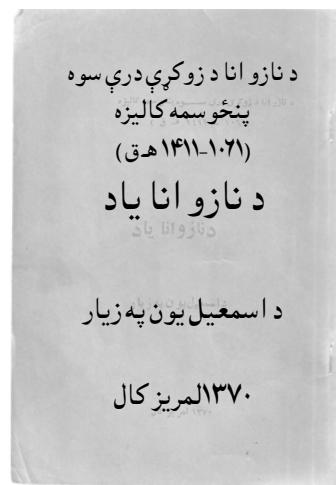
نیولیک

منځ	گنه	سرليک
۱	۱	دا اثر او دويم چاپ
۲	۲	سريزه
۱۲	۳	د خوشال فرهنگي ټولني د رئيس وينا
۱۸	۴	د بنوونې او روزنې د وزيري وينا
۲۲	۵	پيام شوراي سراسري زنان به مناسبت...
۲۲	۶	د نازو انا ژوند، سخاوت، شجاعت او شاعري
۴۲	۷	مخمس(شعر)
۴۸	۸	د یونس د یوې معما حل
۵۸	۹	محمد هوتك او محمد یو شاعر دی که...
۷۴	۱۰	سخن چند پيرامون ماخذ شناسی پته خزانه
۹۰	۱۱	د گورگاني هند او صفوی ايران تر منځ...
۱۱۷	۱۲	د پښتو ادب څلاند ه عرفاني نمونه
۱۳۴	۱۳	راوبط ميرييس هوتكى با شاهان گورگاني هند
۱۴۳	۱۴	د پښتو په لرغونو بسحمنو شاعرانو کې...
۱۵۱	۱۵	د نازو انا په کورنۍ کې د پښتو شارعري عنونه
۱۲۴	۱۶	د هوتكيانو په باب چاپ شوي پښتو كتابونه
۱۷۴	۱۷	د چا بدل(شعر)
۱۷۷	۱۸	د محمد اسماعيل یون لنده پېژندنه

دا اثر او دويم چاپ

پر ۱۳۶۹ کال د لړم د میاشتې پر (۲۵) مه نېټه په کابل کې ((خوشال فرهنگي تولنه)) جوړه شوه، په دې تولنه کې په لسګونو خه، چې په سلګونو هغه افغان لیکوال، شاعران او ګلتور پالي راتول شوي وو، چې پر خپل هېواد او ملي ګلتور یې تر هر چا زيات زړه سوزبده او د ملي فکر خښستان وو. زه دا مهال ددې تولني د ټوانانو د ادبې انجمن مسئول وم. دې تولني له خپل تاسيسه، بیا په کابل کې د جنګونو تر پیل، په نړدې یو ګلن بهير کې دې مهم او په زړه پوري فرهنگي کارونه ترسه کړل، خو عنوانه کتابونه یې چاپ کړل او تر لسو زيات علمي سیمینارونه او ورکشاپونه یې جوړ کړل، دا هغه بری و، چې په دې دومره کمه موده کې، په کابل کې هېڅ دولتي او نادولتي تولني تر دې مهالله نه و ترلاسه کړي. دې تولني د همدي یوه (۱۳۷۰) ل کال په بهير کې د نازو انا په ياد، په ملي کچه یو سیمینار جوړ کړ، تولني ماته دنده راو سپارله، چې په دې سیمینار کې اورول شوي او نا اورول شوي تولې لیکنې سره راتولې، ایدهیت او چاپ کړم. ما دا کار و کړ او د ۱۳۷۰

کال پر وروستیو میاشتو می دا کتاب چاپ ته تیار کړ. دا په
داسې حال کې و، چې زه د پوهنځی د خلورم ټولکي محصل و
او د فراغت وخت مورانې د کېدہ، د پایلیک (مونوگراف)
ليکنه او نور ګن کلتوري مصروفیتونه هم را ترغاري و. هره
ورخ به ماسپینیین مهال د کابل-

جلال اباد پرلویه لاره، د کابل
هو تخلو سیمه کې اريانا
چاپخونې ته ورروان وم کله به
په چاپخونه کې کاغذ نه و، کله
به کاريګرنه و، کله به برښنا نه و
او کله به نوري ګنبي ستونزې وي،
خو فرهنگي ولولي، دا تولي
ستونزې له موبه هېرولي، ددي

ترڅنګ سیاسي وضعه هم ډېره و بروونکې و، داسې اتكل
کېدہ، چې د ډاکټر نجیب الله حکومت به نسکور شي او په
کابل کې به یوه سخته ګډوډي رامنځته شي، اريانا چاپخونه
دا مهال په افغانستان کې یوه ډېره لویه او مجھزه چاپخونه و
خود کاغذ د کمبېت له ستونزې سره مخ و، که نه خودا
چاپخونه دو مره مجھزه او سمباله و، چې د ورځې یې هم یو
کتاب چاپولای شو. موب چې د افغانستان حالت نېه درک کړي

و او د راتلونکي اټکل مو هم کولاي شو، نو تر و روستي بريده مو هخه کوله، چې کتاب شي، که خه هم په چندان بنه کاغذ نه وي، سره له دې چې دا کتاب مو بد دولت په لګښت نه چاپوه او خوشال فرهنگي ټولني چاپوه، خو بيا هم که پخوانۍ حالات او امكانات واي، تر دې بنه چاپ بدلاي شو. پر کتاب مې ډبر بېړنۍ او ضربتي کار و کړ او د ۱۳۷۰ کال پر و روستيو شپو ورخو؛ مخکې تر دې چې کابل ته د جګړو فصل راوري، چاپ کړ. دا نوزما په فرهنگي ژوندانه کې د ډېږي خوبنۍ يوه ورڅو. د ۱۳۷۱ کال د ثور تر (۲) مې نېټې وروسته، په کابل کې جګړې پیل شوي، بیا نو د دې چاپ خونې نبشه او نبیره چاونه ليدله، خه چې يې درلودل، ويچار، لوټ او پر پاکستان و پلورل شول. دا د دې اثر د لومړي چاپ داستان و. په کابل کې دا مهال زما او زموبد نورو لیکوالو په زيارا کشره چاپ اثار، دا او دېته ورته داستان لري. له دې کيسې خخه مې هدف دا دې چې زموبد په هېواد کې فرهنگي کار، هغه هم د جګړې پر مهال او د جګړې نسل د واک په بهير کې، خه اسانه خبره نه ده. او س چې د خداي (ج) په فضل په هېواد کې د چاپ امكانات او تخنيکي چاري اسانه شوي، موبد باید پخوانۍ محرومیت او او سنۍ ضرورت دواړه خروب کړو، خپل ټول هغه اثار چې هنري، تاریخي، کلتوري، علمي او نور ارزښتونه لري، بیا له

سره چاپ او د مرگ له خطره و ژغورو، او س د کمپیوټر او
 انټرنیت زمانه ده، له دې تخيکي امکاناتو، چې او س هم موب
 ګته نه پورته کوو، نو بیا خو باید ئان په مرو او ویدو قومونو
 کې حساب کرو او مرگ ته خپله پښې وغئوو. یو ئحل چې د
 کمپیوټر او انټرنیت څو ته یواثر ورسبد، بیا یې نو د مرگ
 قاصدان په اسانی نه شي وژلای، نو موب باید د زمانې له
 همدغه رمز او امکان خخه ګته پورته کرو، ئکه خوزه دا
 کتاب او نور کتابونه د همدغه رمز په رنځی کې، نه یوازې دا چې
 بیا له سره چاپوم، بلکې سی دي ګانو کې یې هم ثبتو م او د
 انټرنیت په څو کې یې بېلا بېلو و بېپانو ته هم ورسپارم، چې د
 مرگ له بلا خخه و ژغورل شي.

دا چې دا اشاره څومره زموږ او سنی او راتلونکی نسل ته
 ګټوروي او زموږ تولني ته به یې ګټه خه وي، دا قضاوت به
 لوستونکو ته پرېږدم، زه او س خپل مسؤولیت رفع کوم،
 قضاوت د لوستونکو کاردي او زه ئان ته د چا په قضاوت کې
 د مداخلې حق نه ورکوم، نو د یو ساده یا مبتدی لیکوال په
 توګه دو مره وايم، چې د خپل تېرا او راتلونکی نسل ترمنځ
 کلتوري خلانه شم ز غملای، زموږ او سنی فرهنگيالي پښتane
 ته په کاردي، چې د تېرا او راتلونکی نسل ترمنځ کلتوري پُل

وغئوي او د پوهې په دې زمانه کې ګلتوري خلاته اجازه ور
نه کړي.

د همدي ارمان په ارمان
پوهندوى محمد اسمعيل یون
ارګ-د جمهوري رياست و دانۍ
کابل-افغانستان
۱۳۸۷ کال، د سلوااغې ۷ مه

سریزه

خرنگه چې ټولو ته خرگنده ده، د هېواد یو شمېر
 روښانفکرانو او فرهنگیانو په شعوري هڅه او هاند، د
 ۱۳۷۹ المريز کال د عقرب میاشتې پر (۲۵) نېټه د خان علين
 مکان لوی خان، خان خوشال خان خټک فرهنگي ټولنه (د
 خوشال فرهنگي ټولنه) د ډېرې شاندارې غونډې په ترڅ کې په
 انټرکاتېینټیال هوټل کې پرانستل شوه.

له هغه وخته راهیسې دا دی خه کم یو کال تېربېږي. په دې
 زمانی واتن کې خوشال فرهنگي ټولنې نه یوازې په هېواد کې
 خپل ملي ہويت وڅلاوه، ټولنیز بنسټ یې پیاوړۍ شو، بلکې
 په داسې عملی فعالیتونو یې لاس پورې کړ، چې کولۍ شو، د
 هېواد د فرهنگي تاریخ یوه ځلانده پانه یې وبولو. د ۱۳۷۹
 کال تر عقرب میاشتې وروسته د کامل مومند په یاد علمي-
 ادبی سیمنار جوړ شو، د لوونو فصل شعری جونګ چاپ شو،
 د استاد اولمیر تلين په درنښت غونډه جوړه شو، د ګل او غزل
 سندريز پروګرام د لوړې څل لپاره ثبت شو، د فرهنگي ټولنې
 هنري ډله جوړه شو، د هېواد د پیاوړۍ شاعر نصرالله حافظ
 شپېتمه کليزه ونمائڅل شو، په ځينو تحصيلي او علمي
 موسسو کې د ټولنې خانګې پرانیستل شوې، د ملي اتل

عجب خان اپريدي سيمينار جور شو، د عجب خان اپريدي د
سيمينار د مقالو مجموعه چاپ شوه، د نازو انا د زوکړي د
درې سوه پنځوسمې کليزې په وياري علمي ادبی سيمينار جور
شو، د خوشال ختک پسرلنۍ مشاعره جوره شوه او یولر نور
ورته کارونه سرته ورسېدل.

او دادی اوس شمشاد مجله (د تولني خپرنۍ اړګان) له چاپه
د راوتو په حال کې ده. د محترم استاد کاه ميسین عبد الشكور
رشاد د اويايمې کليزې د نمانځني لپاره هلي څلې روانې دي
او د عبدالقادر خان ختک په باب د یولوي سيمينار د جور بدرو
لپاره کارونه پيل شوي دي.

د خوشال فرهنگي تولني د کلنۍ پلان له مخې یو هم د نازو
انا د درې سوه پنځوسمې کليزې په وياري علمي-ادبی
سيمينار جورېدل او د یوه ځانګړي كتاب په شکل د هغه
سيمينار د مقالو چاپول و د دې سيمينار د جورېدو لپاره
مخکې ترمخي کار پيل شود تولني اکترو غرو خپلې هڅې
ونه سپمولې، بنایسته ډپرو فرهنگي دوستانو او پښتو
پالونکو، چې نومونه یې وروسته راورم، له موب سره مادي او
معنوی مرستې وکړي، خوزماد ډپر پرکاره استاد، د پښتو د
خدمت او پالنې د عملی او نظری ډګر لوی اتل او یا هم زموږ د
یوه ليکوال خبره ((زمودڙوندي اکاډمي)) محترم (زملي

هېوادمل) مندو رامندو او هلو ئلۇغۇخ او تاکونكى رول ولوباوە، دى نەيوازى د مادى امكاناتو د برابرۇنى لپارە كوشە پر كوشە او كورپر كورگۈچىلى دى، بلکى د مقالو د تنظيم لپارە هم پە ليكوالو پىسى سترى شوى دى. استاد هېوادمل ماتە ويلىي و، چې ددى كتاب تدوين او چاپ ستا پر غارە دى، خوپە دى بىرخە كې دە دومرە كار سرتە ورساوه، هغە د چا خبرە ماتە يې تىيارە مىرى پە خولە كې راكە.

دا سىيمىنار د ۱۳۷۰ كال د ميزان د مياشتى پر ۱۷ مەنېتى د كابل پوهنتۇن د علمي شورا تالار كې د سهارپر نەھە نىمو بجو پىيل او د ماسىپىنلىن پر دوو بجو پاي تە ورسىد. د سىيمىنار كار د قران كريم د خۇ مباركو ايتونو پە تلاوت سره پىيل شو، تر ويناوا او پىغامونو وروستە ليكوالو خېلى مقالىي ولوستلى. د سىيمىنار پە وروستى بىرخە كې يوه ازادە مشاعرە وشوه او د تولنى لە خوا خۇ تو كە كتابونە، د سىيمىنار پە بخوالو ووپشل شول. چىڭە چې تول پوهېرىي، د خوشال فرهنگىي تولنى يوه غىير سىياسىي، غىر دولتىي او غىر گوندى تولنى دە، يوازىنى تكىيە يې د خېلى هېواد پە فرهنگىپالونكى او پىنسىتو پالونكودە، نو د مالىي امكاناتو پە بىرخە كې هم پر هەمدى تكىيە كوي، نو كە ددى كتاب پە ئىينو مقالو كې خەلنپۇن شانتە راغلى وي، هغە بېيوازى د تولنى د مالىي امكاناتو لە كبلە وي.

دلته ضروري بولو، د هغو بنااغلو له مرستو خخه يادونه او
منه وکړو، چې د دې سيمينار په جوړولو او د کتاب د چاپ
لپاره يې له موب سره کړي دي. د دې فرهنگپالونکو نومونه او د
مرستو خومره والی په لاندې ډول دي:

۱- محترم حاجي بابک کندهاري یو سلو پنځوس زره
افغانی.

۲- محترم حميدجان قادری، د قادری شرکت رئیس سل زره
افغانی.

۳- محترم هريش کمار کندهاري شل زره افغانی.

۴- محترم دوكتور شاه محمد (په کابل کې د پښتونخوا
ستوپنټس ارګانيزيشن (P.S.O) د سازمان مشر) شل زره
افغانی.

۵- محترم عمر معروفي لس زره افغانی.

۶- محترم فدامحمد خوار يکښ لس زره افغانی.

۷- محترم احسان اريزې خلور زره افغانی.

۸- محترم بسم الله حمقمل دوه زره افغانی.

۹- محترم علي محمد رسولی دوه زره افغانی.

۱۰- محترم انجنير ګلاب دوه زره افغانی.

۱۱- محترم جلات خان حكمتي دولس سوه افغانی.

۱۲- محترم پوهندوی شېر احمد ګردیوال زر افغانی.

۱۳- محترم پوهنمل اصف بهاند زر افغانی.

۱۴- د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنخی د پښتو
خانګې د لوړی تولګي محصلینو تولې درې زره افغانی.

او س چې زه د غه سریزه ليکم، خوشال فرهنګي تولني په يو
بل نوبست لاس پوري کړ، هغه د خوشال فرهنګي تولني په
چوکات کې د یوې طبی خانګې پرانیستل دي. په دې خانګه
کې د کابل طب انسټیتیوت د (۳۰۰) تنو په شاوخوا کې
محصلینو او استادانو غړیتوب واخیسته، سره له دې چې يو
شمېر لنه فکرانو د دې خانګې د جور بدود مخنیوی لپاره خپل
لنډ فکره هویت په ډاګه خرگند کړ، خوله نېکه مرغه د کابل
طب انسټیتیوت د نوبنتګرو محصلینو د پرله پسې هلو خلوا
او کوبنښونو له کبله، د هغو تولې هڅې له ناکامۍ سره
مخامنځ شوې او د دې خانګې افتتاحیه غونډه په داسې
شاندارو مراسمو او احساساتو سره پرانیستل شوه چې حتی
تصوري نه کېده.

په دې مجموعه کې درې پیغامونه، د وه توقې شعرونه او
یو ولس مقالې راغلې دي. په مقالو کې څینې مشخصې د نازو
انا د فرهنګي او ملي ژوند د بېلا بلو اړخونو په څېرنې او
تحلیل پوري اړه لري او څینې نوري مقالې د هوتكو د ملي او

فرهنگي غورئنگ په ارتباط ليکل شوي دي، چې د ئىينورې رو
په حل کې مرسته کولى شي.

د خوشال فرهنگي تولنه هيله لري، چې د دې مجموعى
مقالاتي به د هوتكىي دورى د فرهنگي او ملي كارونوله
خېرونکو سره مرسته وکرى.

په پاي کې زه دغه مجموعه خپلې فرهنگي تولنى ته دالى
كوم او هيله لرم چې زما دا هاند او هڅه د فرنگ د يوې پیشې
په رنولو کې د خېرونکو په درد ولگي.

په ډېر درنښت
له پښتو، پښتونولى او انسانيت نه په ډکو ولو لو
اسمعيل یون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو خانګې
محصل

د نازو انا د زوکړي د درې سوه
پنځوسمې کالیزې په غونډه کې د خوشال
فرهنگي تولنى د رئيس وينا

درنو پوهانو، مېرمنو او بناغلو !

د خوشال فرهنگي تولنه له خپلې اساسنامې سره سمد هبواد د علمي، فرهنگي او تولنيزو شخصيتونو د کارنامو او خدمتونو د نمانځني لپاره علمي او فرهنگي غونډي جوروسي. دا زموږ ملي وجیبه ده، چې د فرهنگ د رښتنو خدمتګارانو درناوی وکړو او هغوتاريخي شخصيتونو ته، چې د ملي فرهنگ د غني کولو په برخه کې يې ونډه اخيستې ده، د عقیدت ګلونه وړاندې کړو.

د نن ورځي علمي غونډه د نازو انا د زوکړي د درې سوه پنځوسمې کالیزې په یواړ جوړه شوې ده. په دغه علمي غونډه کې به د افغانستان د سیاسي، تولنيزاو فرهنگي تاریخ پر بېلاښلو خواو رنا و اچوله شي، ګوندي د تاریخ په هېنداره کې مورډ افغانان خپل صلاحیتونه، خپل ملي کرکټر، خپلې بریاوې او خپلې نیمګړ تیاوې یو حئل بیا له نظره تبرې کړو، تاریخ مورته اجازه نه راکوي، چې د حقارت عقده ولرو، پرخان باور له لاسه ورکړو او توري تیاري په خوب کې ووينو. افغانانو له پاريس خخه نیولې ترڅه هلي او بنګاله پوري په اداره، سیاست او فرهنگ کې ستره ونډه اخيستې ده. سره له دي، باید وویل شي، چې د افغانانو په تاریخ کې له قلم خخه د توري نقش زیات وو، دوى له مغزو خخه هغومره کارنه دی اخيستې لکه خومره يې چې له خپلوا متیو خخه اخيستې دی. د

پښتنو په باره کې دا خبره ډپره مشهوره ده، چې وايي: پښتنه يې په توره ګتني، په سیاست يې بايلى.
 که چېرې د اسیاېي ملتونو سیاسي تاریخ ته په ځیر وکتل شي، نو دلته سیاسي فلسفې او سیاسي ایدېيالو نو چندانې انکشاف نه دی کړي. په پښتنو مشرانو کې شپرشاه سوری، خوشال خان خټک، افضل خان (د تاریخ مرصح مولف)، میرویس هوتك، احمد شاه بابا، سید جمال الدین افغان او محمود طرزی د لورې سیاسي پوهې خاوندان وو، دوی د خپل قام د لورتیا لپاره له خانه سره ایدېيالو نه در لودل او د قامونو د عروج او زوال علتو نه يې پلټل. له بدہ مرغه، د پښتنو د سیاسي مشرانو نظریې په ځانګري اثر کې نه دي راغونه ډې شوې او په انتقادې توګه نه دي تحلیل شوي.

درنو پوهانو او د فرهنگ مينه والو! د نورخې علمي غونډه د فرهنگيانيو له نظره خاص ارزښت لري: لومړۍ دا چې نازو انا د میرویس خان هوتك مورده او د هغه ستر تاریخي شخصیت په پالنه کې مهم نقش لري. دوهم دا چې نازو انا یوه شاعره وه او د شعر د بواسې دړلود. درېیم دا چې نازو انا یوه مېرمن وه او دا د ټولو فرهنگيانيو انساني وظیفه ده چې د بنټو له حقوقو څخه په کلکه ملاتر وکړي. که چېرې د یوې ټولنې نیمايې نفوس په ټولنیز فعالیت کې له ونډې اخیستلو څخه

محروم شي، نودابه يوه لويء فاجعه وي. د بسحونه او روزنه سربېره پردي، چې يوه انساني او عاطفي مساله ده، د تولنيز پرمختگ يوه نه بېلېدونکې موضوع هم ده. تجربې بسودلي ده چې تعليمياافته مېرمنې د ماشومانو په روزنه کې ااسي نقش لري. همدارنګه په کومه تولنه کې، چې د تعليمياافته بسحونه شمېرزيات وي هلتہ د نفوسو د ډېروالي پرابلم هم ترزياتې اندازې کنټرول کېدی شي.

خوشال فرهنگي تولنه، د خوشال بابا تعليماتو ته په وفاداري سره، د نجونو تعليم او تربيې ته خاص اهميت ورکوي. خوشال بابا په خپل اثر (دستارنامه) کې د نجونو بسونې او روزني ته خاصه پاملنې کوي او وايي، لکه خنګه چې د زامنو تربيت لازم دي، لونې لا حقداري دي. خوشال بابا د نجونو لپاره جلا تعليمي نصاب تاکلى دي، چې په هغه کې ديني علوم، د منزل تدبیر او اجتماعي سلوک ته ئاي ورکړ شوی دي.

که چېري پښتنې کلتور په ژوره توګه مطالعه شي، هلتہ به د بسحونه مقام او ونډه د يوه خرگند حقیقت په توګه خانښکاره کړي. د پښتنو په هنري فرهنگ کې د بسحونه ونډه ډېره زیاته ده. ويل کېري چې د پښتو د فولکوري ادب زياتې بېلګې د بسحونه ايجاد دي، په ليکني ادب کې هم د يوه شمېر بسحونه نومونه ثبت

شوي دي، چې شعرونه يې ويلى دي او داستانونه يې ليکلي
دي نازو انا هم د هغو مېرمنوله جملې خخه ده، چې په ادبی
تاریخ کې يې نوم راغلی دي. که خه هم د مېرمن نازو د شعر
د ٻوان لاس ته نه دی راغلی، خود دې د شعرونو له دوو بیتونو
خخه چې په پته خزانه کې راغلی دي، داسي بنکاري چې نازو
انا د لوړې ادبی قريحي خاونده وه.
هغه دوو بیتونه دادي:

سحر ګه وه نرګس ليمه لانده
خاځکي خاځکي يې تر ستر ګو خڅبده
ما وي خه دی بنکلیه ګله ولې ژاري؟
دې وي ل ژوند مې دی یوه خوله خنديده.

دغه شعر د تصویر، تمثيل، لفظي صنایع او د مضمون د
نوښت له پلوه د پښتو ژې کلاسيک اثر بلل کېږي. له دې شعر
خخه دا هم خرگند ېږي، چې ددوه په لوديزه برخه کې یو
خانګړي سبک د پوخالي درجې ته رسپدلۍ او د شاه حسين
هوتكې په دربار کې هم دغه سبک پالل کېده.
که چېږي د روښانيانو عرفاني اشعار، د خوشال ختيک او
رحمان بابا شعرونه د هغه عصر روح و بولو، نو د مېرمن نازو

شعر هم د هغه عصر په چوکاټ کې لوبېري او کومه نادره ادبی
پدیده نه گنله کېږي.

درنو پوهانو او فرهنگيانو ! د خوشال فرهنگي ټولنې
په علمي غوندو کې تراوسه پوري ډېرې تحقیقي مقالې
لوستل شوي دي زموږ غونه پې یوازې تجليلې او تشریفاتي
بنهه نه لري، سره له دې که د دغې فرهنگي ټولنې ځینې غري د
راتلونکو سيمينارونو او سمپوزیمونو د ماہیت په برخه کې
کوم و پانديز لري او یا غواړي چې د کار په سبک کې بدلون
راشي، خپلې نظريې دې په ليکلې توګه لارښودې شورا ته
راولېږي.

په پای کې درنو پوهانو ته بلنه ورکوم، چې خپلې علمي
تحقیقي مقالې واوروسي د فرهنگ په چارو کې ستاسو د
بریاليتوب په هيله.

په درناوې

کاندید اکادميسيون محمد صديق روهي

د خوشال فرهنگي ټولنې رئيس

د نازو انا د زوکړي د درې سوه پنځوسمې
کالیزې د نمانځني په مناسبت، د بنوونې او
روزنې د وزیرې مېرمن معصومي عصمتی
((وردګ)) وينا

درنو پوهانو، محترمو حاضرينو او بناغلو راغلو !

خوشاله يم، چې د افغانستان د روښانګړو بسحومې او ميندو
په نیابت د یوې دا سې توريالي او فرهنگيالي افغانې مېرمنې
د زېبې د درې سوه پنځوسمې کالیزې په دې درنه غونډه کې
برخه اخلم، چې نوم به یې د افغانستان ملي او فرهنگي تاریخ
تل په څلاندو تورو خوندي وساتي، دا مېرمن نازو انا ده.

مېرمن نازو انا نه یوازې له دې جهته د درناوي ورده، چې دا
یوه فرهنگي بسخه وه او په پښتو یې شعروایه، بلکې له دې
امله هم د درناوي ورده، چې د میرویس نیکه غونډې یو لوی
شخصیت یې په ملي او وطنې روحیه وروزه. میرویس هغه
څوک و، چې د دولسمې هجري پېږي. د دوهمې لسیزې په
وروستیو کلونو کې یې د خپل ټاټوبې د ازادۍ او د خلکو د
نجات لپاره ملي او ولسي هلبې څلې پیل کړي، څو په پای کې

خپل مقدس مرامته و رسید او په کندهار کې يې د یوه ملي حکومت بنسته کېښوده. ترده وروسته يې په کورنۍ کې هم دغسي مشری د دولسمې هجري پېړي تردويمي نيمائي پوري دواه مومند.

سره له دې چې د نازو د کورنۍ د تسلط او حکمرانی دوره لنډه وه، مګر په سیاسي، اجتماعي او فرهنگي ساحو کې يې مشمریت ډېر خرگند او د افغانانو په سیاسي او اجتماعي ژوند کې يې د یوه داسې تحرک زړی رازرغون کړ، چې د دوى د پاچه‌اهي تر ختمې د لې وروسته په سیمه کې د افغانانو د اقبال ستوري په څلې د شو او لوی احمدشاه بابا د افغانستان د لوبي امپراتوري د بنسته ډبره کېښوده او د یو پیاوري افغانستان د جوړ بد و په لاره کې يې متین ګامونه پورته کړل د نازو انا کورنۍ سربېره پر خپل ملي او سیاسي هویت یوه فرهنگي کورنۍ هم وه. خپله نازو انا او د دې زوی میرویس نیکه، لمسی شاه حسین هوتك او لمسی مېرمن زینبه د پښتو ژبې شاعران وو. دوى د شاعري ترڅنګ شعر دوستان او فرهنگ پالونکي هم وو. په خاص ډول د شاه حسین هوتك پاچاهي دوره د افغاني فرهنگ د ودې په پروسه کې د عطف تکي دي.

د دوی په شاهي قصر کې د ادبی دربار موجودیت او په دې
دربار کې د شاعرانو، ادبیانو او عالمانو را تولیدل ددې
کورنۍ د علمدostي او فرهنگ دوستي بنکاره ثبوت دی.
سره له دې چې ددې کورنۍ د حکومت تر سقوط وروسته د
دربار پېرزيات اثار له منځه ولاړ، خوڅه چې را پاته دي،
هغه هم خورا غنيمت اشاردي او او س د همدغو محدودو
راپاتو اشارو پر استناد موږ د خپل فرهنگي او ادبی تاريخ
اساسات بنا کوو. د کندهارد هوتكو پاچاهانو دغه فرهنگي
او ملي هخو ته د احترام سرونه پييوو.

دغسي چې د ميرويis خان هوتك تر مشری لاندې د
کندهارد ولسونو ملي غورئنگ د افغانانو د ملي تاريخ بو
بنکلې فصل دي. د ګه ډول د ده د زوی شاه حسين هوتك په
دربار کې رامنځته شوی ادبی غورئنگ زموږ د ادبیاتو په
تاریخ کې خپل لور مقام لري. د نازو اناد شخصیت یو بل بعد
دادی، چې مورخینو دا مېرمن ډېرمه زړوره، بهادره او د
سخاوت او شجاعت خاوندې مېرمن تو صیف کړي ده. موږ نازو
اناد افغانستان د بنخو نهضت په تاریخ کې د خو بعدی
شخصیت خاوندې مېرمن ګنو.

ددې مېرمنې شجاعت او مېرمانه دو مره وه، چې په خپل وخت
کې یې له خپل پلنی تاټوبې خخه بریالی دفاع کوله او په

سخاوت کې هم زیات شهرت لري. تردي چې فکري او هنري
استعداد يې تردي حده و، چې په پښتو ژبه يې د شعر دفتر له
خانه په يادگار پر پنسود.

درنو پوهانو او ګرانو حاضرينو !

زه د نازو انا ملي، اجتماعي او فرهنگي کارنامو ته د احترام
د وړاندې کولو ترڅنګ د خوشال له فرهنگي ټولني څخه د زړه
له کومي مننه کوم، چې د دغې فرهنگيالي او توريالي، افغانې
مېرمنې دنامه د راژوندي کولوا او د دې هڅو ته د درناوي په
منظور يې دغه درنه غونډه جوړه کړي ده.

د نازو انا کارنامې دې تل د افغانې ميندو سر مشق وي
ستاسو له توجه تشکر.

پیام شورای سراسری زنان به مناسبت سه صد و پنجمین سال تولد نازو انا

(۳۵۰مین) سالروز تولد مادر گرامی وطن میرمن نازو را
از نام هر مادر و خواهر هموطن گرامی میداریم
کاملاً بجاست که پس از گذشت (۳۵۰) سال باز هم خاطره
پرشکوه مادر نامدار کشور بالوسیله مردم قدر شناس ما
بصورت شایسته تجلیل میگردد، زیرا نقش اجتماعی و
خانواده‌گی این خانم رسالتمند در آن سطح پر عظمت قرار
دارد که هموطنان مادر برابر همت والا، سخاوت، شجاعت و
طبع والای ادبیانه اش سر تعظیم فرود میاورند. هم او بود که
در دامان پر محبت و پاک مادرانه اش فرزندان را مردی را که
در راه وحدت و همبستگی مردم ما همت گماشتند و مردم را
از شر ظالمین نجات دادند پرورش داده نام پراوازه میرویس
نیکه راحتی هر طفل ازین سرزمین باعزم و احترام بزبان
میاورد و نقش میرویس نیکه در تامین وحدت ملی و نجات
مردم افتخار بزرگی است برای همه ملت پنیتون و بخصوص
برای مادرش که همه ارزویش از اوان تولد پسرش همین بود
که او کارهای بزرگ و مشمری را برای مردمش انجام دهد و
میرمن نازو همه نیروی مادرانه اش را در تربیت چنین فرزندی

بکار بست و مادر چنین فرزندی نیز شد و برای یک مادر
افتخار بزرگتر ازین نمیتواند وجود داشته باشد ، مپرمن نازو
انا در همه امور خانواده گی زنه با فهم ، باتقوی و شجاعی بود
که مدبرانه امور خانواده گی اشرا تنظیم میکرد.

دوستان محترم !

خوبست که زن افغان را در نمونه زنان ناموری چون مپرمن
نازو مطالعه کرد. او اگر از یک سو مادر خوب و نمونه بود از
جهت دیگر نقش پر بار اجتماعی اش را نیز صمیمانه درک
میکرد او هم در میدان نبرد و هم در ساحه قلم مطمین و
استوار قدم بر میداشت، و در عین زمان قلب رو ف و مهربان
یک زن را نیز در کمال صداقت با خود داشت. سخاوت و
مهربانی او در ان حدودی بود که منزل او مهمانخانه کلیه
مسافرین بود که از محل زندگی اش عبور میکردند و پیوسته
از فقر او نیازمندان دلジョیی مینمود و برایشان نان و لباس
تهیه مینمود اینها همه خصایل خوب انسانی این زن دلاور
است. طبع ولای ادبیانه او در کلام شرین او تجلی خوبی دارد و
افکار عالی، فلسفی او را منعکس میسازد ، دیوان مناجاتی
او در بر گیرنده دو هزار بیت است و این بیانگر طبع شعری
بزرگ اوست.

همه گفته‌ها و مطالبی که در وصف مپرمن نازو گفته شد
کافی است که اورا در سطح یک انسان ارزشمند و با تمکین
مورد احترام همه بسازد و این مسله خیلی قابل اهمیت است
زیرا از یکطرف او به حیث یک شخصیت مستقل از همه
خصائیل علی انسانی برخوردار و مورد احترام است و از
جانب دیگر او نمونه خوبی از یک زن افغان بمثابه مادر و
پرورش دهنده نسل اینده بشمار می‌رود.

دوستان‌گرامی!

ما در حالیکه اقدام بجا انجمن فرهنگی خوشال که پس از
قرنهای متولی به منظور تجلیل از یک زن قهرمان همت
گماشته است با حسن توجه استقبال مینمایم

ارزو مند یم که این اقدام بزرگ اغاز کار باشد تا همه انجمن
های فرهنگی رسالت بزرگ خویش را در قبال زنان و مادران
وطن درک نمایند و با معرفی چنین زنان از یکطرف مردم با
چنین شخصیت‌ها اشنا می‌گردند و از جانب دیگر این امر
ثبت می‌گردد که در کنار هر شخصیت بزرگ یک مادر
رسالتمند قرار دارد و تاکید این امر باعث می‌گردد تاروان
جامعه در برابر کمک به تقویت جنبش زنان اماده گردد.

یکبار دیگر از کار بس نیکوی انجمن فرهنگی خوشال
اظهار سپاس مینمایم و در عین زمان با در نظر داشت

محدودیت بود جوی شورای زنان مبلغ ناچیزی را که حاوی
(۵....) افغانی است جهت نشر کتاب مپرمن نازو به این
انجمن اهدا مینمایم، و انتظار چنین برگزاریهای را در اینده
نیز داریم

پوهنمل عبدالخالق رشید

د نازو انا ژوند ، سخاوت، شجاعت او شاعري

((زمآ مور ماته د لویو کارو د انجام وصیت کړی دی
زه باید زیار و باسم چې د مور وصیت پر ئای کرم او له
خدای (ج) څخه توفیق غواړم)) ((میرویس نیکه))

زموبد خلکو د تاریخ په پانو کې که له یوې خوا د نارینه
اتلانو نومونه تلپاتې شوي، مګر له بلې خوا دا نسبی نښاني هم
شته، چې د همدغو نارینه وو ترڅنگ د اتلوا نسخینه وو نومونه
هم تلپاتې دی او درناوی یې په هم هغه اندازه دی، لکه د
نومیالیو نارینه وو. وايی چې په عباسی واکمنانو کې تر
هارون الرشید وروسته مامون الرشید د خپل عصر زبده
روزگار واکمن شو، دده ددغې لویی او پوهې یو سبب دا و،
چې دی د یوې نومیالی خراسانی مېرمنې مرجیلې زوی و،
هغې دی په پوره تقوا او سپېختلтиا سره وروزه، ځکه نو په

خپل عصر کې يونه ماتېدونکى او پر ئان دا دمن واكمىش،
د مامون په روزنە او پالنە کې د هغە د مور مرجىلى خراسانى
وندە خرگىندە و.^۵

د هند د مغولى لرى د بنستووال ظهرالدین محمد بابر د
پاچاهى د لوبيي او ده تەد لوبيو ويارونو د بىنلىق پەترخ كې دده
د پېنتنى مېرىمنى بى بى مباركى نوم او هلپى ئىلى پەتارىخي
لحاظ د يادونى ورپى دى، همدغە پېنتنى مېرىمن و، چې د يوه
خانگىري تارىخي نزاكت لە مخې يې د بابر غوندى لوى واكمىش
مېرى سره لە دې چې پە هند كې بىنخ شولە هغە خايىد شېرىشاھ پە
عصر كې راويوست او دلتە يې پە كابل كې پە اوسىنى بابر بىن
كې چې پە ((هغە وخت كې د حضرت رسول(ص) پە قدم گاھ
باندى مشهور و)) (۱) خاورو تە و سپارل شو. د بابر بىنخول پە
كابل كې د هغې سىاسى او تارىخي ئىرىكى نتىجه و، چې
زمور د دغې نومىالى پېنتنى پە هغۇ تارىخي شرايىطو كې
ورپام شو، چې پە هغۇ شرايىطو كې يې پە سىيمە يىز او ملي
لحاظ ستر اهمىت درلۇد.

پە همىدى شان زمۇرد هبوا د پە تارىخ كې درېيمە تلىپاتى
بىخىنە خېرە، چې زمۇرد ليكىنى اصلىي موضوع ھم د هغې
ژوند، تقوا او سېپېخلىتا ده هغە زمۇرد ملي مشر او ملي
لاربىسۇد مىرويس خان مور (نازو اانا) ده. نازو اانا د توخييود

خانگی د نومیالی مشر سلطان ملخی توخي لوروه، سلطان
ملخی هغه نومیالی مشرو، چې د هند د مغولي واکمن محى
الدين اورنگ زېب په عصر کې يې له غزنې تر جلد که په بشپړه
خپلواکۍ سره حکومت کاوه او د اورنگزېب د عصر په نامتو
کسانو کې يادېده (۲).

نازو انا د همدغه ملي مشراو واکمن په کاله کې پر ۱۰۶۱هـ
کال وزړ پدہ، په همدغه واکمن کاله کې يې د هغه وخت له
شرايطو سره سمې ديني زده کړې لکه چې دود وي، سرته
ورسولي، نازو په خپل عصر کې په ربستيا هم د یوه پښتون
مشرد کاله روزنه په بشپړه توګه واخیسته او ئان يې په تمامه
مانا په بسحینه جامه کې داسي عيار کړ، چې هم د رزم شوه او
هم د بزم، داسي چې:

نازو انا د یوې سپېڅلي پښتنې مېرمنې په توګه:
نازو د لوی حکمران سلطان ملخی توخي لوروه، کرم خان
نوموري پښتنه پېغله د خپل زوي بسالم خان لپاره وغونښه او
هغه يې وکړه او د بسالم خان د کاله مېرمن شوه، هغې له خپل
ناوي توبه بیا ترزړه بودی توبه د خپل کاله چاري لکه د یوې
ربستينې پښتنې په شان سمبال کړې، هغې په لومري ګام کې د
خپل او لادونو په روزنه کې دېره بنسه ونډه واخیسته، دا ځکه
چې دا کار په کورني چاپېریال کې د یوې مېرمنې له اساسی او

مهمو دندو خخه گنل کېرىي، نازو اانا چې د دواړو خاني
کورنيو د پايىنت پونتىنه ورسره وه دغه کارتە په دوه لحاظه
په جدي توگه متوجه شوه. يو په دې لحاظ چې هغه په داسې
چاپېریال کې او سېدە، چې د هغو ناسته ولاړه، راشه درشه دا
يوادونو د واکمنانو په سطحه وه. هغه هم د داسې ايوادونو له
واکمنانو سره چې هغود ايران او هند په پرميئن دربارونو کې
د شان او شوکت ډمامې په هغو شپو ورڅو کې ګرمې کړې وي،
چې د لويديزله پرتمه ډکه درباريان هم د هغو دربارونو جاه
جلال ته گوته په غابن وو. نازو انا له داسې حالاتو او داسې
راشه درشه سره او د هغې خسر ګنى او پلار ګنى د داسې
ناستو پاستو واکمن پښتane وو. ټکه نو هغه په شعوري توگه
تره رخه لوړۍ دې تکي ته حیر شوې وه، چې دا باید خپل
اولادونه خه ډول او خه ډول شرایطو لپاره وروزې. دا هغه اصل
و، چې نازو اانا يې ناچاروله، چې د یوې دراکې پښتنې په
توگه باید هغه ته حیر وي او هغه ته باید تياری ولري.

دويمه مهمه مسئله، چې هغه د نازو انا لپاره ددې سبب
شوه، چې باید د خپلو اولادو روزنې ته ملا و تړي، هغه د هغې
هغه خوب لیدل وو، چې د هغه په ترڅ کې د پښتنو درانه بزرګ
او منلي څېرې بېت نیکه دې ته هغه وخت چې ملي مشر
میرويس خان وزېږدې وویل: ((دا زوي نسه تربیت که چې لوی

شي، لوئي کارونه به وکا او په زيارت د بيت الله به ئان مشرف
کا اول له نسله به يې پيدا شي بادشاھان چې دين به رونسانه
کا)) (۳)

همدا وجهوه، چې نازو انا خپلو اولادونو ته په اودا سه شدي
ورکولي او هڅه يې کوله چې هغوی باید پرمادي شته والي
برسېره داسي انسانان شي، چې په معنوی ارزښتونو يې هم
خلک او د هغو فکرونه پېړۍ پېړۍ رونسانه او ويړ من وهخول
شي. نازو انا خپل مشرزوی حاجي ميرخان همدا سې لکه چې
عصر غوبنته کوله او د بېټنيکه معنوی سپارښتنه وه،
وروزه، ميرخان يې د پوهې او زده کړې لپاره و ګماره: ((خنګه
چې يې مور په خپله عالمه او پوهه مېرمن وه، زوي يې په شپږ
کلنی په روزنه او تعليم پیل و کړ په یوه کال کې يې د دین ټول
فرايض پري زده کړل...)) (۴)

نازو انا ميرويس نيكه په هغو ټولو خويونو او خصلتونو
پوره وروزه، لکه چې لوئي خوشال، مفکر خوشال په خپل نامتو
اثر ((دستار نامه)) کې د دولسم هنر (۵) ترسريک لاندي
بيان کړي دی، کله چې موببد دستارنامي هنر لولو بيا په دې
پوهېرو چې ميرويس خان هغه پښتون دی چې د خوشال خټک
ايدېيال روزنيز نسوونهئي په منځ کې روزل شوی او راپورته
شوی دی. نازو انا د کلمې په رښتني مانا هغه پښتنه مور ده،

چې په پوره سېپېخلي احساس يې په دغه برخه کې خپله ونډه
په پښتنې مينه سرته رسولې ده.

نازو انا په ملي او سیاسي خپره کې:

په دي کې شک نه شته په هغو شپو ورڅو کې چې نازو انا او
ددې د پلار د واکمنۍ شپې ورځې وي، هغه مهال او هغه وخت
داسې وختو، چې د افغانانو ملي غورځنګ، هغه غورځنګ
چې د خپل قام تېر تاریخ، تېربرم او عظمت يې بیا راژوندي
کول، هغه د برياليتوب پولي ته ورنېږي کېده، هغه رنګينه
لاره، چې د روښان او روښانيانو د قربانيوله کربلا خخه د
اکوري په هسکو او تېتيو کې تر خوشال پورې راوړ سېده، هغه
لاره هغه د پت او خپلواکۍ لاره باید د پښتونخوا تر لویديزې
پورې رسېدلې واي، ځکه چې د بري سر منزل يې تقدير د
پښتونخوا لویديزه خنډه کړي و، د خپلواکۍ د همدمغې
رنګينې ناوي د هرکلي په خاطر په لوی کندهار کې نه یوازې د
پښتنو زلميو هنګامي وي، بلکې په دغه ځان تېرېدونو کې د
پېغلو او بنټو د قربانيو د احساس شور او فرياد د هوتكو په
نارو کې بل ډول انګازې کولي، داسې انګازې چې او س نو
زمور لوي اتل جهان پهلوان کرو په هم ورته ځوانېده او د
مخسورې په دغه بريمينه سوبه کې يې د پښتنو بېرغ او چت
ساته نازو انا د همدغه غورځنګ پر ټولو اړخونو باندي

پوهه‌ده او د هغه په رواندې يې د قربانی د گرته توره په لاس
وردانګل، د پتې خزانې دروند ليکوال محمد هوتك په دې
برخه کې د نازو انا په باب کاري چې:

((...او مېره مخي ارتينه وه، چې نارينه يې مېرانه او
شجاعت او سخاوت ته حيران وو. روایت دی چې له سقه
راويانو چې سلطان ملخی د سور غره ته نژدي په جنگ کې
ومړ او حاجي عادل چې د نازو انا ورور و د پلار په انتقام
جنگ ته ولار، کلا او کوري یې نازو انا ته پرېښول، په هغه وخت
نازو انا توره په ملاکره او د جنگیاليو ټوانانو سره يې کوراو
کلاله تړاک د دېمنانو وساتل...)) (۲)

بله د یادونې وړ مسئله، چې په پښتنې تولنه کې په ملي
لحاظ ځانګړۍ ارزښت لري، هغه د قام په منځ کې د ډوډي
ماري او سخاوت مسئله ده، دغې مسئلي د نازو انا په خبره
کې خرګند او د دې له شخصيت سره تړلي ارزښتونه ځانته
غوره کړي دي. معمولاً دې ځانګړتیا د پښتنو په منځ کې تر
نازو انا د مخه د شپرشاه او خوشال خان په شخصيتونو او
کردارونو کې ځای نیولی دي، د شپرشاه په باب ليکل شوي
چې: ((... ځانګړۍ لوی پخلنځۍ يې درلود چې په هغې کې به په
زرهاوو سورو او پلو عسکرو ته خواره پخېدل او ورکول به،
په دې برخه کې د اسي حکم شوي و که سپاهي دي، که حاکم

دی او که رعیت چې وږي وي او پخنځی ته راشی باید دلته په خورو باندې مور شی، چې له دې خایه بېرته وږي لارنه شي، شېرخان په خپل لښکر کې د فقیرانو او مسکینانو لپاره خو لنگرونه پرانیستی وو، چې خواره خواره به پکې پخېدل د دغونه لنگرونو ورځنی لګښت پنځه سوه اشرفی وو. (۷)

د نازو انا په باب هم د هغې د سخاوت او ډودۍ مارتوب خبره په پته خزانه کې د اسې کښل شوې ده: ((ما ته خپل پلار حکایت کا چې نازو انا په مېلمستیا او د غربیانو، مسافرانو په پالنه معروفه وه او هر وخت چې په ژمی به د مسافرانو قافلې راغلي، د نازو انا پر کلابی اړول، په سوو سوو مېلمانه به یې روزل او دوی ته یې ډودۍ ورکوله، چا چې به کالي نه درلو دل. لباس یې ورکاوه او د سخاوت نوم یې له خیبره تر کوسانه خپور شوی دی)) دا چې پښتنه تراوشه هغې ته د انا خطاب کوي دا د هغې د ملي خېرې او د قربانی د ارزښتونو په خاطر دی، په پښتنو کې هر خوک ((بابا)) کېدی نه شي او هر خوک ((د نازو انا)) په شان له مینې او عاطفې ډک نوم نه شي ترلاسه کولای، ټکه په پښتنو کې ((بابا)) کېدل او ((انا)) کېدل د ټولو افغانانو د فتووا خبره ده.

نازو انا یوه پښتنه اديبه:

د نازو انا نوم او شعر دومره سره نبدي دي، چې کله د نازوانا
 نوم او رو تر هر خه د مخه د هغې او چت شعري استعداد او اديبه
 طبعه زموږ مخي درېږي نازو انا په پښتنو بنسئينه شاعرانو
 کې هغه شاعره ده، چې له شعر خخه يې د بنکلا، بنسئينه
 عاطفي او پښتنې صمييميت تعبير کېږي په پښتو ژبه کې
 تراوشه خورا ډپرو بسحود شعراو شاعري په برخه کې طبعه
 ازمويلې، له ډپرو بسحود خخه ډېر شعرونه پاتې دي، مګر په
 ادبی نړۍ کې يې هنګامه دومره توده نه ده. د نازو انا د شاعري
 په باب په پته خزانه کې راغلي دي: ((زمما پلار هسي ويل: چې
 نازو انا علاوه پر سخاوت او شجاعت او عبادت هسي ارتينه
 وه، چې د خدائی تعالي خخه په مناجات يې ډېر اشعار ويل او
 یو ديوان يې درلود، چې دوه زره بيتوونه په کې و او هلتنه يې بنه
 نکات ادا کړي وو او داسي يې ويلي وو چې نارينه يې هم نه
 شي ويلاي)).^۹

د نازو انا خخه د شعر په برخه کې یوه خلوريئه پاتې ده،
 ددي لپاره چې د دغې خلوريئې په هنري ارزښت پوه شوي وو
 نو بنه بهدا وي چې دلتنه يې راواخلو:

سحر ګه وه د نرګس ليمه لانده
 څاځکي څاځکي يې له ستر ګو څېبده
 ما ويـلـ څـهـ دـېـ بـنـکـلـيـ ګـلـهـ وـلـېـ ژـاـړـېـ؟

ده ويل ژوند مې دی يوه خوله خند بد.

د هنرا او هنري پديدي په باب يو شمېر پوهان داسي عقيده
لري، چې هنر بايد بنکلى وي او په عين حال کې هنر بايد د
اخلاقي روزني دنده هم په تولنه کې ترسره کري، د نازو انا
خلوري حه زموږ پرواندي يوه بشپړه تولنيزه تابلو، چې تر هر
څه د مخه د تولني د اساسي توک (فرد) برخليک انځوروسي
ردي، دا چې د نازو انا نور شعرونه زموږ په واک کې نه شته،
موږ به د هغې د شعر نور تولنيز ارزښتونه بل وخت ته پرېږدو،
خودا بايد ووايو، چې د نازو انا خلوري حه زموږ د ختیزې
شاعري د انسان په اړو اي سفر کې خپله لاره په پوره او بشپړه
انسانې ورتيا سره ايستلي شي، زه د لته يو مثال د بنګالي
نامتو شاعر او ليکوال تاګور له ګيتا نجلې خخه را اخلم، هغه
د همدغه ((ګل)) په باب چې د يوې خولي خندا تمه لري وايي:
دا کو چنيوتۍ غوندي ګل وشكوه، وايي خله، ځنډمه کوه، نه
چې د اګل مراوى او په خاورو ولېل شي.

کېدى شي چې ستا په امېل کې به ورته ئاي پاتې وي، خو
ته يې د خپل لاس د مبنود په درد سر لورې کړه او ويې شکوه،
زه بېرېږم چې زما تر خبرې دو د مخه د نذر وخت تېر نه شي زه دا
منم چې رنګ يې ډېر تېز نه دی، خوشبو يې کمزوري ده خو ته د

خپل خدمت کار حینې واخله او وې شکوه چې دغه يې وخت دی. (۱۰)

دتاگور په هنري کلام کې هم ((ګل)) هم هغسي انځور شوی
لكه دنازو انا په خلوريحه کې، دلته هم ((ګل)) د یوه نيمه خوا
برخليک انځور دی او هلتہ هم، مګر په دواړو انځورونو کې د
هنروپتیا او شاعرانه نزاکتونه په لوره شاعرانه او انساني
عاطفي سره خپله اغېزه بندي. د محتوا په لحاظ موږ دنازو
انا خلوريحه ته ورته خورا زيات شعرونه او هنري ارزښتونه
موندلای شو، د ختیز له نامتو شاعر علامه اقبال خخه هم یو

داسي شعر پاتې دی، چې خو بیتونه يې دادي:

شبي زار ناليد ابر بهار
که اين زنده ګي ګريه پيهم است
در خشید بر ق سبک سير ګفت
خطا کرده يې خنده يکدم است
ندانم به ګلشن کي برد اين خبر
سخن هامييان ګل و شبنم است

دنازو انا د شاعري او د دې د شاعرانه طبعې د پره مهمه او
خرګنده ئانګړتیا او ارزښتیا داده، چې د دې د شاعري، اغېزې
يوازې پردي باندي پاي ته ونه رسبدې، د دغې سپېڅلي
شاعري انا د شعر برکت و، چې تر دې وروسته ددي او لادونو

په شعوري توگه د شعر له پراخي لمني خخه ئانونه لري ونه ساتل، د شجاعت، سخاوت او دولت ترخنگ يې د انسان د ژوند د دغې مهمي پديدي اهميت هم درك كړ او د نازو انا د شعر او شعري طبعي برکت و، چې زموږ له لوی ملي اتل ميرويis خان خخه هم شعرونه پاتې دي، شاه محمود د خپل بري ترخنگ په تولو سوبو کې نامتو شاعر ريدي خان مومند له ئان سره ملګري کړي وا او تراصفهان پوري يې له ئان سره بوت، هوتكې شاه حسين هم په خپله شعروایه او هم يې دربار له شاعرانو او ليکوالو خخه ډک و د انګلی شعر دده دی چې وايي:

بېلتانه دې د غمو په چپاو چور کرم
 په تيارو کې د هجران يې له تادرور کرم
 بېلتانه دې هسي اوښکې راخپري کړي
 ستاد فکر په ګرداب کې تل عبور کرم
 د فراق پړي مې کښېوت و مرۍ ته
 په جهان کې يې رسوا لکه منصور کرم
 په وصال دې هم نابناد يمه دلبرې
 د بېلتون فکر په زړه کې ان صبور کرم
 د بانو غشى مې و خور په ټيګر کې
 غمازانو په غمو غمزو مه جبور کرم

خلک یاد زماد عشق په لپونو کا
زه حسین محبت هسپی مشهور کرم
(پته خزانه ۲۱ مخ)

د نازو انا لور بی بی زینبه د پښتو ژبې شاعره شوه، د هغې د
شاعری او شعر ويلو خبره هم په پته خزانه کې محمد هوتك
ليکلې ده، د شاهنشاه شاه محمود په مرگ د هغې د غم ويرنه
هغه له سوز او ګدازه ډکه ويرنه ده، چې ساری يې په پښتو
ادب کې خورال پلیدل کېږي، د غه ويرنه د ملي ماتم یوه ناره
ده، چې د زینبې له خولې راوخي:

رغسو چې ورور تېرله دنيا سونا
کندهار واره په ژړا سونا
زړه مې په ويرکې مبتلا سونا
چې شاه محمود له ما جلا سونا... (۱۱)

دا چې نازو انا زموږ د پښتنو بسحینه وو په منځ کې د خو
بعدی شخصیت لرونکې بسحه ده، د هغې نوم، د هغې
شجاعت، د هغې سخاوت او بالاخره د هغې شاعرانه احساس
او تپلپاتې عاطفې دنيا زموږ له ژوند او زموږ د ژوند له تاريخ
سره نه شلېدونکې اريکې لري، د نازو انا خپلواکې او پښتنې
پت هغې مجسمې ته ورته دي، چې د هغې ترڅنګ به افغان

بچى بې لە درناوي تېرنەشى. هوتكىيانو د افغانانو د واكمى، فرهنگىي شتە والى او لوپ افغانى كلتور د استازو پە توگە زمۇر خلکو او هېۋاد تە د سرلىۋى نوم او ويار گەتلە دى او دا تۈل د نازو انا د سالمىي او سىپەخلىي روزنىي ثمرە دە، ئىكە چې مىريويس خان بە د خېلۇ تولۇ بىرالىتىوبۇنۇ ييو سبب خېلە مور بلله او وىيل بە يې: ((زما مور ماتە د لويو كارو د انجمام وصىت كېرى دى زە بايد زيار و باسم چې د مور وصىت پەرخائى كەرم او لە خدای(ج) خخە توفيق غوارم)) (۱۲)

اخۇنە

- ۱- عبدالحى حبىبىي، ظهرالدين محمد بابرشاھ، کابل
كال ۱۳۵۱
- ۲- شېرمحمد خان توارىخ خورشىد جهان لاهور، ۱۳۱۱-ق
كال
- ۳- محمد بن داود هوتك، پىتە خزانە، کابل خلۇرم چاپ
كال ۱۳۵۲، (۱۰۲) مخ
- ۴- حاجى امان الله هوتك، د خېلۇاكى لەر خرك، پېپسۇر،
كال ۱۳۶۸
- ۵- خوشحال خان ختىك، دستارنامە، کابل، ۱۳۴۵ كال
(۲۵) مخ

- ۲- محمد هوتك، پته خزانه (۱۰۱) مخ
- ۷- عباس سروانی، شپرشاهی تاریخ، کابل، ۱۳۵۴ کال
۲۷۲ مخ.
- ۸- پته خزانه، خلورم چاپ (۱۰۲) مخ
- ۹- همدغه اثر (۱۰۳) مخ
- ۱۰- رابندراناته تاگور، گیتانجلی، دبینو ازباره، کابل
۱۳۵۴ کال (۲) مخ
- ۱۱- پته خزانه (۱۰۸) مخ
- ۱۲- حاجی امان الله هوتك، دخپلواکی، لمر خرك، پېښور،
۱۳۶۸ کال، (۲۲) مخ

نصرالله(حافظ)

مخمس

خوک زماد زره په خوب خه پوهېدہ
چې جانان زماله خوانه بېلېدہ
راپه برخه شول د عمر کړېدہ
په نصیب مې بېلتانه کړه سوزېدہ
رود د اونې کو مې ګربوان کې بهېدہ.

نه یې ومنل زما زاري عذرونه
په ژړا مې کړه کانه اشنا غورونه
که مې لارل تراسمانه فريادونه
ستورو و وهل زما په غم مخونه
خود يار غورته مې غږنه رسېدہ.

د سره اور لمبه زما په زره شوه بله
شنه ډوزه مې د دود تله له ګوګله
سوزېدم په دغه اور لکه خئله
د فراق چغه زماله خولي وتله

چې په سرو سترگو جانان رخست بدہ.

په زړه سخت په هېڅ رنګ نه شو مهربانه
په دې خپله جفا هېڅ نه شو ستومانه
ھی توبه شهله دې هسې مسلمانه
چې د غم پېتى وانه خلی له انسانه
ماژړل ورتنه او دی رواني ده.

کور مې وران مال مې تالا ژوند مې تبا شو
چې د عمر و فادار مې بې و فا شو
د ګونګي تپوس وزرراته هما شو
هغه څه چې چا ويلی وو ربنتيا شو
دا چې یم د غم په نم ليمه لامده.

نه پوهېدم چې مرنه شوم څه بلا یم
چې ګل لاره زه ژوندي په دنيا پا یم
د هغه ساعت له خوبه به څه وا یم
پونتي څه چې ولې هسې نيمه خوا یم
د غم غرزم په سرو نړي ده

لاهو شوی د غموندو په دریاب یم

بې بنياد او بې بقالكە حباب يم
د فراق د سرو لمبو په سرکباب يم
ييم ژوندي کنه د مرو په حساب يم
دي هېرکري مې د عمر خند بدە.

پاس اسمان او لاندې خمکه راته اور شوه
رابيداره شاوخوا زما په سور شوه
چې مې چغه د بېلتون د زړه په کور شوه
د کور شپه مې له ناكامه نن په گور شوه
خومره سخت دی له ژوندونه تېر بدە.

دواړه سترګې مې لمدي بنسکاري په اوښکو
څای پر څای په کې تغمې بنسکاري د اوښکو
په ګربوان مې هم ولې بنسکاري د اوښکو
په ژړ په مخ مې سلسلې بنسکاري د اوښکو
کانې هم راسـره سـم وژـر بدـه.

د هجران خپوا خيستى يم د وېبرم
لاس وهم پښې وهم کله خلاصېرم
وارو پار مې خطاشوي دي پوهېرم

چې له دې بلا مې نه شته خلا صبده.

لېونى لکه مجنون گرئم له غمه
یم لو بدلى مينې ستاله جوش و جمه
په اوروسوزي زمان صيبة کمه
چې يوه شبې مې جوره نه شوه دمه
په شپه ورخ مې شو په دبنتو گرخېده.

چې رسوایي راز زماد ياراني کړ
رادو خاري يې نوى غم د زمانې کړ
رانه بېل يې گران زماد پيماني کړ
زمانوم يې سرد هري افسانې کړ
رقیب خپله په دې کار و شرم بدہ.

نا ارام چې د پاري په رنګ ته بنورم
د فراق دا او بد مزل په مخکې گورم
دين دنياد يارد مخ په بها پلورم
بي له مينې هر چې وايي هفه اورم
په سکروتيو مې ده ناسته پا خېدہ.

راته یاد چې هغه ناز هغه مکېزشی
په هغه دم مې برباد واره پرهېزشی
که یې ورک رانه د عشق دست او یزشی
د غرور بب به مې مات او رېز مرېزشی
چاته پېبن مه شه په عشق کې مات بدہ.

لاس مې خه نیسي ب طبیبه نه رغېزم
هر قدم د نیستی خواته نېدې کېرم
ستادارو مې په کارنه دی نه جوړېرم
زه د خپل زره په مرض باندې پوهېرم
چې له دې رنځه مې نه شته رغېده.

خدایه! کور د غماز وران کړې مخ یې تور کړې
د دوزخ له اوره ډک یې ورته ګور کړې
پرې نازله له اسمانه هسې اور کړې
لوپه یې په دې اور کې د زره کور کړې
چې زما پر حال هېڅونه رحم بدہ.

د ئوانی د بن ګلان مې شول خزلې
د پیوري خزان پرې کېښودې منګولې

نه بورا ورته رائي او نه بلبلې
نه پري وايسي او س خوبې خوبې بدلي
نه پري شته دي د توتيانو چغېدە.

اي دنيا دا مې ژوندون دا مې انجام دى
د ساقې په لاس کې تشد ميو جام دى
داله کومې خوا په مارائي الهام دى
دا چې خوبدي د نازو انا کلام دى
چې د خيال په غوب زما ولگېدە
سحرگه و د نرگس لېممه لامدە
خاخکي خاخکي يې له سترگو خبجده
ما وي خه دي بنکلى گله ولې ژاري
ده وي ژوندي مې دې يوه خوله خندېدە.

راديو ٧/٧/١٣٧٠

اکاډمیسین پوهاند عبدالشکور رشاد

د یونس د یوی معما حل

د دولسمی هجري سدى په لومړي نيمایي کې د پښتو ژبې
يو شاعرو، محمد یونس نومېد، د ټولواني په درلوود، دده د
د ټولواني په خورا نفيسه او طلا کاره خطې نسخه د افغانستان د
پايتخت (کابل) د پاچاهي اړګ په کتابتون کې خوندي وه، دا
نسخه د فيض طلب خان اشنغری^(۱) په پرماینښت پښوري
خطاط زین الدین^(۲) په ۱۷۷۲ هـ ق کال کښلی وه.^(۳) د دغې

(۱) د اشنغرد سيمې لوی خان فيض طلب خان محمد زی (د تاریخ احمدشاهي محمود زی) د عبدالصمد خان (۱۷۷۴ هـ) شهید (درانی احمدشاه) (۴۱۹ مخ) کې فيض تالاب خان چاپ سویبدی، د سمون وړ املایي تېروتنه ده، فيض طلب خان د پلارتر مرگ (۱۷۷۴ هـ) وروسته، د لوی احمدشاه بابا (ر) (۱۱۸۲-۱۱۸۰ هـ) له خواه اشنغرد خان په توګه ومانه سو، د تیمور شاه سدو زی د پاچاهي (۱۲۷-۱۲۶ هـ) تر وروستیو کلو پورې د اشنغر خانی دده وه، په پښتنه شعرا (۲۰۲-۱ مخ) کې فيض طلب خان توپچي باشي ليکل شوی سهی خبره نه ده، فيض طلب خان توپچي باشي (د پښتني شاعري د درانی عايشي ځوانيمړگ زوي د یونس د دغه د ټولواني تر امنساخ شپږ ويشت کاله وروسته (په ۱۲۰ هـ) په کابل کې زېږيدلی دی

(۲) د دولسمی هجري سدى په دو همه نيمایي کې زین الدین د پښوري له نامتو خطاطانو څخه و، د پښورد پښتو اکاډمي، په کتابتون کې د سکندر خان ختيک ټولواني او د ټونک د پښتنو نوابانو په کتابخانه (اوسم د ډهلي په موزیم) کې د ملا علم اپريدي ټولواني ده په خط خوندي دی

(۳) د یونس د ټولواني دغه نفيسه خطې نسخه اوسم د افغانستان په ملي ارشيف کې ساتله کېږي (وګ. فهرست نسخ خطې پشتو ارشيف ملي افغانستان ۱۱ ګنجه ۷۵ مخ)

نسخی له مخي خخه د يونس دبوان په ۱۳۵۲ (۱۹۷۷ع) کال د
پښتو تولنې له خوا د کابل په دولتي چاپخانه کې چاپ شوی
دی، خطاط يې نصیر هنر پښتون دی، سریزه او حاشیه بساغلي
څېرندوی (سرمحقق) عبدالله خدمتگار بختاني پري لیکلې ده
او دده په قول يې له خپله انهه سره د متن ئینې تبروتني هم
سمې کړي او سهې کړي دی^(۴) بساغلي څېرندوی خدمتگار په
سریزه کې دا هم لیکلې دي:

((په اصل کې) دعلت د تورو هېڅ مراعات نه دی سوی
ناسخ کله لیکلې دی کله نه، موږ د لیک دغه برخه هم د چاپي
نسخې لپاره سمه کړي ده.^(۵))

د يونس د دغه چاپي دبوان په دولسم مخ کې د شپار سمي
غزلې مقطع داسي چاپ شوي ده:

((چه سل شپږ پنهوس و دوه اويا دوه نام که

هغه یوه ګنه یونسه په اب جبد ستا))

دا بیت یوه معما ده او له معموله سره سم هېڅ ناسخ حق نه
لري چې په معما کې لاس ووهي او د خپل وخت له لیک دود
سره يې سمه کړي، خو ما باور نه درلو د چې دغه معما به د
يونس په چاپي دبوان کې له لاس و هلو خوندي پاته سوي وي،

^(۴) و ګ. د يونس د دبوان سریزه دېرشم مخ

^(۵) و ګورئ د يونس د دبوان سریزه یود دېرشم مخ

حکه می نو د یونس د دبوان خطی نسخه و کتله، هلتہ چې دا
بیت د شپارسم مخ درېیم بیت دی، ما ولید، چې د چاپي
نسخې ((دوه))((دوه)) کلمو پرئای په دغه خطی نسخه کې
((دو))((دو)) لیکلی دی، زما په خیال د بیت په لو مری نیم
بیتی کې د دوهم ((دو)) تحریف د معما حل ته خه کړکېج هم
ورپېښ کړی دی.

د یونس په دبوان کې نورې معماوې هم شته، د دغه معما وو
حل ته تر ټولو د مخه د څمکنو میا محمدی صاحبزاده رحمة الله
علیه (۱۲۲۰ هـ) ئیر سوی او د ځینو معما وو حل ته یې
وخت موندلی دی، خوزموب تربح لاندې معما په هغو
معما وو کې ده، چې نوموری میا محمدی صاحبزاده (رح) نه ده
حل کړې او د یونس د چاپي دبوان حاشیه لیکونکی بناغلی
څېرندوی خدمتگار د دولسم مخ په پنځمه حاشیه کې د دغې
معما د پرانیستلو په باب د اسې کښلي دی:

((دا بیت هم د یونس په نامه معما ده^(۲) او په دې توګه
حلېږي: که یو سل و شپږ پنځوس له دواویا سره یو ئای کړو،
نو دوه سوه اته ويشت ترې راوئي، که د ابجد کلمې توری (اب
ج د) د ابجد په حساب و ګنه لوں ترې جوړېږي، چې دالس په

^(۲) د یونس د نامه یوه بله معما تر دغې و پاندې (د چاپي دبوان په لسم مخ کې) تبره
سوی ۵۵.

پورتنی عدد واچوو دوه سوه اته دېرش کېږي، د یونس د کلمې توری (ای ونس) د ابجد په حساب یو سل و شپږ ويشت کېږي چې دوه ئەلې يې و گنونو هماغه دوه سوه اته دېرش ترې جورېږي، يعني:

$$152 = 10 + 72 + 228 \text{ تقسيم } (2 = ((يونس))$$

زما خیال دادی، چې د بساغلي خېړندوى خدمتگار د فکر نوکانو د یونس د دغې معما غوتې بهنه نه د سپنلي، دده په حل کې یوه کمزوري او یوه تېروتنه سته، کمزوري یې داده چې د تاریخي مادې د عددونو (72+152) پر مجموعه (228) باندې چې يې د ابجد کلمې ابجدي ارزښت يعني لس زيات کړي دی، د هغه لپاره هېڅ قرينه نه شته او نه د بسوولي ده، تېروتنه یې داده چې د دوه سوه اتو دېرشو نيمائي یو سل و شپږ ويشت نه کېږي، بلکې یو سل و نولس کېږي يا په بل عبارت د یونس د نامه ابجدي ارزښت، چې یو سل و شپږ ويشت کېږي که دوه چنده کړو، دوه سوه دو پنځوس څنې جورېږي، مګرد تاریخي مادې لپاره د بساغلي خېړندوى خدمتگار تكميلي عدد دوه سوه اته دېرش دی⁽⁷⁾ چې تر دوو سوو دوه پنځوسو خوارلس کمېږي او محتاج الیه عدنې پوره کوي. د یوه پېښوري ليکوال

⁽⁷⁾ د معما د حل په عملیو کې یو عمل تکميلي نومېږي، د تکميلي عمل یوراز دادی چې تاریخي ماده د خو کلمو یا خو عددونو له یوځای کولو خخه لاسته راشي

بناغلي قلندرخان مومند هم دغې تېروتنې ته پام شوي او په يوه مقاله کې يې چې د يونس د ډوan شهادت يې عنوان دی ددغې معما د پورتنې حل تېروتنې دا سې په گوته کړې ده:
((دا حساب په دې لحاظ بېخې غلط دی، چې د يونس د نامه^(۸) عدد چې دوه ئلې وشمارلى شي نو دوه سوه دو پنځوس ترې جوړېږي او چې د شعر دوه سوه اته دېرش په دوه ووېشلى شي نو یو سل و نولس کېږي.)^(۹) ددې تېروتنې د بنوولو په خنګ کې بناغلي قلندرخان مومند د معما هغه حل هم وړاندې کوي، چې ده را ایستلى او په خپل خیال يې سهی ګنهلى دی، په دغه باب د نوموري ليکنه دا سې ده:
((په دې شعر^(۱۰) کې د يونس د اب (پلاز) او جد (نيکه) د نومونو عدد بنيلى شوي دي^(۱۱) که د ترتیب په رعایت سل شپږ پنځوس د هغه د پلار نوم دی نو دوه او یا يې د نیکه نوم دی او که د شعروزن له کبله ترتیب ساقط شوي وي، نو بیا دو او یا يې د پلاز او سل شپږ پنځوس يې د نیکه نوم دی...)

^(۸) په اصل کې: نوم^(۹) ددغه اقتباس په وروستۍ جمله کې چې د شعر کلمه راغلي ده، له هغه خخه د قلندرخان مراد د بناغلي خپندوی خدمتگار تکميلي عدد ده.^(۱۰) له شعره خخه د قلندرخان مراد زموږ تربخت لاندې بیت او معما ده.^(۱۱) بناغلي قلندرخان د خپل فکر په چاره ابجد کلمه پر منځ دوه خایه کړې ده (له ((اب)) خخه يې د پلاز او ((جد)) خخه يې د نیکه معنا اخيستې ده، اب او جد دواړې عربي کلمې دی چې د پلاز و نیکه معناوې لري

د شعر مضمون کې ((دوه نام)) هم په دللت کوي، چې يو سل و شپږ پنځوس او دوه او يا دوه نومونه دي، (اوسمونه په کار ده چې) دا يو سل شپږ پنځوس او دوه او يا د چا نومونه دي؟ هسي خوددي عددونو څينې ډېرې نامې جورې بدی شي خو هر کله چې د دبوان په حاشیه د معمو حل د محمدې په دستخط شوي دي، نو په کاردي، چې ددي عدد اولنى تعلق ((محمدې)) سره فرض کړي شي او په دې لحاظ چې مورد حساب وکړو، نو محمدې جان تېک یو سل و شپږ پنځوس را ووچي او دا هم حسن اتفاق دي، چې د احمد جيو اعداد دوه او يا دې له دې نومونو سره د جان او جيو لاحقي دا خرګندوي چې احمد جيو د یونس نیکه او محمدې جان د هغه د پلار نوم کېدی شي او که د دوه او يانه مطلب یو سل و خلوپښت واخیستې شي نو سل شپږ پنځوس نه یوسف او سل و خلوپښت نه یسع راوته شي^(۱۲) چې د یونس په شان د هغو نبيانو نومونه دي چې قران کريم کې يې ذکر راغلی دي.) زموږ تربخت لاندې معما چې بساغلي قلندرخان پر دوو برخو و پشلي او د یونس شاعر د پلارو نیکه نومونه يې تري

^(۱۲) د پښتو په نومونو کې ((یسع)) ما تراو سه پوري نه دي او رساله، بنايې د پښتو په سيمو کې داسي نوم وي. (?)

زېړولي دي، ماته د بیا غور وړښکاري، زه ګومان کوم د ((نام)) په کلمه کې چې کومه توريه سته، هغې د بناغلي ټلندر خان فکر له لارې ایستلى او د ((نام)) غیر مقصودي مګر نژدي معنا ته يې متوجه کړي دي، وړاندې تره چې د دغې معما په باب زما حل، د مقالې ګرانو لوستونکو ته وړاندې کرم لازمه بولم د ((نام)) کلمې پر توريه او ایهام وغږېږم ځکه چې زما په حل کې د دغې توري لویه برخه شته:

نام کلمه د عربی ((اسم)) په معنا په خورا جزوی بدلون په ډېرو انډو اروپا یې ژبو کې باب ده، حتی په جاپاني ژبه کې هم د نامه معنا لري، زما په خیال په دغه تربحث لاندې معما کې د نام کلمې دغه معنا غیر مقصوده معنا ده.

((نام)) (د میم په زور) په عربی ژبه کې د ((بیده سو)) معنا لري په عربو کې متل دی: نام عصام ساعۃ الرحیل. یعنې عصا د کوچ په وخت کې بیده شوه^(۱۳) عربان خوب ته نوم وايي، د نوم بله معنا بیده کېدل دی چې ((غشی)) يې هم بولي، نائمه مرګ ته هم ويل کېبرې^(۱۴) عربان وايي نومت النار یعنې اور مرګ شو، نومت الابل: اوښن مرګ شو، نومت الريح: باد و درېدی،

(۱۳) وګ. فوائد الاداب فى الامثال والاقوال السائرة عند العرب او مجتمع الامثال (د ابوالفضل ميداني تاليف).

(۱۴) په عربو کې متل دی: النوم اخ الموت (وګ. خزينة الامثال) په دغه متل کې نوم (خوب) مشبه او قوت (مرګ) مشبه دی.

(نومه) او (نوم) د گمنام او بې اعتباره سري معنا لري، نام الشوب: جامه زره شوه، نامت السوق: د پلاني شي بازار ولو بدی ارزانه شو، خوك يې نه رانيسىي د نوم کلمې دغه وروستي معنا گانې مجازي دي^(۱۵).

زما په خيال په دغه تربخت لاندې معما کې د نام کلمې د عربى معنا مجازي ارخ مقصوده ده خو دا معنا يې د مره لري پرته ده چې د ھېرو ادبى خېرونکو له سترگو يې ئان نهام كړى دى او بې له ھېره تتبعه چاته اسانه په لاس نه ورئي.

د یونس د دغې معما حل زما په خيال داسي دى: تاريخي ماده یوازي په لومړي نيم بيتي کې ده، دو هم نيم بيتي په تاريخي ماده هېڅ اړه نه لري.

د لومړي نيم بيتي سل شپږ پنهوس او دواويا چې سره یوځای کړو دوه سوه اته ويشت لاسته رائحي، (دمړګ)، گمنامي، بې اعتباري، نام قريننه ده، چې په عربى کې مجازا ارزاني، کوتله کېدلو (کساد) معناوې لري او دلته د نفي، ايسټه کولو، له منځه ورلو او له اعتباره لوېدلو حکم کوي مور به د دغه حکم (دونام که) په اغېزه د ((دو کلمې یونس

(۱۵) وګ مختار الصحاح، صرائع، منتهى الارب فى لغات العرب، المنجد، لروس المعجم ۱۳۲ مخ القاموس العصرى ۷۴۴ مخ او نور...

ابجدي ارزبنت چي لس دی، له دوو سوو اتورو يشتو خخه
وباسو دوه سوه اتلس به پاتې شي^(۱۲) او د محمد ابجدي
ارزبنت چي لس دی، لاسته راسي، د معما د حل صورت به
په اعدادو داسي وي:
$$152 + 72 = 224 - (10 = 218) \text{ (دو = 218)} \text{ (محمد یونس). په پای}$$

کې د دغې معما د حل په باب، د پښتو ادب د باغلو
څېړونکو نظر و نولار خارم، په درناوي.

(۱۲) دغې عملیې ته تخرجه ويله کېږي، د یونس د نامه په دوو نورو معما وو کې هم
د تخرجي له عملیې خخه کار اخیستل شوی دی. (وګ. د یونس د چاپي دېوان ۱۰-
۱۸۸ مخونه).

کاندید اکادمیسین محمد رحیم الهام

محمد هوتك او محمد يو شاعر دی که بېل کسان دی؟

سرمحق زلمی هبوادمل د لیننگراد د ختیج پوهنې د
انستیتیوت په خطی کتابونو کې د فوايدا شريعت د یوې
خطی نسخې په پای کې د ((محمد)) په نامه د یوه شاعر یوه
غزله موندلې ده.^(۱) ده دا غزله ((د پښتو ادبی تاریخ خطی
منابع)) په رساله کې رانقل کړې او ویلې یې دی، چې نسایي
دغه ((محمد)) د ((پتې خزانې)) مولف ((محمد هوتك)) وي
چې دغه یوه غزله یې په دې نسخه کې نقل او خوندي شوي ده.
هبواد مل دغه غزله له هغې غزلې سره پرتله کړې ده، چې
محمد هوتك د پتې خزانې په پای کې د خپل شعر د نمونې په
توګه راوري ده او دې نتيجې ته رسبدلى دی، چې د فوايدا
شريعت د قلمي نسخې غزله چې دده د كتاب ((د پنځمي برخې
يو ولسمه نمره غزله ده، له محمد هوتك خخه پرته د بل شاعر

(۱) زلمی هبوادمل، د پښتو ادبی تاریخ خطی منابع، د افغانستان د علومو اکادمۍ، د
ژبو او ادبیاتو مرکز، پښتو تولنه، ۱۳۷۲، ۱۴۹-۱۲۴ مخونه.

نه شي کېدى.)^(۲) خو سره له دې هم، بساغلى هپوادمل چې يو
دقيق او خيرک سرمحقق دى، غواړي چې دغه مساله نوره هم
وسپړله شي چې مبادا ده په خپل دغه قضاوت کې اشتباہ کړي
وي. نوله مانه يې هم وغونستل چې خپله رايه په دې باب کې
خرګنده کرم، چې که دې په خپل قضاوت کې تېروتلی وي خپله
سهوه اصلاح کړي. ما د سرمحقق هپوادمل دا غونستنه ومنله
او دادی هڅه کوم چې که وکولای شم د پرتليزې سبک پوهنى
د اصولو په رنما کې دغه مساله وڅېړم

سوال:

ایا هغه غزله چې هپوادمل په لیننګراد کې د فوایدا شريعت
په خطې نسخه کې موندلې ده د پتې خزانې د مولف محمد
هوتك ده که د کوم بل محمد چې لاتراوسه پېژندلی شوی نه
دې؟

دې سوال ته د یو تقریبی سم ئواب د موندلو لپاره لومړی د
هغه میتود چو کاتونه را ورم چې دلته يې طبیقول غواړم
د Ҳینو پوهانو په عقیده، د سبک پوهنى ساحه پر نههو برخو
باندې په دې ډول و پشله کېږي:
۱- سیمه ییز واحد سبک

^(۲) زلمی هپوادمل، د پښتو ادبی تاریخ خطې منابع، د افغانستان د علومو اکادمی، د
ژبو او ادبیاتو مرکز، پښتو تولنه، ۱۳۶۶-۱۴۹۱ مخونه

۲- ملي سبک

۳- په یوه دوره کې د یو ملت د سبک شريکي خانګړتیاوې

۴- د یو دریخ، مكتب يا نهضت سبک

۵- د یو لیکوال فردي سبک

۶- د یو لیکوال فردي سبک د لیکوالۍ په یوه خاصه دوره کې

۷- د یو اثر سبک

۸- د یو اثر د یو ی برخې سبک

۹- د یو عصر سبک چې پر تولو یادشوو هنري پوريو باندې

اغزېه کوي.

ددغه دوو غزلونو په برخه کې د دوو فرضيو د اقامې امكان

شته:

لومړۍ فرضيه: دا دوې غزلې به د دوو تنوي

دویمه فرضيه: دا دوې غزلې به د یوه شاعروي

ددارو فرضيو د ازمولو لپاره له عين میتودنه کار

اخیستلاي شو. زموږ لومړۍ هڅه به داوي چې په پاسنیو نه

گونو ساحو کې هغه چوکات پیدا کړو، چې د دغه دوې غزلې د

قرینې، منطق او کمیت له مخې په کې واچولای شو. پاتې دې

نه وي، چې د یوې علمي فرضيې د سموالي او نا سموالي د

ثابتولو لپاره د data کمیت د پراهمیت لري

يعني هر خومره چي data زيات وي، همغومره د خپرنې
نتيجه دا منه وي خوله بدنه مرغه data دېر کم دي، يعني
صرف له دوو لنډو غزلونو خخه د سبکي عناصر او د دغه
عناصر د جورې بست د کليت پشانتيا او بېلوالى په يقيني توګه
نه شو معلومولي.

خو موږ به خپله هڅه ونه سپموو.
او سن خپله data رانقلوو: د محمد هوتك غزل:

ساقی، پاڅه، د سرو ملوډک یو جام را
ستاله ګمه نا اراممه يم، ارام را
بې له میوود سهارنداري خه کرم؟
پسلی شو، د خوبنۍ بنې پیغام را
دنيا پاته ده، بنادي مویو ګړي ده
یو ګړي مې خوبن که، مې کړي انعام را
د بېلتون په تاريکو کې مې زړه شین شو
رنالمرد جام د میوو په ظلام را
ناکاميود دنيا مې کام را تريخ کا
چې مې خوب کا کام، ترخه و مانا کام را
نه نشاط شته، نه مستي سته، نه رندي سته
چې سې رند هغه او به علی الدوام را

په او بومي سو پزگى لېژه رات ود که
محمد ته د اورهک يوهسي جام را.

د محمد غزل:

نه کري په هېچا باندي صرفه هجرانه، ته
ياردي له ما بېل کرمما په دوه سترگو کاته
دا ترابه مانهول چې به يارله ما جدا کا
ئكھه مې په خيرديار و مخوتھ کاته
مه وايە خندان گل دې بېل کري له بوسنانه
ولاره په ارمان بلبل له گلو الواته
توربانه دې غشي ناوکي کره ما په وزني
ولي صرفه نه کري، ترزگي مې وخته
نجونه زلمي واړه تورو خاوره لره درومي
توراوبل و خنې و لحد ته پربوته
ولاره د ... کره ولاره نه ستنېږي
يارې ځنې بېل کري محمد يې وناته

اوسم، راشئ و ګورو چې خپله data په کومو چو کاتونو
کې ازمويلاي شو:

- ۱- سیمه بیز واحد سبک: زمود data په دې چوکات کې خېړل کېدی شي.
- ۲- ملي سبک: په دې چوکات کې خېړل کېدی نه شي.
- ۳- په یوه دوره کې د یو ملت د سبک شریک خصوصیتونه: په دې چوکات کې هم خېړل کېدی نه شي.
- ۴- د یو دریئ، مكتب، یا نهضت سبک: په دې چوکات کې هم نه شي خېړل کېدی.
- ۵- د یو لیکوال فردی سبک: په دې چوکات کې خېړل کېدی شي.
- ۶- د یو لیکوال فردی سبک د لیکوالی، په یوه خاصه دوره کې: په دې چوکات کې نه شي خېړل کېدی.
- ۷- د یو اثر سبک: په دې چوکات کې هره غزله لومرۍ جلا خېړل کېدلاي او بیا دواړه سره پرتله کېدی شي.
- ۸- د یو اثر د یوې برخې سبک: په دې چوکات کې نه شي خېړل کېدی.
- ۹- د یو عصر سبک چې پر تولو یاد شوو هنري مرحلو باندې اغېزه کوي. په دې چوکات کې هم خېړل کېدی نه شي.
لو مرۍ:
- د سیمه بیز واحد سبک په چوکات کې.

دواړه غزلي د ڇښيز جو رښت له مخې په لهجوي لحاظ په دي
 لاندېنيو پورپيو کې تحليل او پر تله کوو:
 ۱- فونو لوژيک جو رښت.
 ۲- لگزيک جو رښت
 ۳- مورفولوژيک جو رښت
 ۴- سنيتا کتيک جو رښت
 موږ پوهېرو، چې د محمد هوتك لهجه د کندهار داده، چې
 په خپلهد پتې خزانې د نشر متن يې ثابتوي.
الف- فونو لوژيکه پر تله:

د پښتو په ګرافيمې سيسټم کې د دې ژبې ټولي فونتېکي
 څانګړ تياوې نه شي منعکسېدی. په غزله کې، سره له دې هم،
 د پتې خزانې د قلمي نسخې د ليک دود له مخې یوازي یوه
 کندهاري څانګړنه موندلای شو:

((پسل سو، زړه شين سو، نه نساطټ سته، نه مستي سته، نه
 رندی سته، چې سم رند.))

د کندهار په لهجه کې د ((سول)) د مادي ټول مشتقات په
 (س) ويل کېږي او دغه فونيم په همدې کلمه کې د نورو لهجو
 له (ش) سره تقابل لري:

کندهار	نوري لهجي
شوم	سوم

شوو	سوو
شوي	سوى
شوي	سواست
شو	سو
شول	سول

خود محمد په غزله کې د کندهارد لهجي د فونيميك
 جورښت بېلگې نه شته.
ب- لګزيکه پرتله:

د محمد هوتك په غزله کې د کندهارد لهجي خاص
 لګزيکي عناصرنه ليدل کېږي. خود محمد د غزلې د دويم بيته
 په لوړۍ مصروع کې د ((ترا)) کلمه او د ((مانه ول)) جمله چې
 د نورو لهجوله ((مانه ويل)) سره تقابل لري، د کندهارد
 لهجي خرګندي لګزيکې بېلگې دي همدغسي د محمد
 د غزلې په مقطع کې چې وايې:
 يارېي ځنبي بېل کړئ محمدېي وناته
 د کندهارد لهجي دوي نوري بېلگې شته دي: ((کړئ)) او
 ((ناته)).

په کندهار کې د ((کړئ- کې)) شکل (چې مورفولوژيک
 خصلت هم دي) د واحد غایب د صيغي لپاره د نورو لهجوله

((کړ-که)) سره تقابل لري او ((ناته)) د ((نتل)) له مادي خڅه
ما په خپله په نورو لهجو کې نه دی اور بدلى او زماله پوهې
سره سم د غه شکل هم د کندهارد لهجي مميذه ګنيل کېدې شي.

ج- مورفولوژيکه پرتله:

د محمد هوتك په غزله کې د ((کا)) او ((را)) شکلونه د
((کړ)) او ((راکړه-راکه)) په ئای؛ ((پاته ده)) د ((پاتې
ده))؛ ((دبېلتون په تاريکو کې)) د ((دبېلتانه په تاريکيو
کې)) په ئای ((کاته، الواته، وختاه، پربواته، وناته)) د
((کوت، الوت، وخوت، پربووت، وکوت) چې مانه دی
اور بدلى) په ئای او ((وما ناكام را)) د ((ماناكام ته راکه)) په
ئای تول د کندهارد لهجي مورفولوژيک مميذات خرگندوي.
په دې غزله کې ((کا)) او ((کړ)) دواړه راغلي دي. په همدي
توګه ((نجونه زلمي واره)) باید د نورو لهجو په شان ((نجونې
زلمي واره)) وي

نو د مورفولوژيک جوړښت له مخي د محمد شعر د کندهار
د لهجي خورا زيات مميذات لري.

د- سنتاكتيکه پرتله:

د محمد هوتك په غزله کې ((يو ګړي دی)) د ((يوه ګړي
ده)) په ئای؛ او بله پلا ((يو ګړي)) د ((يوه ګړي)) په ئای؛
((رنا لمر)) درون لمر) په ئای، ((ناكاميو ددنیا)) د ((دنیا

دنا کامیو)) په ئای (چې په پته خزانه کې د پر زیات راغلی دی) کارونې د کندهارد لهجې او د محمد هوتك د سبک له ممیزاتو خخه دي.

د محمد په غزله کې ((په دوه سترګو)) د ((په دوه سترګو)) په ئای؛ ((د یار و مخ و ته)) د ((د یار مخ و ته)) په ئای ((یار له ما جدا کا)) د ((یار له مانه (خخه شکه))) په ئای او ((ولحد ته)) د ((لحد ته)) په ئای کارونې د کندهارد لهجې د عباراتو د جورونې ممیزې دي.

له دې پرتلې خخه دا نتیجه لاس ته رائی چې؛ د محمد په غزله کې د کندهارد لهجې فونولوژیک عنصر نه شته، مگر د لگزیک، مورفولوژیک او سنتاکتیک جورنې ستونو او عناصر وله مخې د سیمه بیزو احمد سبک دومره کافی ئانګونې لري چې په پوره یقین سره ووايو: محمد د محمد هوتك په شان کندهاري لهجه لرله او نو خکه کندهاري دی.

دویم: د فردی سبک په چوکات کې

الف- شکلی جورنېست: په متعارفه معنا دواړه ټوټې غزلې دی د محمد هوتك غزله ((۷)) بیته او د محمد دا ((۲)) لري او وزن له مخې د عبد الحمید مومند د هغې غزلې غبرګون دی چې داسې شروع کېږي:

الهي د محبت سوزو گذارا

په دې اور کې د سهی سمندر سازرا
چې د فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن عروضي وزن لري خود
محمد غزله بېل وزن او بېله قافيه لري او د مفتعن مفتعن
مفتعن فع په عروضي وزن که ده.

د محمد هوتك د غزلي د مطلع لو مرۍ مصرع او د مقطع
وروستي مصرع د ((جام)) شايگانه قافيه او د محمد د غزلي
مطلع او دويم بيت د ((کاته)) شايگانه قافيه لري د محمد
هوتك د غزلي د دويم بيت دويمه مصرع، يعني ((پسرلى سود
خوبى بنه پيغام را)) د وزن سكته گي لري او باید داسې
ولوستله شي: پسرلى سود خوبنيه بنه پيغام را). د محمد د
غزلي د پنځم بيت دويمه مصرع، يعني:
((تور او ربل او خنبي و لحد ته پربواته)) ګرامري
نیمګړ تیاوې لري: لو مرۍ دا چې ((تور او ربل او خنبي)) باید
((تور او ربل او خنبي)) ولوستل شي او دويم دا ((پربواته))
فعل دوه فاعله: ((تور او ربل او خنبي)) لري، خو فعل مفرد دی
او د عدد له نظره د جملې ددي دوو توکونو ترمنځ مطابقت نه
شته د ګرامري جورښت په لحاظ باید دغه مصرع په دې دول
وي: ((تور او ربل او خنبي و لحد ته پربوتل)).

نو دشکلی جوربنت په لحاظ دواړه شعرونه نیمګړتیاوې
لري، په تپره بیا په دواړو غزلو کې د شایگانه خخه د ځان
ژغورلو پروا نه ده ساتل شوې.

ب- محتوايي جوربنت: دواړه غزلي لريک خصلت لري؛
خود دواړو اصلي تيمونه سره تو پير لري. د محمد هوتك په
شعر کې، شاعر ساقې ته خطاب کوي او شراب تري غواړي او
ډېر شراب غواړي او مدام يې غواړي او شراب ځکه غواړي
چې شاعر د ساقې له غمه غمجن دی، نو په پسرلي کې هم له
ښادۍ، نه برخه نه لري. د بلټانه په تاريکو کې يې زړه شين دی.
په دنیا کې ناکامه دی، نساط، مستي او رندی نه لري او دنیا
هم بې بقا ده. په شعر کې د عرفاني روحيې سوز او صمييميت
منعکس شوی دی. د غم او ښادي، د تضاد موضوع د شعر
محتوا ته فلسفې رنګ او د دنیا بې بقاتوب ورته ديني،
عرفاني پرداز ورکوي، دغه توته که خه هم غزله ده او په غزلو
کې عرفآ د موضوع وحدت، چې شراب غونبتل او د دغې
غونبنتني دلایل دی، په ډېره بنه وجه ساتل شوي دي او شعر ته
يې منطقې-عاطفي قوت ورکړي دی.

خو محمد په خپل شعر کې ((هجران)) ته خطاب کوي او سر
ترپايه دغې موضوع ته انکشاف ورکوي. دغه توته په حقیقت
کې ((مرثیه)) ده، ځکه د شاعر محبوبا داسي تللي ده، چې بیا

نه راستنپري: تور اوربل او خنبي يې په لحد کې پرپوتي دي. په دغه شعر کې ((هجران)) د ((مرگ)) سمبول دي. شاعر هم د خپلې محبوبې په مرگ کې غمجن دي او هم په خپله خپل ئان ته تسل ورکوي. په دې شعر کې هم عرفاني روخيه منعکسه ده او دا چې وايي نجوني او زلمي واپه تورو خاورو لره درومي د خپل ئان د تسل لپاره منطقی استدلال کوي او د محمد هوتك په شان خپل شعر ته منطقی-عاطفي قوت ورکوي. په دې شعر کې هم د موضوع وحدت او تماميت ساتل شوي دي. نو دواپه شعرونه په سبکي لحاظ عمومي پشانتيما وي لري او دا فرضيه قوي کوي، چې دواپه شعرونه به د یوه سړي وي.

درېيم هنري جورښت:

په دې برخه کې باید د دغه دواپه غزلو د خيال صورتونو (يعني ايمازونو) چې تشبيهاتو، استعاراتو، کنائياتو، اساطيرو سمبولونو او تشخيصاتو (يعني د بېخایه شيانو ذيروح انګارلو) شرحه او پرتله وشي.
د محمد هوتك په شعر کې طباق، تجنیس او استعارې، مګر د پرلوراغلي دي، يعني ايمازونه په کې کم دي، خود شعر ژبه، وزن، د الفاظو انتخاب او روانې په دې حد کې دي، چې دغه توته ماته سهل محتنځ غوندي په نسبې صورت یو بنه مکمل شعر دي.

خود محمد غزل ایماژونه ڈپر لري. سمبول لري، تشخيص
لري، د اشعات صفت په کې شته او په عمومي توګه د محمد
هوتك تر شعر هنري بدال يتوب لري، مگرد محمد هوتك د
شعر په شان روانی نه لري. زه د اختصار د رعایت په خاطر له
تفصیل نه تېرېږم

نتیجه:

- ۱- محمد هوتك او محمد د یوه سیمه ییز سبک پیروان،
ینې دواړه د خپلو شعرونو د فونولوژیک، مورفولوژیک،
سنیتا کتیک او لګزیک جوړښتونو په لحاظ بېخی
مشارکت لري. نو دواړه د یوې سميې، ینې د کندهاردې.
- ۲- دواړه د غزلو په ویلو کې پوره مهارت لري او دواړو د
شعر په دې ډول کې د موضوع تمامیت او کلیت سالتی دې.
- ۳- دواړه په خپلو شعرونو کې په قافیو کې ((شاړګان))
لري، ینې په دې برخه کې بې پروا دي.
- ۴- د دواړو د غزلو په محتوا کې په فکري، عاطفي لحاظ
يو ډول طرز لیدل کېږي.
دغه مشترک وجوهات دې فرضيې ته قوت ورکوي، چې
ګوندي دغه دواړه غزلې د یوه شاعرو وي. ینې دواړه د
محمد هوتك د قريحي محسولات دې.

ددي فرضي قوت عجالتا په سلو کې اتياو ته رسپږي،
شل په سلو کې نور هغه وخت اثباتېدی یا زموږ دغه فرضي
بالکل نفي کېدی شي، چې د محمد هوتك او د محمد نور
منظوم یا منثور اثار هم پيدا شي او زموږ د کميتد خپرني
لپاره د مره کافي شي، چې د غوڅ قضاوړ علمي امكان
ميسري شي.

د ماموريونو کارتنه

کابل

سرچپونکی زلمی هبودمل

سخنی چند پیرامون مأخذ شناسی پته خزانه

پته خزانه تذکرة الشعراي قدیم زبان پښتو است، که نمونه های کلام پنجاه و یک شاعر زبان پښتو با احوال مختصر انها درین تذکره یافت میشود.

تذکرة الشعراي پته خزانه بین سالهای ۱۱۴۲-۱۱۴۱ هـ ق به امر پادشاه فرهنگدوسن و شاعر دودمان هوتكی شاه حسین هوتك در کندهار تالیف شده است.

مولف این گنجینه پربهایی ادبیات پښتو محمد هوتك نام دارد، که منشی ادبی، دربار بود (۱) درباره محمد هوتك باییست یاد اور شد که وی پس از سقوط قصر نارنج از کندهار به مناطق هوتك نشین رو اورده، و در دامنه های کوه مشهور (سورغر) در منطقه سیوری از توابع کلات مسکن گزیده است. کاریزی و دیهی را اباد ساخته است، که ازین ده هنور هم بنام (ممولی) موجود بوده، و کاریزدہ نیز بنام مموکاریز مورد استفاده باشنده گان ان دیار است.

مطالعه و ارزیابی دقیق و بیطرفانه پته خزانه از نظر میتود های معاصر و پیشرفتی، سبک شناسی ادبیاتشناسی نشان

میدهد که این اثر کتابیست طبیعی، و بنا بر ضرورت فرهنگی
ان روز کار تالیف شده است. پته خزانه را بمعیارهای امروزی
سبک شناسی و ادبیات شناختی پوهاند داکتر محمد رحیم بر
رسی نموده و نتایج بررسی های استاد الهام حاکی از اصالت
متن پته خزانه از نظر سبک شناسی تواند بود، پژوهش نموده
استاد الهام مارا باورمند مسیا زد، که متن پته خزانه از لحاظ
سبک شناسی به هرگونه پرسشهایی نقادان جواب داده
میتواند در پهلوی میتدوها نوین سبک شناسی میتوان پته
خزانه را به شیوه های عنعنوی پژوهشهای شرقی نیز مورد
ارزشیابی قرار داد.

مطالعه عمیق و بغیرضانه این اثر و زین اشکار میسازد،
که مولف دانشمند ان از عننه های تذکره نگاری مشرق زمین
باخبر بود، و ازین سنت ها سود و افربرده است. نشاندهی
تعقیب همه عننه های شیوه های تذکره نگاری مشرق زمین
در پته خزانه کاریست سود مند و قابل ارج، امامن درین
مختصر تنها بر شیوه کاربرد او استفاده از مأخذ درین کتاب
سخن خواهم گفت. نشان دادن راویان و مأخذ یک روشن
پسندیده در سبک تذکره نگاری است که شماری از دست اندر
کاران این رشته کتاب نویسی از دیرینه زمانی به تعقیب ان
پرداخته اند.

محمد هوتك صاحب پته خزانه نيز ازين رسم پيروي كرده،
مطالب تذكرة اش را با استناد ماخذ تحريري ضبط نموده و
هم به پيروي از پيشينيان بخشى از مطالب را باستناد گفته
هاي راويان شينده و درج كتاب كرده است.

در ماخذ تحريري پته خزانه شمارى از کتب ياد شده در
كتاب اکنون موجود است. و بدسترس پژوهشگران قرار دارد.
اما برخى از اين کتب تا هنور کشف نه شده و يا هم دور از
امكان نیست که محوه گردیده باشند، زمانی مغرضين چنین
میگفتند که چرا بخشى از ماخذ پته خزانه بدسترس نیست،
در پاسخ باعتراف هاي چنین اشخاص استاد بزرگوار پوهاند
عبدالحى با استناد کتب معتبر تذكرة اشکار ساخت که تذكرة
پته خزانه يگانه تذكرة يى نیست که برخى از ماخذ ان
بدسترس ما قرار ندارد، بلکه دهها کتاب تذكرة را میتوان
سrag کرد که شمارى از ماخذ موجود نیست و يا اينکه تا هنوز
کشف نه شده است. شادروان استاد حبیبی در مقدمه طبع
سوم پته خزانه و نگارنده در اثر (د محمد هوتك ژوند او
مزار) چنین کتب را نشان داده ايم. و در اينجا به تكرار ان
ضرورتی حس نمیکنم. نکته ديگري را که بايست در اينجا
افزود اينست که در اثار مربوطه به فرهنگ پښتو زبانان نيز

میتوان اثاری را در یافت که اثار یاد شده در آن وهم شماری از مأخذ آن تا هنوز کشف نگردیده. بگو نه مثال:

علی محمد مخلص شینواری در *حالنامه* با یزید روشن از کتبی چون مقصود الطالبین خلفیه مودود، ترین، مرآة المحققین ارزانی روبنانی، مرآه العارفین (نام کتاب در نسخه دستنویس و گستاخ شده *حالنامه* در جای دیگر سراج العارفین درج است) ابابکر قندھاری و دیوان خواجه محمد اقتباساتی نموده^(۵) اما کتب یاد شده تا هنوز بدسترس نیست و دانشمند گرامی قلندر مومند نیز این کتب را از اثار مفقود قلمداد نمود اند^(۶) نسخه دستنویس *حالنامه* نیز چون پته خزانه واحد است. همه پژوهشگران به شمول دانشمند قلندر مومند از وجود چنین کتب مفقود انکار نمیکنند و قول علی محمد مخلص را در زمینه معتبر میپندارد و با ان اعتماد می نمایند درین اوخر کتابی را در یافت نمودم. که در سال ۱۹۸۸ در پیشاور اقبال چاپ یافته است. و من دو سال بعد از چاپ آن، کتاب را مطالعه کردم. مولف ان شخصی دانشمندی و از فرهنگیان نامور پشتونخواست. درین کتاب قطور ۳۷۳ صفحه بی پیرامون تذکرة الشعراي با ارزش و پربهای ادبیات پنستو پته خزانه سخنها گفته شده، نا سزا بی را به ادرس بعضی از رجل علم و فرهنگ ما حوالت نموده اند.

پس از خوانش این کتاب دریافتیم که سخنی و گپی درین کتاب نیامده که انرا مستدل، علمی و موافق به موازین امروزی دانش ادبیات شناسی رد نتوان کرد. در برابر هر سوال نقاد دانشمند میتواند ها سند پیش کرد، و در جواب آن کتابها نوشت. اما درد و افسوس که مولف دانشمند همان کتاب و قتش را بی جا صرف بحث ب رمسایلی نموده است، که در پژوهش‌های ادبیات شناسی نمیتوان باز ارزشی قایل شد. او یک پرابلمی دیگری را در ادبیات شناسی زبان پنستو ایجاد نمود، و چندان از پژوهشگران را مصروف حل رفع پرابلم ایجاد شده خود کرده است.

ای کاش استاد موصوف عوض این اثر کم ارزش به تالیف تاریخ جامع ادبیات پنستو می‌پرداخت، که یکی از ضروریات مبرم فرهنگی ماست و پنستوزبانان در افغانستان، پنستونخوا، بلوچستان، پاکستان، هندوستان و همین‌گونه حلقات استشراق باز سخت نیاز دارند.

به هر صورت استاد موصوف کاری را انجام داده و نشر کرده، من نیز غرض رفع چنین اشتباهات خود را مکلف میدانم که بپاسخ بپردازم و کتابیرا در جواب کتابش تالیف نمایم، این کار را من به استعانت ایزد متعال شروع کرده ایم ولی در

این مقاله به ارتباط بحث بر مأخذ پته خزانه در کتاب یاد شده
میپردازم و بحث کوتا و اجمالی ایرا به پیش میبرم
در صفحات ۱۷۵-۲۱۴ کتاب بحثی بر مأخذ پته خزانه
صورت گرفته و من فرو گذاشت های این بحث را حسب ذیل بر
میشماریم:

۱- نویسنده دانشمند در اغاز این سخنهای این بحث دچار
اشتباهات پرنسيپی گردیده است. زیرا ایشان اثر تالیف شده،
در اخرين دهه نيمه اول قرن دوازدهم هجری را با معیارهای
امروزین تالیف يکسان ارزیابی نموده اند. و نقدی را که يك
نقاد با يیست بر اثر يك پژوهشگر ادبی امروزی انجام دهد
وی چنین معیارها و موازین را در يك اثر تالیف شده در قرن
دوازده جستجو نموده است.

به گونه مثال ایشان گفته اند محمد هوتك در نقل فلان
مطلوب از فلان راوی در کتابش نشان نه داده است که سخنان
راوی در کجا ختم شده است؟

بایست خدمت استاد بزرگوار عرض کرد که در گذشته ها
چنین رسمی وجود نداشت و نشان دادن شروع و ختم نقل قول
ها از شیوه های امروزی پژوهش است، اگر محمد هوتك
خلاف رسم اسلاف چنین کار رامی نمود و به نشان دادن (تم
کلامه) و یا علامات دیگر اغاز و انجام نقل قول های راویان و

یا ماخذ تحریری رانشان میداد، مهمترین اعتراض دانشمند محترم کتاب نویس شاید همین میبود، که نشان دادن و تفکیک بیانات و مطالب در تحقیق روشن تازه و نواست و در قرن دوازده کجا مروج بود؟

در باره بایست اضافه کرد که در تذکره‌های کهن پارسی تذکره نگاران به کثرت از قول راوی و یا ماخذ تحریری نقل قول کرده‌اند، بدون اینکه بگوید قول فلان کتاب درینجا ختم شد به گونه مثال:

در کهنترین تذکره تا حال مکشوف ادبیات پارسی لباب الالباب محمد عوفی در شرح حال شرف الدین حسام در بخشی از بحث چنین امده: ((از بزرگی شنیدم که در آن وقت که به سفر قبله رفته بود، چون به ری بر سید، چنین اتفاق افتاده بود که خاقانی در ری بود، حسام الدین بزیارت او رغبت کرد، و به نزدیک او شد و عمر نوقانی...)) (۷) این بحث چنین ادامه میباید و محمد عوفی هیچ جانشان نمیدهد که شنیده‌گی ام از بزرگی تا اینجا و انجا است.

با ارتباط همین نقل قول تذکره الشعرا لباب الاباب بایست تذکرداد، که نقل از راویان و شنیده‌گی تذکر نگاران در بسی موارد و درج کتب تذکره شده‌اند. و تذکره نگاران اکثر راویان خود را نیز نشان نداده‌اند، محمد هوتك در پیه

خزانه چنین رسمی را پیروی کرده است، شماری از روایان خود را نام گرفته است، در بعضی جاها برسم پیشیان اذکر نام راوی یا کسی که قولی شنیده است، صرف نظر نموده، و ما نمیتوان محمد هوتک را گناهنکار ثابت ساخت که چرا در بعضی موارد اسم راوی را نیاورده است.

۲- کتاب نویس فاضل گفته است که محمد هوتک در نوشتن شرح حال برخی از شعراء ما خذش را نشان داده ولی نه گفته که شعر همان شاعر را از کدام منبع اخذ کرده، با خوانش چنین مطلب خنده اور بایست سکوت اختیار کرد، ولی من خدمت استاد عرض میکنم که اگر شخصی با کتب قدیم و روش تحقیق در چنین کتابها آشنایی داشته باشد، هرگز چنین سوالی را مطرح نمیسازد.

زیرا پژوهشگران ابتدایی نیز می فهمند که تذکره نگاران قدیم اگر در یک مورد مأخذ را نشان داده باشد معنی ان اینست که گویا تمام مطالب در مورد همین شخص یا موضوع را از همان کتاب گرفته است. محمد هوتک تذکره نگار بصیری بود، وی اگر شرح حال یک شخص را از یک منبع و کلامش را از منبع دیگر گرفته در هردو موارد مأخذش را نشان داده، چون در بخش احوال سلطان به لول لودهی(رح) احوال این مرد سیاست و فرهنگ را از مخزن افغانی نعمت الله

هروی و رباعی ناب ویرا از بیاض محمد رسول کلاتوال اخذ کرده (۸). اگر شخصی پته خزانه را بیطرفانه مورد ارزشیابی قرار دهد و دقیق انرا مطالعه فرماید چنین سوالی در ذهنش خطور نخواهد کرد.

۳- دانشمند گرامی در همین بحث کتاب خود نوشته است که سال‌های تولد و وفات شماری از سخنواران درج تذکره نسیت من بار دیگر به نهایت احترام خدمت آن بزرگوار عرض می‌کنم، اگر ما یان تذکره‌های قدیم مشرق زمین را ورق بزنیم سال‌های تولد و وفات اکثر شعراء در آن یافت نمی‌شود. اکنون که من این مقاله را مینویسم بیش از ده دوازده تذکره بدسترسم قرار دارد. از مطالعه همه آن بر می‌اید که در ضبط سال‌های تولد و مرگ شعراء تذکر نگاران بیشتر پابند نیستند و سال‌های تولد و مرگ اکثر شعراء در آن تذکره‌ها نیست. بر سبیل مثال در لباب الباب عوفی شرح حال شعراء چنین رسمی را تعقیب نه کرده، بلکه زمان زنده‌گی برخی از شعراء با ساس زمانه‌های خسروان و امران محلی درج نموده است. تذکره سرور تالیف نواب اعظم الدوله میر محمد محمد خان سرور از ضخیمترین تذکره‌الشعراء ریخته گویان است. تا جاییکه من برین تذکره مرور کردم ام سال‌های تولد و مرگ بیشتر از اکثریت شعراء ذکر شده در تذکره درج نه شده است.

بارتباط همین موضوع با پیشنهاد افزود که نقادگرانقد در برخی از انتقادات خود نبسته است که شماری از شاعران تذکرہ معاصرین شاعر و دوستان وی بودند، مگر تاریخ تولد شان را نه نوشته است؟ در برابر این سوال دانشمند گرامی عرض خواهم کرد، که درج نه کردن سنه تولد دوستان تذکرہ نگار از اعتبار و اهمیت تذکرہ نمی‌کاهد، بلکه ارزش پژوهشی انرا متضرر خواهد ساخت. من در تذکره‌های زبان پارسی، اردو و پشتو صدھا مورد را نشان داده می‌توانم که تذکرہ نگار سال‌ها تولد و مرگ دوستان خود را درج نه کرده است.

بطور مثال به گونداش هندی در سفینه هندی احوال نواب محبت خان را در کرده، و به گونداش بانواب محبت خان روابط دوستی داشت. اما سنه تولد نواب را در تذکرہ اش نه اورده درباره سخنان به گونداش چنان است: ((... چند روز مجلس مشاعره در خانه خود ترتیب میدادند، بسیار خلیق، پسندیده مزاج عالی منش، شیرین گفتار اند. با مولف ربط دوستی دارند...)).^۹

اگر تذکرہ‌های کهن را یکسو بگذاریم، و در دوره معاصر تذکرہ نگاری زبان پنیتو را مورد ارزیابی و نقد قرار دهیم، خواهیم دید که با وجود انکشاف شیوه‌های پژوهشی نوین در

حلقات فرهنگی مان تذکره نگاران سال وفات و پیدایش
شماری از شاعر را درج نه کرده اند. درین مورد نیز میتوان ده
ها مثال پیش نمود، مگر من درین بخش نیز دو سه مثال
میاوریم:

د کسی گلان تذکره ماند گاریست از مرحوم حافظ خان
محمد کاکر، در تذکره دکسی گلان در پهلوی شاعرا و
سخنوران قدیم بیشترینه شاعران معرفی شده اند از معاصران
حافظ است، حافظ سנות دقیق تولد اکثر شاعر را درج
تذکره اش نه کرده، و در بعضی موارد حتی هیچ ذکری از سنه
و تاریخ و سن شاعر دیده نمیشود (۱۰).

اخونزاده فرمان مسافر تذکره پربهایی را بنام (د پنستو ادب
حُلنده ستوري) نگاشته اند در فهرست مطالب این تذکره
همراه با سمای شریف فضل حق شیدا، محمد اشرف حلمی و
ولی محمد خان طوفان کلمه مرحوم اضافه شده، ولی در متن
تاریخ مرگ یکی از انها به چشم نمیخورد (۱۱).

۴- (كتابنويس محترم در همین بخش در قسمتی از گفته
های خود دچار سرا سیمگی و تضاد در گفتارهای پیشین و
نوین خود شده است. در بخشی ازین بحث گفته اند که غزلیات
ضبط شده خوشال خان ختپک در پته خزانه با ضبط های دیگر

همان غزلها دگر گونیهایی لفظی دارد، و یک بیت غزل از
کمتر در کتاب ضبط شده است.

من درینمورد نیز با عرض پوزش یاد اور می‌شوم، اگر کسی
اگاهی نهایت ابتدایی از دانش متن‌شناسی داشته باشد، در
ضبط‌های متون را انگشت نخواهد گذاشت. زیرا اگر ماده‌ها
نسخه‌یک متن واحد را از نظر بگذرانیم خواهیم دید که جز از
موارد استثنایی همه‌یی از نسخه‌ها طابق النقل بالنقل یک
دیگر نیستید، بل تحریفات تصحیحات، فرو گذاشتها،
حذف و اضافه، سقطات و کمبوات در نسخه‌های مختلف
همان متن واحد دیده می‌شود، و زمانیکه تذکره نگار ضمن
اوردن شرح احوال یک شاعر نمونه کلام او را درج تذکره اش
می‌کند حتماً از یک نسخه استفاده می‌کند و ضبط‌های همین
نسخه‌لابد با نسخه‌های دیگر تفاوت‌های دارد. اگر چنین
تفاوت‌ها در ضبط تذکره‌ها دیده شود، باعث کاهش اعتبار
تذکره نمی‌گردد، و نباید دست اندر کاران نقد ادبی برین
موضوع خورده گیری کنند. پژوهشگران متن‌شناس در
تصحیح و تحقیق متون در اکثر موارد از ضبط‌های تذکره
بحیث و اریانت استفاده می‌برند.

من به نقاد محترم عرض می‌کنم که اگر ایشان تنها منتخب
چمن‌بی عدیل و گلشن‌بی تمثیل (دستنوس اکادیمی پشتوى

پشاور) را از نظر بگذرانند، منتخبات درج شده در ان مجموعه را با دو اوین همان شعراً مقابله فرمایند، خواهد دید که تا چه اندازه دگر گونیها در ضبط گلشن و ضبط های دیگر همان متون دیده میشود، موجودیت چنین تفاوتها و تغییرات لفظی در ضبط های چمن بی عدیل و متون مشابه دیگر از اعتبار این مجموعه کاسته نمیتواند.

برهمین بخش این اثر گپهایی زیادی گفته شده میتواند، مگر من درین مختصر همین یاد کرد های کوتاه را بسنده می بینیم، اگر یاری خداوند بزرگ هم باشد، در تالیف دیگر خود که در جواب کتاب استاد قلندر است حرف حرف این بخش را مستند پاسخ ارایه خواهم کرد.

در اخیر باید یاد اور شد که پته خزانه از نگاه مأخذ شناسی کدام خلای علمی ندارد، و برابر به سنت های تذکره نگاری خاور زمین از مأخذ تحریری و همین گونه روایات شفاهی سود برده که شیوه استفاده و کار برد ازین مأخذ با نورمه های تذکره نگاری همگونی عام و تام دارد، و ما این تذکره را از نگاه مأخذ شناسی در تناسب با تذکره های دیگر پیشین و پسین پته خزانه در سطح عالی ارزیابی کرده میتوانیم.

ماخذ

- ١- هوتك، محمد، پته خزانه، به کوشش پوهاند عبدالحی حبیبی، وزارت تعلیم و تربیه، چاپ تهران ۱۳۳۹ هـ ق، ص ۱۰۸.
- ٢- الهام، پوهاند محمد رحیم، د پتی خزانی پرسپک باندی یو خوئنده نظر، د امیر کروریاد، د زلمی هپواد مل په زیار پښتو تولنه، کابل، د بسوونې او روزنې مطبعه، ۱۳۴۶ هـ ش، ۳۵۴-۳۸۹ مخونه.
- ٣- حبیبی، پوهاند عبدالحی، پته خزانه (مقدمه)، طبع سوم، د اطلاعاتو او کلتور وزارت، کابل، دولتی مطبعه، ۱۳۵۴ هـ ش.
- ٤- رفیع، حبیب الله د پښتو پخوانی تذکرې (مقدمه)، تاریخ تولنه، کابل، دولتی مطبعه، ۱۳۵۰ هـ ش، ب مخ ۵- هپواد مل، زلمی، د محمد هوتك ژوند او مزار، د بايزيد روبسان پوهنتون، د لورو او مسلکي تحصیلاتو مطبعه، ۱۳۶۲ هـ ش، ۲۲-۲۳ مخونه.
- ٦- مخلص، علی محمد، حالنامه بايزيد روشن، به کوشش نورالله اولسپال، آکاديمى علوم افغانستان، ۱۳۶۴ هـ ش.

- ٧- مومند، قلندر، د خیرالبيان تنقیدی مطالعه، چاپ ئى، پېښور، ١٩٨٨ع، ص ١٢٤.
- ٨- محمد عوفى، لباب الالباب، به کوشش سعید نفيسى، تهران، چاپ اتحاد، ١٣٣٥ھـش، ص ١٤٥.
- ٩- پتىه خزانە، ٧٢ مخ
- ١٠- بهگونداس هندى، سفینه هندى، د عطا كاكوهى په زيار او پلتنه، بهار، ليتهو پريis، ١٩٥٨ع.
- ١١- كاکر، خان محمد، د كسي گلان، بلوچستان بکهپيو، عدنان جهانگير پريis، لاھور، ١٩٨٩ع، ص ١٥٠.
- ١٢- اخنزاڈه فرمان مسافر، پښتو ادب خلندہ ستوري، پېښور، ١٩٨٤ع، ٧٣، ٧٥، ٨٢، ٨٧، ٢٠١-١٩٩.

کاندید اکاډمیسین محمد ابراهیم عطایی

د گورگاني هند او صفوی ایران ترمنځ د افغانستان د موجودیت په ساتلو کې د دوه لويو افغاني قبیلوي اتحاديو نقش

توخي يا توخيان د پښتنو یوه لويه قبیله ده، چې د
پنځلسمې، شپارسمې، اولسمې او اتلسمې پېړۍ په
دورانونو کې یې کله له نورو قبیلوا سره د موتلفی قبیلې په
توګه او کله مستقله خانې درلوده.

دا قبیله چې د غلجمیو کاندریسي (اتحاديې) ته منسوبه ده
د سليمان د غرونو له وادیگانو خخه ترمهاجرت وروسته د
کندهار په حوزه کې چې په هغه وخت کې لا د ارغستان پر
ورشو ګانو او سېدله د ابدالي قبایلوا سره یوځای وه، خو کله
چې دغه غلجمی او ابدالي پوونده قبایل د ارغنداب په حوزه
کې استوګن کېدل او د دوى ترمنځ به کله کله شخې
راوچتېدلې، ولې په جرګو او مرکو به یې خپل منځي متنارع
فيها مسايل حلول.

کله چې د کندهارد دوو لویو امپراطوريو، لویدیئخ ته د
صفويانو او ختیئخ ته د هندي گورگانيانو د دولتونو ترمنځ د
تجاري او سтратيژيکي اهمیت له پلوه حساس موقعیت ورپه
برخه کېدی، نو د دغۇ قبایلوا ترمنځ هم قبیلوي شخرو د
سیاسي تمایلاتو په وجه ژوروالي مونده.

دغه منطقوي حساسیت په خاصه توګه د ظهيرالدين محمد
بابره هغه لوړنې يرغل سره را او چت شو، چې په ۱۵۷ کې د
بابر او شیبانی خان او زبک ترمنځ پر کندهار شخره وشوه او د
یوه دوو کالو په دوران کې د سیمې یو و بل ته دا انتقال بالاخره
د بابريانو د تسلط په دايره کې پاته شو.

هغه مهال چې بابر هند ته ولار او له هغه ځایه یې د
افغانستان اداره په لاس کې ونیوله، نو د کندهارد ابدالیانو
او غلچيانو خنانو په داخلي سطح کې ازادي درلوده، کله چې
بابر مړ شو او همایون قدرت واخیست او هغه هم په لنډه موده
کې د سوری شپرشاه له خوا و شرل شو او همایون هم ایران ته
پنا یو وره، نو د شپرشاه د کورني په وخت کې کندهارد یوه
مسلسل سیاسي پلوه په یوه خلا کې واقع و ځکه سوریانو په
هنډ کې درانه مصروفیتونه درلودل او دلته لاد قبایلوا په
کاندریسيو کې دومره توان نه و موجود شوی، چې ځاتمه
مستقل دولت تاسیس کړي، نو ځکه د باندې له خوالومړی

ایران او بیا چې کله بېرتە د گورگانی جلال الدین اکبرد راپورتە کېدو سره د هندی بابری دولت ستني پېينگې شولې نو د ایران او گورگانی هند ترمنځ پر کندهار کشمکش پیل شو.

یوازې په ۱۲ او ۱۷ ميلادي پېړيو کې (۱۳) ئله کندهارد صفوی ایران او گورگانی هند ترمنځ کله د یوه لاس او کله د بل لاس ته ولو بد او په دا هر خل کې چې د لویو نظامي سوقیاتو په ترڅ کې یرغلونه سرتە رسپدل د ځان سره یې بې شمېرہ تباھي، تلفات او د سمې خرابي منځته راولله د دغولويو تاریخي انتقالاتو په ترڅ کې چې د دی ځای قبایل په مادی او معنوی سطح کې تهدیدل، نود مسلطو یرغلګرو سیاستونو له خوا ټینې تفتیونه هم د قبایلو ترمنځ عملی کېدل، خودوی له یوه مستحکم اتحاد خخه لري وساتي او بالآخره اورنګ زېب په خوله هغه حقیقت بیان شو چې ویل یې موږ باید د دغو قبایلو ترمنځ هله له همه سره په تکرار او لو خودواړه هډه مات شي.

د همدغسي تو طيو په جريان کې د غلجي او ابدالي قبایلو ترمنځ د کندهار پر سيمه یېز و بش جګړې راپورتە شوې، د کندهار مرزبانی (سرحد داري) ((چې دا هم یو محکوم مابانه لقب و چې د ایران له خوا به پښتنو خانانو ته ورکول کېده)) کله یوه ته کله بل ته حواله کېده بالآخره د جرياناتو په ترڅ کې

دوی لویې قبیلوی کانفدریسی (اتحادیې) منحته راغلې چې
د یوې مشری په ابدالیانو کې سدوازو ته ورپه برخه شوه چې د
کندھار بنسار صفايی مرکزو او مخ پرلویدیئ یې تر فراه پورې
تسلط درلود او د بلی مشری په غلجو کې تو خو ته وسپارل
شوه چې د زابل خخه تر کابل پورې یې د حکمفرمایی ساحه
و.ه.

په ۱۵۵۳ ميلادي کې چې گورگاني همایون کندھار ته
raghi، نود کندھار حکمرانی یې بهادرخان سیستانی ته
وسپارله، خودا کارد هغه قبیلوی نورم خخه مخالف و چې په
دغه سیمه کې د دوو لویو سرداری قبیلو سدوازو او تو خو
ترمنځ موجود و، نو ئکه کلاتي شا محمد خان تو خي د همایون
ترتگ وروسته پر کندھار حمله و کړه او بهادرخان سیستانی
یې وشاره او په خپله حکمران شو.

د همایون تر مرګ وروسته ایران کندھار ته پاملنډ و کړه او
له دغه وخته نود صفوی ایران او گورگاني هند ترمنځ د
کندھار پر سر شخري پیل شوې او سم له دغه جريان سره د دغو
دوو لویو قبیلو ترمنځ هم زړه بداوی پیدا شو. د دواړو خواوو
خانان چې دراک شخصیتونه وو، د مسالي د حل لپاره یې
کوبنښ کاوه خو متجاوز بېگانه مسلط قدرتونه سخت فعال
وو چې د دوی ترمنځ د اختلاف لمن پراخه کړي.

بالاخره د صفوی ایران او گورگانی هند ترمنخ د کومې
 مقاولې پرمخ نه، بلکې په یوه فرضي کربنه کې د سیاسي نفوذ
 ساحه د اسې وتاکل شوه چې د او سنی (مقر) له حد خخه مخ پر
 لویدیئح د صفوی ایران او تر مقر راپورته مخ پر شمال او ختیئح
 سیمې د گورگانی دولت د نفوذ په ساحه کې شاملې شي. د
 ایران شاهانو چې هر خه زور ولگاوه په مستقله توګه يې ونه
 کولای شول، چې خپل حکمران یا نایب د غو سیمو ته
 راولپوری، نو په خپله د سیمو خانا نو ته يې د (مرز بانانو) په
 نامه اداره سپارله او هغوي به يې د ایران په دولت کې شریک
 بلل. خود دی سیمو خانا نو او خلکو په گلی توګه خانونه د
 ایران تابع نه بلل، د گورگانی دولت سره به يې هم روابط پالل،
 لکه چې په ۱۲۴۰ کې د سدوزو حکمرانانو ملک محدود خان او
 کامران خان چې د ایران له خوا د کندهارد حکمرانانو په صفت
 پېژندل کېدل او د ایران او گورگانی هند ترمنخ سخت اختلاف
 هم و، دغه دوه مشران د شاجهان درباره ورغلل او هلتہ يې
 ډېر عزت و شو همدارنګه د توحه مشر سلطان ملخی خو پرله
 پسې د ډهلي په دربار کې عزتمند موقف درلود او د سلطان
 لقب هم هغه دربار ورکړۍ و، هند ته تګ راتګ کاوه. په دې کې
 شک نه شته چې د غسې روابط به پر ایران بنه نه تمامېدل، خو

پښتنو سردارانو خپله ازادي ساتله او د وخت د قدرتونو د
فشار پروا يې هم نه کوله

که خه هم ابدالي او غلجي قبایل د پرديو قدرتونو يعني
صفوي ايران او گورگاني هند د تسلط پرواندي په مقاومت
کې د یوې متحدي جبهې غوري وو، خو کله کله سيمه ييزې
شخري د دغۇ قبىلۇ ترمنچ راپورته كېدې او د دغسي شخرو
خخه به متجاوزو قوتونو گته اخيستله.

نو د دغسي معضلود حل لپاره د ابداليانو او غلجيانو
ترمنچ يوه ڈېرە لويه او دوستانه جرگه وشه، چې د ابداليانو د
طرف مشری ملک خضرخان مشرو زوي خدايداد سلطان
مشهور په (خودکي) چې د شپرخان (د احمدشاه بابا د نيكه
گانو خخه و) ورور کوله او د غلجو د طرف مشری سلطان
ملخي توخي ته سپارل شوي وه. په دې جرگه کې فيصله وشه
چې د جلدک د گرماو په سيمه کې دې (پل سنگي) چې د
کندهار د بسارد ختيئ په پنځوس ميلی کې واقع و داسي
سرحد و ساتل شي چې د دغې سيمې لويدیئ ته ابداليان او
ختيئ ته غلجيانو د نفوذ ساحه جوړه شي. همدارنګه په
کندهار کې چې هم غلجيانو قومونو استو گنه درلوده، د
ابداليانو سره دې د وروري په حساب گډه ژوند و کړي.

داددې د قبیلوی مشرانو درایت و، چې په یوه سخته حساسه مرحله کې بې د قبیلوی قتلونو د مخ نیوی په طرف کې قدم مخته واخیست ولې دا پر ایران سخته تمامه شوه او له دې وروسته د ایران په دیپلوماسۍ کې دا خبره شامله شوه چې په مستقیمه توګه د کندهار اداره خپلو درباري اداره چیانو ته وسپاري دغه کار پر ابدالیانو سخت تمام شو او د غلジيانو سره په تفاهم کې د خدا يداد سلطان شپرخان (د احمد شاه بابا نیکه) د صفوی حکمران سره وموښت او د کورک په تنگی کې یې د صفویانو لښکر نیست او نابود کړ.

په دغه وخت کې په خپله د ابدالیانو د تربرو ترمنځ هم شخړې روانې وي، چې زیاتره بې ملتان یا هرات ته مهاجر شول او ایران د خپل نفوذ د قایمولو په خاطر چې کله ګرګین د کندهار حکمران کړ، نو هغه په ۱۷۰۳ ميلادي کې د ابدالیانو مشردولت خان او د هغه زوی نظر محمد خان ووژل او د هغه کشور زوی زمان خان (د احمد شاه بابا پلار) یې یرغمل ایران ته بوت.

ترپل سنگي پورته غلجي اقوام او په کندهار کې او سېدونکي غلجيان د خپلو ابدالي عزيزانو سره د صفوی ایران په دې جفا کارانه رویه سخت خواشيني وو.

د توخو مشر سلطان ملخی چې سیمه بیز موقعیت یې د
 صفوی ایران او گورگانی هند ترمنځ یو سخت برزخ تشکیل
 کړی و په قبیلوی سطح کې ده هم تکالیف درلودل.
 په زابل کې د توخو په اړخ کې هوتك هم لویه قبیله وہ او د
 توخود سرداری سره یې رقابت کاوه، سلطان ملخی چې د
 وضع حساسیت ته متوجه و، نو د یو سیاسی مصلحت پر بنا
 یې د هوتكو و خان بنالم خان ته چې د میرویس خان (نیکه)
 پلار و خپله لور (نازو) ور واده کړه. دا سیاسی پیوند د ډپرو
 نسو نتيجو حامل و. سلطان ملخی چې د یوې خوا له ابدالي
 قبایلو سره د دوستانه تفاهم په وجهه د دغه دوو لویو
 کانفردرسيو (اتحاديو) اتحاد منته راوري و، نو په خپله
 کانفردريسی (د غلجو) په اتحاديه کې یې هوتك هم د ئان
 ملګري کړل او نور غلجي قبایل لکه سليمانخېل، اندر،
 ناصر، تركي او داسي نور یې هم یوه مرکز ته راتبول کړل.

د ایران صفوی دولت چې د دغسې اتحاد خخه سخت
 تشویش درلود، نو د غلجو سره یې هم د جنګ بنا و کړه چې په
 یوه سخت جنګ کې چې د دواړو خواو خخه تلفات زیات وو یو
 هم مشهور قهرمان جبار خان سليمانخېل و، په شهادت
 ورسېد او مری یې د کابل په جنوب ختیج خوا کې په یو ئای
 کې خاورو ته وسپارل شو، چې نن د خاک جبار په نامه یاد پړي

(او نن د کابل په اداري تشکيل کې په دغه نامه يوه علاقه داري ده) سلطان ملخى (دنازو پلار او د ميرويس خان مورنى نيكه) د ۱۲۸۸ ميلادي کال په حدودو کې په يوه قبيلوي جگره کې چې د دروازگى په سيمه کې پېښه شوې وه ووژل شو. دده تر مرگ وروسته يې زوى حاجي عادل مشرشو او دا هم په يوه قبيلوي جگره کې مړ شو، تر ده وروسته يې زامن او لمسيان خانان وو، خوزيات نفوذ يې نه درلود او قدرت د هوتكو قبيلي ته انتقال شو.

بنالم خان هوتك د ميرويس خان پلار چې د نازو په نسبت د تو خوزوم ګنل کېده د تو خواعتماد يې هم ملګري و او يو دراک مشرو، پر ده هم قوم راتول شو او دده زوى ميرويس خان چې د تو خوا سرداره قبile يې ماما خېل وه مخصوصاً دده د مورنازو په تدبیر هغوي دده ملاتر وو، دارسالت پر غاره واخیست چې د صفوی ایران نفوذ ته خاتمه ورکړي.

ميرويس د خاص تدبیر په لحاظ په بشار صفا کې د يوه پوپلزي خان (چې سدوازى يې يوه پېښه ده) لور و غونبته ده دا کار حکه و کړ چې د يوې خوا بشار صفاد ابداليانو (چې پوپلزي او د هغوي پېښه سدوازى ورته منسوب دي) مرکز دی د خپل فعالیت مرکز و ګرزوی، له بلې خوا په دغه خپلوي چې د ابداليانو بسجې يې غونبته وه حان د هغوي زوم کړي خو په دوه قوته چې د يوې خوا

د توحو سرداران بې ماماگان وي او له بلې خوا ابدالیان بې خسر خېل شي، په دې توګه خان ته دا زمينه برابره کړې چې د دوي په اعتماد يوه لوی ماموریت ته تیار شي. همداسي و شوه، ئىكەد بنار صفا ابدالیان چې د گورگین له خوا مشردولت خان او د هغه زوي نظر محمد خان وژل شوي وو سخت عصبي و او داسي يو خوک بې غوبنت چې د دوي انتقام و اخلي او د دغه ستر کار لپاره نو ميروييس خان د پر مناسب شخصيت و.

ميروييس خان چې په د پرو موادر د کې بې د باتديبره مور (نازو) مصلحت و رسه ملګري و د يوه منظم پروګرام له مخې په کار پيل و کړ، خودا و چې په کندھار کې د صفوی دولت تسلط ته سقوط ورکړ گرگین بې ووازه او هبوا د بې مستقل کړ. ميروييس خان د صفوی قدرت تر ختمې د وروسته ئان باچا ونه باله او هغه لقب چې قبيلو د مشرپه عنوان ورکړي و هغه بې وساته، ئىكەدی پوهېدہ چې قبيلې لا تردغه وخته د کانفدریسي په مرحله کې وي او په کانفدریسي کې د باچایي عنصر نه يوازې پیوند نه اخيست، بلکې د قبيلو د اتحاد شیرازه بې هم ور رنگوله.

د کوبنبن و کړ چې دوه لوبي کانفدریسي (غلجي او ابدالي) په يوه اتحاد کې راولي او نود يو دراک شخصيت په توګه بې د مشری موقف وساته

دده (میرویس خان) د مشری عمره پر لند و، که خه هم ده په
کندهار کې د دغه دوو لویو کانفدریسیو ترمنځ اتحاد مزی
قوی کړل خود ابدالیانو کانفدریسی چې په هرات کې وه د هغې
سره د تفاهم په حال کې و چې له دې دنیا یې سترګې پتې کړې،
ولې اخلاقو یې سره له دې چې په قبیلوی سطح کې یې حینې
اختلافات درلودل، خود بېگانه قدرت پر وړاندې یې خپل
اتحاد ته وفاداري ساتله، لکه چې کله نادر افشار پر هرات فشار
راور، نو د کندهار خخه د غلجو او ابدالیانو کومکونه هغوي ته
ورولبربل شول، خود نادر افشار پر وړاندې مقاومت وکړي
دغه پروسه تر هغه وخته جاري وه خواحمدشاه بابا د لوی
افغانستان امپراطوری تاسیس کړه او هغه پخوانی وضع د یو
نوی او لوی تدبیر له مخي و یوه نوي مسیر ته ورولو بدہ چې داد
جلابحث موضوع ده.

پوهنمل بریالی باجوری

د کندهار ادبی دربار

ترکومه حایه چې په پښتو کې د لومړني ادبی دربار خبره رامنځته کېږي، نو هغه د پښتون پاچا شاه حسین هوتك له نامه سره اړه لري، چې د غهه پښتو پالونکي پاچا په منظم ډول د پښتو ژبې او ادب په برخه کې هلې څلې کولي. پښتنه شاعران او ليکوالان يې پيدا کول او هغوي به يې په خپلو ادبی کارونو باندي ډېرزيات نازول او تشویقول چې د دغه تشويق په نتيجه کې په دغه ادبی دربار کې ارزښتمن کارونه سرته ورسپدل او مهم اثار رامنځته شول.

شاه حسین هوتك ته دغه ادب پالنه په ميراث کې پاتې وه ځکه چې په خپله ملي قايد ميرويس خان د پښتو ژبې او ادب سره پوره مينه درلو دله او په ډېرو مهمو وختونو کې به يې د رحمان بابا کلام ته پناه ورله او د دغه صوفي شاعر کلام به يې د خپلې لاري مشال باله.

همدارنګه د ميرويس نیکه مور په خپله د پښتو ژبې يوه زبردسته شاعره وه او له پښتو ادب سره يې د زړه له تله مينه درلو ده. همدارنګه د ميرويس نیکه په وخت کې د پښتون سپه

سالار خان ناصر نوم هم د يادونې وردي، چې د خپلو پوئي
 کارونو ترخنگه د پښتو ژبې بنه شاعرو. په همدي ډول ملأپير
 محمد مياجي چې د حاجي ميرويسي خان نبدي ملګري او د
 روم د علماوو له خوا ورته د پیر افغان لقب ورکړ شوی او دوه
 كتابونه (افضل الطرايق) او (القرايض فى رد الروافض) په
 پښتو نظم کړي وو، د دغه بنه شاعر اشعار په پته خزانه کې
 راغلي دي. همدارنگه با به جان بايي چې د ميرويسي نيكه ډېر
 بنه ملګري او پر ۱۱۲۹ کال یې د ((شها او ګلان)) کيسه په
 پښتو نظم کړه او نوم یې پري ((قصص العاشقين)) کېښود.

داود هوتك د پته خزانې د مولف پلار چې له ميرويسي
 نيكه سره همېشه ملګري او د پښتو ژبې ډېر بنه شاعر و چې د
 کلام نمونه یې په پته خزانه کې راغلي ده.
 ملا نور محمد غلجى د نافع المسلمين ليکونکي چې د
 ميرويسي نيكه په كاله کې د کوچنيانو بنوونکي او حاجي
 ميرويسي خان یې ډېر احترام درلود.

له دغې لنډې يادونې نه زما مقصد دادی، چې په خپله
 ميرويسي نيكه هم په خپل وخت کې له عالمانو، ليکوالانو او
 شاعرانو سره نبدي اړيکي او راشه درشه درلوده. په دغسيې یو
 ماحول کې شاه حسین هوتك ستړګې وغړوليې او را لوى شو،
 نو ټکه ويلاي شو، چې د هغه په طبيعت او ختيه کې له پښتو

ژبې او ادب سره مينه اخنبل شوې وه او له خپلې کورنى نه
ورته دا مينه په ميراث کې پاتې وه.

شاه حسين هوتك د ۱۱۴ هـ کالد لومړۍ خور په ۲۳ مه د
غلجيو د کلات د سیوري په سیمه کې د میرویس نیکه کره
دنیا ته راغي په ۱۳۵ ق کالد خپل ورور شام محمود هوتك له
خوا د کندهار او شاوخوا سیمو پاچا و تاکل شو. په ۱۵۲ هـ
کالد نادر افشار سره تراوردي جګړې وروسته په مازندران
کې د تبعید په حالت کې وفات شو.^(۱)

کله چې شاه حسين هوتك د خپل ورور شاه محمود له خوا
پاچا و تاکل شو، نوله نورو کارونو سره یې د پښتو ژبې او
ادب ته هم پوره توجه و کړه. پښتنه شاعران یې پر څان راغونه
کړل او له هغو سره به یې په تاکلو وختونو کې ادبی جرګې او
مجلسونه کول.

شاعرانو او ليکوالو ته به یې وخت پروخت جايزي ورکولي
او هغوي به یې ادبی کارونو ته تشويقول. د همدغه تشويق په
نتيجه کې د پر شاعران او ليکوال رامنځته شول او د پرمهم
اثاري یې ايجاد کړل.

^(۱) ژپالنه، خپرونکي د افغانستان د علومو اکادمي د ژيو او ادبیاتو مرکز، پښتو
ټولنه، گوندي مطبعه کل ۱۳۶۱، ۷۸ مخ

د پته‌ی خزانی د روایت له مخی دغه‌ادبی غونه‌ی، علمی
بحشونه او مشاعری د کندهار په سلطنتی کتابتون کې د شاه
حسین هوتك تر مشری لاندی جوړ بدی چې د غې تولنې ته به
یې ادبی دربار وايہ د پته‌ی خزانی مولف په دې باب ليکي
(پادشاه عالم پناه په اړګ کې د قندهار هغه قصر چې نارنج باله
شي، هلتہ په هفتہ یوه ورڅ دربار کا په کتب خانه کې مجلس
کې علما جمع کېږي او فضلا تولوي)^(۱)

هغو کسانو چې په دغه ادبی دربار کې یې ګډون کاوه او یا
ددغه دربار غړي وو په لاندی ډول یې یادونه کوو.

شاه حسین هوتك چې د غونه و مشر و او په خپله به یې په
علمی او ادبی بحشونو کې برخه اخيسته او د پښتو ژبه بنه
شاعر و چې د کلام دغه نمونه یې په پته خزانه کې خوندي وه او
د محمد هوتك په قول د ډوان خاوند و چې ده به یې اشعار
ليکل:

بېلتانه دې د غمو په چپاو چور کرم
په تiarو کې د هجران یې له تادر کرم
بېلتانه دې هسې اوښکې راخوري کړې
ستاد فکر په گرداب کې تل عبر کرم

^(۱) محمد هوتك، پته خزانه، د پوهاند عبدالحمی حبیبی په تحشیه او تعليق، د پښتو
انکشاف او تقویې امریت، کال ۱۳۵۴، ۵۵-۵۲ مخونه.

د فراق پړی مې کښېوت و مرۍ ته
په جهان کې یې رسوالکه منصور کرم
په وصال دې هم نابناد يمه دلبړي
د بېلتون فکر په زړه کې ناصبور کرم
د بانو غشی مې و خور په ئیگر کې
غمازانو په غمزو غمزو مهجور کرم
خلق یاد زماد عشق په لېونو کا
زه حسین محبت هسې مشهور کرم

ملا یار محمد هوتك چې د خپل وخت لوی عالم او د شاه
حسین هوتك استاذ و ده په فقهه کې ((مسایل اركان خمسه))
په نامه کتاب کښلی دی او د پښتو ژبې بنه اديب و.
ملا محمد یونس توخی چې د کندهارد جامع امام و او په
پښتو کې یې د ((جامع فرایض)) په نامه یو کتاب کښلی و او
د پته خزانې مولف یې د ادبی دربار په علماء و کې نوم
یادوي^(۱)
محمد هوتك چې د دغه پاچاله خوا دربارته و غوبنېتل شو
او د هغه په هدایت یې پته خزانه و کښله او هم د دغه ادبی دربار

^(۱) عبدالروف بینوا، پښتو روزنه، د پښتو خبرې نو بین المللې مرکز، ۱۳۵۷ کال،
دولتي مطبعه، ۹۲ مخ

منشي و د محمد هوتك خپله وينا ده چې وايي ((... دا ډبر
وقتونه تېر شول چې ما غونبته چې زه د پښتو شاعرانو تذکره
و کارم او د دوى احوال سره راټول کاندم مګر زمانې ماته فراغ
نه راکا او دا هيله مې په زړه کې وچه شوه. ټکه چې پر قندھار
د ظلم او جفا تورتم پروت او هېچا ارامنه درلوود... او س چې
حق تعالی موب خلاص کړوله هغو ظلمو خخه او فارغ شوه
زړونه زموږ او ملک حاجی میرخان عليه الرحمه دوى له
قندھار ويaste او پښتنه يې د دوى د جوره ازاد کړل زما زړه
فارغ البال شو له اندوهه او قلم مې رواخيست هغه وخت چې
زماله ارادې خبر شو زموږ د پښتنخاد سترګو تور امام
المسلمين... شاه حسين ادام الله دولته الى يوم الدين... نو يې زه
وغونبتم خپل دربارته او ماته يې تشویق وکا او الطاف يې
بنکاره کا چې دا خپله اراده پوره کاندم او د پښتو شاعرانو
حال سره راټول کاندم))

په دې توګه دغه مهم کتاب د شاه حسين په هدایت او
تشویق و کښل شو چې د پښتو ژبې ترتیلو مهمه او درنه تذکره
ده همدارنګه محمد هوتك د دغه ادبی دربار د منشي دنده په
غاره درلوده او د شاه حسين هوتك اشعار به يې ليکل چې
دغه مطلب هم دې په خپله په پته خزانه کې وايي ((... زه محمد
هوتك کاتب د دې کتاب هم په دې مجلس کې یم او د بادشاه

ظل الله اشعار او ادبیات په قلم کارم او کتاب د دبوان یې
مرتب شوی دی کله په پنستو اشعار وايی او کله پارسي ژبې ته
هم میل کا او استاد العلما ملا یار محمد ته یې قرائت کا چې
سهو و سقم ھنې زایل کا، او د بادشاہ په اشعارو کې لبر سهو
لیده شي او علما یې په بلاغت او فصاحت قایل دی او سماع
ته مایل...^(۱))

محمد هوتك د خپل وخت مروجہ علوم لوستی وو له شعر
او ادب سره اشناو. په عروضو، قافیه، بیان معانی او د ادب
په نورو خانگو کې د مطالعې خاوند و، نو ځکه د شاه حسین د
توجه وړو ګرځد او د پتې خزانې ليکلو ته یې و هخاوه د
محمد هوتك بل کتاب خلاصة الطب نومېږي محمد هوتك د
خپل دغه کتاب په باب ليکي ((بل کتاب مې کښلي دی په بیان
د طبابت او علاج چې خلاصه الطب یې نوم دی په سنه ۱۱۳۹
هجري چې مې دغه کتاب پادشاہ عالم پناه مدظله مخ ته پېش
کاسل طلاوې یې ماته صله کا او هر کله داسي مراحم د پادشاہ
ددې فقیر غریب په حق ډېر دی او ارکان د دولت ابدت مدت هم
پردې فقیر غریب نظر کا خاص بیا بهادر خان عالي مکان چې

^(۱) پنستوروزنه، ۸۹ مخ

نن ورخ په قندهار کې د غربا او پرسر ظل د رحمت دی خالق دې
عمردېر کا)^(۱)

د محمد هوتك ژوند او مزار د کتاب د ليکوال زلمى
هپوادمل د وينا له مخي محمد هوتك درېيم سپي دی چې د
زاره طب اصول يې په پښتو ژبه د پښتنو لپاره کښلي دي، دده
ترمخه د خوشال خان ختيک طب نامه او ورپسي د عبدالحليم
اختيارات بديعي يادولي شو.^(۲)

همدارنگه محمد هوتك د بوان خاوند شاعرو، چې په
خپله د خپل د بوان په باره کې ليکي: ((ماله يو د بوان د اشعارو
هم شته چې په دې وخت مردفا او مدون شوي دی او غزلونه او
قصاید او رباعي لري کله چې طبع قاصر میل د شعر او وينا کا
شعرونه کارم او موزونان د روزگاري يې خوبنوي)^(۱)
کومه نمونه چې محمد هوتك د خپلې شاعري خخه په پته
خزانه کې ثبت کړي ده په دې دول د:

(۱) زلمى هپوادمل، د محمد هوتك ژوند او مزار، خپرونکۍ د بايزيد روبنان پوهنتون،
د بنوونې او روزنې پوهنځي، د لوړو او مسلکي تحصيلاتو مطبعه، کال ۱۳۷۲، مخ
(۲) همدا اثر ۱۴ مخ

(۱) زلمى هپوادمل، د محمد هوتك ژوند او مزار، خپرونکۍ د بايزيد روبنان
پوهنتون، د بنوونې او روزنې پوهنځي، د لوړو او مسلکي تحصيلاتو مطبعه، کال
۱۳۷۲، مخ ۱۴

ساقی پا خه د سرو ملو د ک یو جام را
ستاله غمه نا ارامه یم ارام را
بې ل له میود بهار نداری خه کرم
پسرلی شود خونبى نبە پیغام را
دنیا پاته ده خوشبی مویو گری ده
یو گری می خوبن که می کری انعام را
د بېلتون په تاریکو کې می زره شین شو
رنا لم رد جام د میو په ظلام را شین شو
نا کامیود دنیا می کام را تریخ کا
چې می خود کا کام ترخه و مانا کام را
نه نشاط شته نه مستی شته نه رندی شته
چې سم رند هغه او به علی الدوام را
په او بو می سوره زرگی لې خه راتود که
محمد ته د اوره د ک یو هسی جام را.

د محمد هوتك بل كتاب خلاصه الفصاحت نومېږي، چې د
همدغه ادبی دربار په رنا کې ليکل شوی دی او دده د وينا له
مخې د فصاحت علوم یې د پښتنو طالبانو لپاره خلاصه کړي
دي. ددغه ادبی دربار بل بنه عالم او شاعر ملا زعفران تره کې و
چې د پتې خزانې مولف د پاچا د کین لاس په نامه ياد کړي دی.

دي عالم په حکمت، رياضي او طب کې پوره لاس درلود او يو
 كتاب يې په طب او حکمت کې ليکلی و چې ((گلسته
 زعفراني)) نومېده او د پتې خزانې مولف ليدلی و^(۱)
 ددغه ادبی دربار بل برخه وال پښتون سالار بهادرخان و چې
 د محمد هوتك په قول د پاچا بازو و او شاه حسين به په
 ((ورور)) ورته خطاب کاوه او د عواموله خوا د ((امير
 الاما)) په لقب يادېده. دا پښتون سالار علاوه پر مېړانه د
 سخاوت او بنه علم خاوند هم و، بنکلې او خوندوز شعرونه به
 يې ويں او هر کله به چې له جګړې نه فاتح راغۍ نو شاعران به
 يې مېلمانه کړل او له هغوي سره به يې ادبی مجلسونه کول.
 ددغه تورزن شاعر د يوې بدلي خوبیتونه په دې ډول دي:
 بېلتون دې زور دی تر ليمو مې سهارنې خاخي
 لکه شبنم خاخي
 دا سره یاقوت مې په لمن کې ستا په غم خاخي
 په غم الـ خاخي
 ګوره ليلى باران د وښو چم پر چم خاخي
 لکه شبنم خاخي
 راغله ليلى په شينکي خال نخا په ګلو کوي
 په سرو منګلو کوي

^(۱) پښتو روزنه، ۹۲ مخ

سهارچې وئي سيل کا، دغ په ببلوکوي
گلپه او ببلوکوي
ملا لي سترگې يې کاته په وي زللوکوي
زېب په کجلوکوي
د ژوبل زره وينې په هرگړي هردم خاخي
لكه شبنم خاخي
ښکلي نجلی د باع په لورمه ئه نخا مه کوه
عاشق رسوا مه کوه
وريت شوي زره مې دی مین پوري خندا مه کوه
راشه جفامه کوه
زه يم پتنګ ته يې ديوه ما جلبلا مه کوه
نور ظلم بیا مه کوه
يم ستاله عشقه لپونی پر ماما تم خاخي
غم والم خاخي

ريدي خان مومند هم دغه ادبی دربار ته منسوب شاعر دی
چې محمود نامه يې ولیکله او کله چې يې د پاچا په مخ کې
ولوستله نو شا حسين زر طلا وي ورکړي دا شاعر د شاه
محمود هوتك سره په ۱۱۳۲هـ کال کې اصفهان ته تللی و او کله
چې راغى نوبیا يې محمود نامه ولیکله چې د شاه حسين له

خواونازول شودا کتاب چې د مشنوی په شکل کې دی یو باب
 يې محمد هوتك په پته خزانه کې راخیستی دی
 بل پښتون شاعر چې د غه دربارته منسوب دی نصرالدین
 خان اندر نومېږي. هېر زړور پښتون و په اصل کې د غزنی و د
 پاچا حسین په وخت کې کندهارته راغی او د خپلې مېړانې په
 اثر د پاچا د توجه وړو ګرځید. دې پښتون شاعرد اشعارو
 د ډوان درلود په شعر کې يې (نصر) تخلص کاوه د کلام نمونه
 يې په پته خزانه کې شته.^(۱)

له دغو خرگندونو خخه زموږ مقصد دادی، چې د کندهار
 ادبی دربار چې د پښتون پاچا شاه حسین هوتك له خوا
 جوړ پدده. په منظم ډول د پښتو ژبې او ادب د غور پدنې لپاره
 عملی ګامونه اخیستل او دا دغه پښتون پاچا هغه پښتو
 پالنه ده چې په تاریخ کې يې ساری لبدي. په خپله شاه حسین
 پښتو پالونکی پاچا او د پښتو ژبې بنه شاعرو، نو همدارنګه
 يې پرئاند هغه وخت د پښته عالمان او شاعران راغوند کړي
 وو، لکه محمد هوتك، ملا یارمحمد هوتك، محمد یونس
 توخي، ملا زعفران تره کې، بهادر خان، ریدی خان مومند،
 نصرالدین خان اندر، چې د پښتو له بېلا بېلو قومونو خخه
 وو، دغه ادبی دربار به په سلطنتي کتابتون جوړ پدده، هغه قصر

(۱) پښتو روزنه، ۹۸ مخ

چې نارنج يې باله په اوونۍ کې به یو څل د پاچا تر مشری
لاندې ټولېدل او ادبی بحثونه او مشاعرې به يې کولې د پاچا
له خوا به دوی تشویقېدل او جایزې به ورکول کېدلې.
د مثال په توګه د پتې خزانې مولف او د دغه ادبی دربار
منشي ليکي ((... نوي يې زه وغوبنتم خپل دربارته او ماته يې
تشويق وکا او الطاف يې بسکاره کا...))
همدارنگه محمد هوتك چې کله خپل کتاب خلاصه الطب
شاحسین هوتك ته بسکاره کړن سل طلاوې يې ورکړې په
همدي ډول ريدی خان مومند چې کله خپل کتاب محمود نامه
پاچا ته وړاندې کړ، نوزر طلاوې يې ورکړې
په همدي ارتباط محمد هوتك ليکي: ((چې یوه ورئ د پاچا
په قصر کې مجلس و، فضلا او علما سره راتیول شوي وو،
ناڅاپه احوال وشو چې قاصد راغلې دی او پیغام يې له لري
ځایه راورې دی ملا زعفران چې ددې دربار بنه شاعرد باندې
ووت یو ګرې پس بېرته راغى او د یوې فتحې زېږي وکا چې
هغه د شال او ډوب د فتح زېږي و دغه بیتونه يې وویل:
د حسین پادشاه د بخت ننداړه ګورئ
چې يې فتح په لښکرو ډوب و شال کا
ددغو بیتونو په اورولو سره پاچا ژېر زعفرانی شال ورکړ او
بیابې د مجلس تولو حاضرینو ته شالونه وېخنل.))

دا وود شاه حسین هوتك هغه تشویق چې د پښتنو شاعرانو سره يې کاوه او پرهغو باندي يې تل مهرباني کوله او د غه تشویق په حقیقت کې د شاه حسین هوتك د خپلې ژبې او ادب سره د زړه له تل نه د رښتني مينې یو خرگند ثبوت دی همدغه وجهه ووه. چې په دغه ادبی دربار کې د علم او ادب په مختلفو ساحو کې مهم اثار رامنځته شول د همدغه پاچا په امرد رحمان بابا د دېوان زیاتې نسخې کاتبانو ولیکلې او په خلکو کې خورې شوې چې د پتې خزانې د مولف په قول د دغه کار لپاره يې کاتبان پېښور ته استولی وو. چې دا هم د دغه پاچا بې سارې مينه له پښتو سره خرگندوي د ژپالنې لیکوال د دغه ادبی دربار په باب کنبلې دی ((... که خه هم د دې ادبی دربار کومه لیکله شوې کړنلاره موبته نه ده راپاتې خو هغه علمي او ادبی کارونه چې د دې دربار په سیوري کې ترسره شوې دی خرگندوي چې یو لوې هدف يې د پښتو کتبې ذخیره زیاتول او پښتو ته په هره برخه کې د اثارو منځته راورل وو لکه د طب په برخه کې ((خلاصة الطب)) د حکمت په برخه کې ((ګلډسته زعفرانی)) د تاریخ په برخه کې ((محمودنامه)) د ادبی خپرنو په برخه کې ((پتې خزانه)) د دین په برخه کې ((مسایل ارکان خمسه)) او ((جامع فرایض)) او نور کتابونه يې چې تالیف کړي او یا يې چاته لورې جایزې پري ورکړې دی باور دی چې د شاه حسین هوتك د وخت دې ادبی

دربار به د پښتو په لاره کې ډپرو نور خدمتونه هم کړي وي، خو
خرنګه چې د دې خدمتونو په برخه کې پته خزانه زموږ یوازنې
اخئ دی او بل ئای یې یادونه نه شته او هم خرنګه چې پته خزانې
تر ۱۱۴۲ هـ کال پوري په کندهار کې دوام کړي نو د دې دربار د
لسو پاتې کلو له کارونو هم بې خبره پاتې يو)^(۱)
په پای کې باید ووایو چې د دغه پښتون واکمن په وخت کې
پښتو ژبې او ادب ته بنسټیز کارونه شوي دي او د ادب په
بېلا بېلو څانګو کې ارزښتمن اثار را منحتحه شوي دي د دغه ادبې
دربار له خوا د پښتو ژبې پالنه په بنه ډول سره کې دله، د اثارو په
خپرولو کې یې لاس درلود او د لیکوالو او شاعرانو په ټولولو،
روزلو او پاللو کې یې هم خپله دنده په بنه توګه سرته رسوله، چې
یادونې یې په پورته کربنو کې وشوي

(۱) ژپیانه، ۸۲ مخ

پوهنیار اکبر کرگر

د شیخ متی یو شعر:

د پښتو ادب ځلاندہ عرفانی نمونه

زمور په لرغونې فرهنګ کې تصوفی-عرفانی فکري
جريانونه په دوو پړاوونو کې د خېرنې او مطالعې وړ دي. بو
تصوفی، عرفانی فکري جريان په عامه او ګلې مانا چې تر
اسلام څخه د مخه فرهنګونو د اغبزو او تاثیراتو مثالونه لري
او بل د اسلامي فرهنګ تر خپرېدو وروسته تصوفی، عرفانی
جريانونه چې ترزیاته حده د اسلامي او عربی فرهنګ او قرانی
ایاتونو او احکامو پر بنست تفسیر او توجیه شوي دي.

لومړۍ پړاو:

په تاریخي لحافظ زمود فرهنګ او فرهنګي شتمني زمورد
ولسونو په مغزا او روان کې د پېړيو پېړيو له خوا مدینتونو،
فرهنګونو، مذہبونو، کیسونو، نړۍ لیدونو، اسطورو او
افسانو د اسې ترسب دی، چې د پلټنو په ترڅ کې د هغو په
منشاء او سرچینو پوهې بدی شو. تصوفی عرفانی فکري

جريانونه د شرقی فلسفی نړۍ لید سره په ترکیب کې را هرگند
 شوي. هېڅکله يې خالص او ناب شکل نه دی غوره کړي،
 بلکې يو په بل کې او په ګډه سره د یوه فکري سیستم په توګه
 منځته راغلي، دوايمې کړي او د تر منځه تللو وروسته يې
 او س هم نښې نښاني او اغېزې ليدلى شو. په دغه پړاو کې
 زردشت د چوپاني دورود افکارو له تکوين خخه راهيسي د
 زروان (Zar vana) یا ناپايه زمان راهيسي چې نور او ظلمت،
 رينا او تورتم د هغه مولود بولي او په فکري لحاظ د اهورا او
 اهريمن يا اهورا مزدا (يو اخيني پوه خدای) او اهريمن د هغه
 تخليق بولي، يو ډول مونيزم یا يو والي جو توي، د څلورو
 پړاونو ((يعني د نېکو افکارو مقام، د بنو خبرو مقام، د بنو
 کارونو مقام، د ابدی عظمت لوړنۍ پیغام دی، چې د دې
 سیمې په فرهنگ کې ډېر لور او عالي مقام لري او انسان بنو
 چارو ته رابولي، انسان په دغه مراحلو کې اهورا ته نژدي
 کوي.

د زردشت د افکارو د توګدو خاوره د بودا يې مدنیت لپاره
 بنه کرونده شوه. بودا هم د نېکو چارو وعظ وکړ او د هغه زده
 کړي او تعليمات له هندوکش خخه اخوا تېر شول، کلونه کلونه
 يې دوام وکړ. بودا ويل:

((ا) زاهدانو هغه خوک چې تول وخت سهار، غرمه او شپه
یوازې یوه شپه خپل زړه له نېکۍ د کړي، هغه ثواب چې
ترلاسه کوي یې د هغه چا تر ثواب نه د پرمیات دی چې سهار،
غرمه او شپه هره شپه د خورو سل لوښي خیرن کړي د دغې
نېکۍ لپاره مینه او غماض لازم دي.)) (۲۰، ۳) د بودا دغه
اخلاقې زده کړي د یوه صوفی او عارف لپاره چې خپل زړه
یوازې د خدای کور بولی د پرنې درس دی.

زمور په فرهنگ کې له اسلامي مدنیت خخه د مخه د یونانی
فلسفې افکارو افلاطونی او نوی افلاطونی افکارو له اغبزو
هم سترګې نه شو پتیولی. لنډه دا چې شرقی افکارو له هند،
چین، ایران، یونان او نورو فرهنگونو او مدنیتو خخه زمور په
فرهنگ او تاریخ کې هم ترسب کړي او خپله اغبزه یې پرې
ایښې د ۵.

دویم پراو:

زمور له فرهنگ سره د اسلامي مدنیت او فرهنگ یوئائي
کېډنه او په دې سيمه کې د اسلام خپرېدل او نفوذ زمور د
سيمي په فكري جريانونو کې یو بل پراو پيل کړ. دا پراو د
اسلامي فرهنگ پيل دي.

په دويمه او دربیمه هجري پېرى کې په بغداد یعنی د
خلافت په مرکزا نورو مراكزو کې تصوفي او عرفاني افكار
منئته را غل.

په اسلامي نېری کې مشهورو عارفانو او صوفيانو د قرانی
احکامو پر بنست د خپلې لاري او طرقیت لپاره د ستاویزونه و
پلتیل د مثال په چول: په قران کې د میثاق په باب ایت دی، چې
صوفی ورتەد ((مینی پیمان)) وايی چې د انسان او خدائی
ترمنځ موجود دی. همدارنګه په قران کې ((امانت)) ته اشاره
ده چې نړیوالو ته وړاندې شو (انسان). حمکې او اسمانونو
دغه امانت نه شو ساتلى، بلکې انسان و مانه په قران کې
مومن ته د دیدار وعده ده، چې د قیامت په ورخ خدائی له
انسان سره گوري، له دې پرته خدائی په دې نېری کې هر چېرته
وي، په مشرق کې په مغرب کې او هر ئای ته چې انسان مخه
کړي خدائی شته او دا هغه تکی دی چې انسان هر چېرته مخه
کړي، کولاي شي دغه مفکوره په انسان کې و گوري او انسان
ته د شاه رګ څخه هم نېږدي دی.

خوکله چې په پښتو ادب کې دا مساله مطالعه کوو،
پښتنی فرهنگ هم په دغه پراخه سیمه ییز فرهنگي چوکات
کې مطالعه کېدی شي او په دغه فرهنگ کې فکري جريانونه
هم ګونبي نه شي مطالعه کېدی.

شیخ متی یو له دغه ډول مبتکرو عارفانو او د شور او وجد
خاوند معلومېږي چې کېدی شي د هغه په یوه شعر کې د وخت
د لاسبرۍ فکري جريان اندازه ولگول شي.

لوی استاد مرحوم عبدالحی حبیبی د پتې خزانې په حواله
ليکي: ((شیخ متی د عباس زوي و چې عباس د عمر او عمرد
خلیل زوي و خلیل د غوریا او غوریا د کند ابن خربنبون زوي
و. دا مشهوره کورنۍ د خربنبون تر مرګ وروسته په
ارغستان، پښین او پښور کې خپره شوه او شیخ متی دوه
ورونه نور هم در لودل چې حسن او امران نومېدل د امران مزار
تراوسه د کوړک پر غره دی چې هغه غردده په نامه ((خواجه
امران غر)) هم بلل کېږي او یوه خورې ((بي بي خالده نومېده
چې قبرې په تراوسه هم په پښین کې مشهور دی او په کلات کې
د ترنګ پر غاره د ((خالاکلې)) هم ددي په نامه تراوسه باله
شي چې دا په ژوند هلته او سېده.

شیخ متی پر (۲۲۳هـ) زېړېدلی او د (۲۵) کالو په عمرد
ترنګ پر غاره پر ۲۸۸هـ کال وفات شوی دي، دده مزار تراوسه
هم د کندھار شمال شرقی خواته تقريباً (۵۰) ميله لري پريوې
غونهه دی واقع دی چې کلات یې بولي او دی په کلات بابا
مشهور دی، ده خپل ژوند هم د ترنګ پر غاره او د غونډان په
غره او د کلات په حدودو کې تېر کړي دي.)). (۱۲، ۴).

دغه راز استاد حبیبی د نعمت الله هروي دمخزن افغانی په قول چې یو بل مشهور کلاسيک اثر دی را نقلوي چې: ((ان طالب حقایق و کاشف معانی زبده ابر او خلاصه اصرار شیخ متی خلیل صاحب عبادت و ریاضت بود. ایشانرا سر حلقه دوازده سرپن میگویند و افغانان بسیار ارادت می اوردنده مرید میشدند چنانچه غلغله کرامت ایشان در تمام منشر شد.)) (۱۲۴، ۱۴) دغه راز استاد د شیخ متی عارف د عرفانی شخصیت او مقام د اثبات په ترڅ کې په پته خزانه کې له ((افضل الطرائق)) خخه یو حکایت په دې عبارت را نقلوي: ((یوه ورځ شیخ متی پر لار تېر بد، چې هلته ډې برې ډې برې پرتې وي او لاري بنده کړې وه چې دغه ئای بي ولید، نو خو شپې متواتر راغی او له هغې لارې خخه یې ډې برې او کاني ايسته کړل. یوه ده قان د شپې خپله حمکه او بوله ده ته یې وویل: ته د خدای دوست یې او ټول خلق ستا احترام کوي. نو دونې زحمت ولې پرخان تېروي او دغه لار پاکوي شیخ متی هسې خواب ورکړ، چې یوه ګږي د خلقو خدمت تر هرڅه نښه دی.)) (۱۲۵، ۱۴) دې پتې خزانې مولف زیاتوی، چې شیخ متی یو اثر هم کښلی و چې نوم یې و ((د خدای مینه)) دغه کتاب په کلات کې د شیخ متی په زیارت پروت او زیارت کوونکو به لوستلو، په

دغه اثر کې مناجاتونه او دعائیه شعرونه و، خودغه اثر
تراوسه ترلاسه شوی نه دی.
او سددی لپاره چې د عارف شیخ په یواحینې لاسته راغلي
شعر خه و وايو او د هغه د عارفانه او صوفیانه افکارو جا
و اخلونوموري شعر رانقلوو:

پرلو یو غرو هم په دبنتو کې
په لوی سهار په نیمو شپو کې
په غارو دغ او په شپبلکو کې
یاد ویرژلیو په شپبلو کې
تول ستاد یاد ناري سورې دی
دا ستاد مینے ننداري دی

جندي زرغون که په بيديا دی
د بر بن خواتمه په خندا دی
ترنگ چې خپردی په ژرا دی
دا تول اغېزد مينې ستا دی
توله بکلا دی ستاله لاسه

اى د پاس و والو پاس

که لم رون بانه مخ يې سپين دى
ياد سپور بميه تتدى وريين دى
كه غردى بنكلى پرتمين دى
لكه هن داره مخ د سين دى
ستاد بنكلا دا پلوش ده
دا يې يسو سپكه نداره ده

دلته لوى غرونمه زرغونپري
دژوند ورمې په کې چلپري
بورو او ي شاوخوا كې بري
ستركې لي دونه يې هيپنپري
تلدنېرى په بنكليده يې !
لويمه خاونده ! ټولنه ته يې !

خاونده بنكلى ستاجمال دى
بنكاره يې لورپه لوركمال دى
كه ورڅه شپه که پېرى کال دى
ستاد قرت کمکى مشال دى

ستاد لورون و یوه رنه
دلته چې جوړه تماشاده

زره مې دا ستاد مینې کوردي
سوی د عشق په سوئند اوردي
رپېي و تاته ستا پر لوردي
بې لاهدې هېڅ دی ورک یې پلوردي
ستاد جمال په ليدو بندادي
کنه وي دغه نور بربادي

په غرو کې ستاد عشق شپيلکي دی
ددې نړۍ په عشق سهی دی
که غتې که وړ که پهند نړي دی
ستاد جمال خرى هرشى دی
چې پر دنيا مې سترګې پري سوي
ستاد جمال په نندارې سوي

نه هسک نه مئکه وه تورتم
تياره خپره وه تهول عدم و
نه دا ابلیس نه یېي ادم و

ستاد جمال سوچه پرتم و
چې سوبنکاره بنکلې دنيا سوه
د پنځ پرلوري يې رنا سوه

زه چې خرګند پردي دنيا سوم
دبکلې مخ په تماشاسوم
ستا پر جمال باندي شیداسوم
له خپلې ستې راجلا سوم

په ژرا ژارم چې بېلتوندی
يمه پردېسي بل مې توندی

وگري والي (متري) ژاري
سورې يې دورې غارې غارې
څه غواړې څه وايې څه بارې
خپل تون او کورو کلې غواړې
چونې چې بېلسې نيمه خواسي
تلې يې د بنې په لور ژړا سې

د شيخ متې شعر خوارخونه لري؟

- د شیخ متی د شعر پوخوالی او شعریت.
- د شعر تصوفی او عرفانی ارخ
- د شعر فلسفی- عرفانی ارخ

د شعر پوخوالی:

د شعر دا ارخ موبه ته راجوتوي چې په پښتو شعر او شعری کلام کې فکري غنا ان له پخوا موجوده وه. په دې شعر کې موبه د اسې پوخوالی او فکري غنا لیدلی شو، چې د یوې پیاوړې فرهنگي غنانماینده ګي کوي. دا خبره هم راجوتوي، چې پښتانه شاعران له تصوف او عرفان سره اشناو. په دې برخه کې یې زیاتې شتمني درلودې، خودا چې لاتراوسه نه دی ترلاسه شوي، یو عمدہ دلیل دا کېدی شي، چې د پښتنو سیمه تل د لویدیع او ختیع او منئنۍ اسياله خوا دیرغلونو او تاراکونو د تېرېدو لاره ده او د او سنې جنګ په څېر، په تېرو جنګونو کې هم زرګونه فرهنگي اثار د اسونو او کاروانونو په پښو کې لتار شوي او له منئه تللي دي. پردي اساس ده چې موبه د فکري جريانونو د تحليل له پلوه لب مواد او اثار لرو.

د شعر تصوفی او عرفانی ارخ:

د شیخ متی په پورتني شعر کې یو ډول نه، بلکې په پوره
ډول شرقی تصوفی فکري جریان لیدل کېږي. شعر د مولانا د
مثنوي په تقلید په ((غاره رغ)) یا ((نى)) د فراق په سندره پیل
کېږي او ټول موجودات د واحد او یواحینې ذات د موجوديت
شهادت ته رابولي.

استاد حبیبی هم ددې خبرې یادونه کوي چې:
((شیخ متی له هغو لو مریو حلقو خخه دی، چې پښتو شعر
ته یې یو فلسفې بنکلې رنګ ورکړي او د جمالیت تکی یې بنه
رون کړي دی مګر دده فکر تل له مادي خوا خخه معنوی او
الهي افکارو ته میل لري. له مادي اشعارو خخه تل معنوی او
ما فوق الطبيعه نتایج اخلي او یوازې د مادي په ستاینه کې
خان نه ډوبوي.)) (۱۲۸، ۴) سره له ددې چې د شیخ متی ټول اثر
نه شته، خو موږ کله چې د حد اقل تحلیل په لته کې یو. په
همدې مطلوب شعر کې چې له طبیعت او د طبیعې بنکلا له
ستاینې پیل کوي، په جزئياتو غرونه، شپه او ورځ (زمان)
غاره (نى) د غمجنو او ازاونه، شنه شوی، بنونه، ترنګ سیند
او هر خه چې بنکلا او جمال لري، په واقعیت کې یو تمثیل
کوي.

دغه راز د لمزمخ، د سپورډۍ ورین تندی، پرمیں غرونه،
د سیند د هنداري په خېر مخ، زرغون غرونه، د ژوند وربمه،

بوراگان او د هغو سندري تول او تول د لوی ذات د يو واحد
وجود په هستي شهادت ورکوي شاعر له دغه توصيف او
تمثيل خخه د لوی ذات خاوند تعالی جمال، بنکلا، زمان او
مکان د خداي له قدر ته بولي کوم چې ئاي يې زره کې دی،
زره چې د سير او ((قلب)) د خاوندانو په فكر د خداي د مينې
کوردي. خود شاعر توله اندېښنه او غمنامه په دې کې ده چې
له بېلتونه ژاري

بشنوازني چون حکایت میکند
از جدایي هاشکایت میکند

په ژرا ژارم چې بېلتون دی
يمه پردېسي بل مې تون دی

نوموري هم په فراق کې د چوني (بلبل) په خېر په دې خاطر
په ژرا او ماتم کې دی، چې جلا دی او دغه فراق او جلا والي د
هغه د روانې رنخ او نارامي منبع ده چې يوازي په وصال سره
رفع کېدى شي.

د شعر فلسفې - عرفاني اړخ:
پورتنى شعر په شرقې دود فلسفې رنګ هم لري. لکه څرنګه
چې د ډاکټر عبدالحکيم په قول مولانا هېڅ کله د لرغونو

يوناني فلاسفه وو لکه ارستو، اپلاتون نوم نه يادوي او نه هم
له قران پرته په بل خه استناد کوي. د شیخ متی په شعر کې هم
په ظاهر کې هېڅ نه شته خو بیا هم لو لو:

نه هسک نه حمکه وه تورتم و
تیاره خپره وه تول عدم و
نه دا ابلیس نه یې ادم و
ستاد جمال سوچه پرتم و
چې سو بنکاره بنکلې دنیا سوه
د پنځ پرلوري یې رناسوه.

((په اريايي افکارو کې چې روح او فکريې د واحد خدائی
اهورا مزدا په باب و، په ستاینه یې پیل و کړ واحد خدائی یې د
(اهورا) او پوه(مزدا) و باله چې حمکه او اسمان یې هست کړه.
د هخامنشيانو په کتيبو کې لولو چې اهورا مزدا حمکه دلته...
اسمان هلته... انسان... او د انسان لپاره خونبی هست کړه،
زردشت د سینا په ۴۴، ۴ بند کې هغه د او بو، ګیاوو، باد،
اسمان، رهنا او تورتم او په لنډه توګه د ټولو موجوداتو
هستونکې بولي.)) (۱۰۵، ۵) افلاطونيان همنږي، او
موجودات مثل بولي. نور فلاسفه هم دغه ډول عقاید وړاندې
کوي. یوناني فلسفه په شرقی تصوف کې بې اغېزې نه ده ان په

اسلامي فرهنگ کې يې ژوري رىبىسى درلودى، پەدويمە او
درېيمە هجري پېرى كې زيات شمېرىونانى فلسفى اثار پە
بغداد او اسكندرىه كې پە عربى و زبارل شول، زياتره فلاسفه
و و پە ارسسطو او فلسفى افكارو د توضیح او تشریح كار و كر،
ستراسلامي پوهان لە ابن سينا، فارابى امكىنى، مھروروى
او نورد يونانى - اسلامي فلسفى افكارو بىه متشرھين وو،
خو تصوفى او عرفانى افكارو پە اسلامي نېرى كې د ازادى
غزونى وس درلود. شعر او ادب د گەدلى يعنى عارف او
صوفى د خپل پيغام بستر كە. شعر فلسفه، عرفان او تصوف
وروزه، چې د شيخ متى شعري يولە دغۇدى. او س چې خپلى
خبرى راتولى كەرو ويلى شو چې:

پېنتىني فرهنگ پە فکري او معنوی لاحاظ د ھېرو ژورو
فلسفى، عرفانى او تصوفى افكارو جوگەدى، چې كتبى اثار
يې پە دې سىيمە كې د كۈچپىلۇ، لېرىدې دنو او جىڭىنۇ او
خونرېيو پېنسو پە ترڅ كې لە منئەتلىي، هر كله چې د
راوروسته فرهنگ د بىا زرغونبۇ لپاره بىا او بىا ماضى تە
ارە پىدا شوي ده. فرهنگىي جريان لە انقطاع سرە مخامخ شوى
او تر كلونو وروسته راتوكېدى دى.

پېنتو شعر د لىسيزو او پېرىيو پە جريان كې د فکري جريانونو
حاصل و او دى. دې شتمىنی پە خپلە ھولى كې درې سىيمې او

د فرهنگي حوزه افكار له ئانه سره ساتلي، روزلي او وروسته نسلونو ته يې انتقال كري دي. په دې ترڅ کې د شیخ متى مناجات داسي کوچنى نمونه ده، چې هم عرفاني او تصوفي رنگ لري او هم فلسفې مفاهيم او فكري فلسفې جريان را خرگندوي موږ په نهايت کې دې ته رابولي، چې په پښتو کتبې کلاسيکو متنونو کې د فكري جريانونو خپرنه، د معنوی خوندي ارزښتونو په نوي مطالعې موږ لاسبرۍ کوي. نويو نتاييجو ته مورسوي هغه څه چې تراوشه پوري ورته لړه پاملنې شوي ده.

يادښتونه

- ۱- داکتر محمد اقبال، سير فلسفة در ايران. ((ترجمه امين حسين اريانپور)) تهران ۲۴ مخ
- ۲- هنرو مردم شماره سی ويکم، تهران
- ۳- عبدالحسين زرين کوب، ارزش ميراث صوفيه، (تهران)
- ۴- عبدالحى حبibi، د پښتو ادبیاتو تاريخ ۲ ټوک (کابل: پښتو تولنه، ۱۳۸۲) ل کال
- ۵- ديانت زردشتی، ترجمه فريدون وصحن- مقاله دوم، تهران، بنیاد فرهنگ، ۱۳۴۸.

پوهنمل شاه محمود ((محمود))

روابط میرویس هو تکی با شاهان گورگانی هند

مقدمه:

طوفان مغول و تاتار از جمله وقایعی بود که مثل اکثر بلاد مشرق بر پیکر افغانستان صدمات بزرگی وارد کرد و ملت شجیع افغان برای مدمت تقریباً پنج قرن با حکام مربوطه انها پنجه نرم کرد و پیوسته در کوشش بود تا حکومات ملی خود را مجددآ تاسیس نماید.

حکام مغول و تیموری در طول قرنها با مردم افغانستان در مجادله بسر برده و صدمات بزرگی را متحمل شدند و بعضاً با امتیازاتی که به افغانها دادند تا حدی توانستند خود را از صدماتی نجات دهند، در قرن دهم هجری، صفوی‌های فارس و اوزبک‌های ماوراء النهر به تهاجمات خود به افغانستان شروع نموده در تجزیه ولایات افغانستان به اقداماتی متوجه شدند. با بر که در کابل پای خود را محکم کرد پس از ترا با اشغال هند از خانواده افغان (لودی‌ها) پایتخت را به انجا منتقال داد

و در نتیجه شکست اوزبکها از صفویان قسمت‌های غربی افغانستان بدست صفوی‌ها افتاد. و به اینصورت در طول دوصد سال دیگر ولایات شرقی و کابل، بدخشان و مضافات ان در دست گورگانی‌های هند و ولایت هرات و سیستان در قبشه صفوی‌ها بود، ولایت قندهار منطقه متنازع فیه هردو دولت بو که زمانی بدست یکی و مدتی بدست دیگری بود.

در سال ۹۵۲ هجری همایون پسر بابر در بدل معاونتی که از طهماسب صفوی برای بدست اوردن اقتدار از دست رفته حاصل داشت قندهار را به فارس گذاشت ولی پس از چندی دوباره این ولایت به دولت گورگانی هند مربوط گردید در دوران جلال الدین اکبر قندهار در دست گورگانی‌ها بود ولی در سال ۱۲۲۲ م در عهد جانگیر، شاه عباس پادشاه فارس (۹۵۸-۱۰۳۸ هجری) اراده اشغال قندهار نمود و با اردوی بزرگی عازم قندهار شد پس از محاصره چهل روز این شهر را بدست اورد و در عهد جانگیر گورگان‌ها کدام اقدام دیگر برای اشغال مجدد قندهار بعمل نیاوردند و تا هنگام قیام میرویس خان هوتكی تسلط صفوی‌ها بر قندهار بود.

قیام میرویس خان و تشکیل دولت هوتكی:

میرویس پسر شاه عالم متولد در سال ۱۲۷۳ م است مادرش نازو دختری کی از خانهای عشیره توخی بود، میرویس در محیط شهری قندهار رشد کرد. این شهر از نظر صنعت و تجارت و پیشه وری و فرهنگ رونق داشت و نسبت به فقر و عسرت زندگی مردمان کوهستان شرق، مردم جنوب نسبتاً مرفه تر بودند و قندهار که در سر راه تجارتی بین هند و ایران قرار داشت برای تشکیل یک دولت ملی مساعدت بود.

میرویس از نزدیک شاهد استبداد و ظلم و تبعیض حکومت خارجی نسبت به هموطنانش گردید (۱) میرویس با خاطر رهایی مردم و کشور خویش از دست صفویان چهار بار به دربار شاه حسین صفوی داد خواهی نمود و ضمناً اوضاع دربار را مطالعه کرد. چون میرویس از فریاد رسی و داد شنوی دربار اصفهان مایوس گشت از انجام عزم بیت الله نمود و از علمای عرب فتوا قتل گرگین و جواز جنگ را بدست اورد. و بدربار اصفهان نیز انقدر نفوذ کرد که درباریان را نسبت به گرگین ظنین تر ساخت بعد ازین میرویس خان به قندهار برگشت و جرگه ملی بزرگ را در کوکران، مانجه جمع و سوگند نمودند تا تسلط اجنبي را از کشور خویش بر آندازنند.

بعد ازان میرویس خان به مدد تمام اقوام قندهار گرگین
خان بیگلر بیگی صفویان را با تمام لشکر او قتل کرده و شهر
قندهار را بدست اوردند.^(۲)

روابط میرویس با دربار گورگان هند:

قندهار از حیث جغرافیایی در بین دو سلطنت ایران و هند
اهمیتی به سزا داشت و وقتیکه مبارزین ملی به قیادت
میرویس خان پرچم استقلال را بران دیار افراشتند از یک طرف
دربار گورگانی هند از استماع این خبر به تزلزل افتاد و
استقلال افغانها را برای خود خطری بزرگ دانست زیرا که
حکمداران گورگانی هند از تجدید عظمت و امپراتوری
غوریان، خلیجان و لودیان ترسیدند.
پوهاند عبدالحی حبیبی به نقل از صصاص الدوله و خافی
خان می نویسد.

وقتیکه خبر اعلان استقلال افغانها را تا جای به رسمیت
شناختند ولی با دربار اصفهان مفاهمه کردند تابدفعت این
واقعه که برای ملک و ملت طرفین خلاف رای صایب است به
زودی بکوشند.^(۳) اما حاجی میرویس خان که موقعیت
خطرناک خود را در بین دو سلطنت قوی بخوبی درک کرده بود
بزرگان ملت را در جرگه سومین فراهم اورد و بعد از آنکه

موقف سیاسی ملت افغان را در بین دو دولت شرقی و غربی با قوای ایشان نشان داد گفت: ((اگر با من متفق باشید و یاوری کنید. همواره پرچم حریت را بلند خواهیم داشت و نخواهیم گذاشت که باز (ربقه) غلامی اجانب بگردن ما افتد. کسانی که غلامی اجانب رامی پذیرند، ما را با ایشان ربطی و مودتی نیست و در دیار ما سکونت نکنند)) (۴)

جرگه ملی بعد از شنیدن خطابه زعیم ملی با وی موافقت کرده و مواعید موکدی دادند که تا دم واپسین از ازادی و استقلال ملی خویش دفاع کنند. (۵)

اخبار و قایع قندهار بزودی بدر بار صفوی رسانیده شد و میرویس خان هم نامه ای را به پادشاه صفوی ارسال داشت. مرحوم حبیبی به نقل از اثر جنگ افغان و فارس می نگارد: میرویس در نامه خویش یاد اور شده بود: پادشاه از تدبیر کار بگیرد و قشونی را به قندهار نفرستد. زیرا تمام افغانان به کشتار ایشان دست بر قبضه شمشیر ایستاده اند و اگر مجبور شوند شاید قندهار را به پادشاه دهلي بسپارند، بنا بر آن پادشاه صفوی باید موقع سیاسی این کشور را ملحوظ دارد.

(۶)

تلاش صفوی ها بخاطر اشغال دوباره قندهار به ثمر نرسید و میرویس خان درین هنگام از یک طرف جنگ را با صفوی ها

ادامه داد و از جانبی روابط سیاسی خود را بادربار گورگانی هند بهتر ساخت. و برای تثیید روابط دوستانه سیاسی حاجی امکو برادر خود را بحیث سفیر بدربار دهلی نزد فرخ شیرگورگانی فرستاد و هدایای دوستانه را بذریعه وی ارسال داشت. (۷)

فرستادن سفیر به هند، فهم سیاسی و مهارت نظامی میرویس را نشان میدهد بخاطر انکه ترس این بود که دولت صفوی نیز با هند همدست شود و خاک افغانی را بین خود تقسیم نماید. از این رو میرویس نیکه با اینکه از نیت دربار گورگانی هند نسبت به افغانها بی اطلاع نبود وی باز هم برای اینکه وضعیت را خوبتر بخود روشن کند و هم بنابر تقاضا و وجیبه همسایگی خواست نیات دوستانه افغانان را به شاهان متذکر روشن بسازد و همیکه از استقلال افغانها برای دربار هند تولید شده بود رفع نماید و حتی یکقدم فراتر گذاشته از دربار هند در وقت ضرورت استعانت کند.

به اساس همین مفکوره سفیر افغانی مکتوبی را مبنی بر خواهشات دوستانه افغانان و اطلاع تصمیم ازادی خواهان نسبت به استقلال خاک خود در سال (۱۷۰۹م) به عنوان شهزاده دربار هند نوشت.

((ما افغانان نسبت به تمام هم‌جواران به همسایگی شاه هندوستان افتخار داریم، زیرا همکیش و هم مذهب هستیم و به همین نسبت اعتماد قوی داریم که در موقع ضرورت با ما معاونت خواهد کرد.

ما علیه شاه فارس تصمیم گرفته ایم زیرا او برای تجاوز و برای محاربه برضد مذهب ما قشون می‌فرستند ازین جهت ما از مقتدر ترین شهزاده خواهش می‌کنیم تا حقیقت حال ما را در پیشگاه معظم ترین پادشاه هند تقدیم و روشن نمایند)).

چون فعلاً در ان ولا (هند) امنیت به کلی حکمران است هر گاه در وقت ضرورت یکدسته قشون برای معاونت و پشتیبانی ما فرستاده شود به یمن و رحمت خداوند برضد دشمنان مذهب خود غالب و مظفر خواهیم شد.

افغانها شجیع هستند و شاید بعض مقتضیات ما را مساعد نماید که در هنگام یکجا شدن دو قشون (افغان و هند) بعض از توابع فارس را تحریک نمایم (۸) و پادشاه هند انها را مدد نمایند و اگر به هیچ حال طاقت مقاومت نیارند جمع تجدیریف افغان کوچیده و رو به هندوستان اورند. (۹)

وقتیکه این مکتوب به شاه هند رسید تو هم خطریکه از استقلال افغانها نزدشان تولید شده بود رفع گردید، نامه

اوران را مورد نوازش قرار دادند با جواب اطمینان بخش
مرخص نمودند.

دربار دهلي حکمران قندهار به رسميت شناخت و خطاب
(حاجي امير خاني) را با تحف شمشير و فيل بدربار ميري ويس
گسيل داشت. (۱۰) اما عمر اين زمامدار بزرگ افغان انقدر
طول نكشيد که مقاصد بزرگ خود را در راه توحيد ولايات
افغانستان عملی کند وی در طول هشت سال حکومت قندهار
و ولايات نزديک انرا متحد ساخت تا اينکه در نومبر ۱۷۱۵ م
وفات يافت.

روح ازادی خواهی و جذبه ملي را که او در ملت خود احیا
نمود از بین نرفت قیام ملي را که او بعمل اورده و احساساتی
را که در ملت قهرمان افغان احیا نمود موجب تشکیل مجدد
سلطنت بزرگ افغانها گردید.

ماخذ

- ۱- غبار، ميرغلام محمد، افغانستان در مسیر تاریخ،
کابل، ۱۳۴۲ (ص ۳۱۷)
- ۲- حبیبی، عبدالحی، تاریخ مختصر افغانستان جلد دوم،
کابل ۱۳۴۹، ص ۷۳-۷۴
- ۳- حبیبی، عبدالحی، ايضاً، ص

- ٤- بپنوا، عبدالروف، هوتكى ها، کابل، ۱۳۳۵، ص ۵۲
- ٥- افغانى سيد جمال الدين، تتمة البيان فى التاريخ
الافغان، ترجمه محمد امين خوگياني ، کابل، ۱۳۱۷، ص ۷۹
- ٦- حبیبی، اثر قبل الذکر، ص ۲۴
- ٧- ایضاً، ص ۷۵
- ٨- بپنوا، اثر قبل الذکر، ص ۶۴
- ٩- کروینسکی، تاريخ سياح مسيحي، کابل، ۱۳۲۳، ص ۲۲
- ١٠- حبیبی، اثر قبل الذکر، ص ۷۸

پوهنمل اصف بهاند

د پښتو په لرغونو بسخمنو شاعرانو کې د نازو انا دریغ

کلونه پخوا علامه عبدالحی حبیبی په تولنیز ژوند کې د
پښتنی مېرمنې د رول په باب ليکلې وو: ((پښتنه مېرمن د
پښتنو د تولنې او اجتماعي سازمان شمری و.ه.))^(۱) خود
پښتنو د ژوند په تاريخ کې داسې وختونه هم راغلي دي، چې
پښتنه مېرمن کله کله د نورو قومونو تربخو زياته نازول
شوې او کله يې بیا حقوق تر پښو لاندې شوي دي.

سره له دې چې د تولنیز ژوندانه پښتو پښتنه له ادب او هنر
څخه لري ساتلي وو، خو بیا هم دوى ليک او لوستنه دی هېر
کړي، د هنراو علم په ډګر کې يې د قدر وړ تجربې کړي دي. که
د پښتو ادب په تاريخ کې په ځیر سره وکتل شي د مېرمنو برخه
په کې ځلنده ده. په دې مقاله کې به په لنډ ډول د پښتو ژبه او
ادب د ستري وثيقې يعني پتې خزانې په استناد د پښتنو د

(۱) پوهاند عبدالحی حبیبی، د زېږي کالني، په پښتو ادب کې د مېرمنې برخه، پښتو
تولنه، ۱۳۵۷ کال، ۱ مخ

لرغونو بسحمنو شاعرانو په ډله کې د نازو انا پر دریئخ خبرې
وشي.

د پتې خزانې د روایت له مخي د پښتو ادبیاتو په لرغونې
دوره کې دغه مېرمنې شاعرانې تېري شوي دي:

۱- زرغونه کاکړ

۲- رابعه

۳- نیکبخته

۴- نازو انا

۵- حلیمه حافظ

۶- بی بی زینب

خو پرته له دغو بسحمنو شاعرانو د پښتو ادبیاتو په لرغونو
شاعرانو کې نوري بسحمنې شاعرانې هم تېري شوي دي، چې
نسایي تراوسه پورې يې حال موږته معلوم نه وي او یا د نورو
ماخذونو په ارتباټ هغه و پېژنو لکه شهزاد ګله چې دحالنامې
له مخي يې پېژنو.

د پښتنو په لرغونو بسحمنو شاعرانو کې تر تولو قدیمه
شاعره زرغونه کاکړ ده، چې د کندهار په پنجوايی کې
او سېده.^(۱) د دغې ستري شاعري د ژوندانه موده تر ۸۵ هجري
څخه وروسته اټکل شوي ده. زرغونې کاکړې د نورو ادبی

(۱) عبدالحی حبیبی، د پښتو ادبیاتو تاریخ، دویم ټوک، پښتو ټولنه، ۱۸۷ منځ

کارونو ترخنگ په ۹۰۳ ه کال د شیخ سعیدی بوستان په پښتو
نظم واراوه.^(۱) د پښتو ادب د لرغونو دورې ددې شاعرې نور
څه نه دي راپاتې، یوازې محمد هوتك يې له ژبارل شوي
بوستان خخه یو حکایت رانقل کړي دی، چې د زرغونې د ادبې
قدرت خرنګوالی ورنه بنه ترا خرګند بدلاي شي.

بله پښتنه شاعره چې د پښتو ادب لرغونې دوره کې او سېدہ
رابعه نومېدہ. د پټې خزانې د روایت له مخي دغه شاعرہ د با بر
په زمانه کې په کندھار کې او سېدہ^(۲) له بدہ مرغه چې پرته له
یوې رباعي خخه يې بله خه نه دي راپاتې.

ددې دورې بله شاعرہ او پوه بسحه نېټکخته وه چې په اشنغر
کې او سېدلې ده. د ژوندانه زمانه يې د ۹۶۰ هجري په شاوخوا
کې اټکل شوې ده. علامه حبیبی لیکی چې ددې مدبرې او پوه
مېرمنې احوال شیخ امام الدین په خپل کتاب اولیاى افغان
کې لیکلې دی.^(۳) نېټک بختې د خپل ادبې ژوند په موده کې يو
شمېر موعظې او پندونه نظم کړل چې له هغه خخه یو کتاب
جور شو او نوم يې ارشاد الفقرا ورباندي کېښود. د پټې خزانې

(۱) محمد هوتك، پېه خزانه، خلورم چاپ، د کابل پوهنتون خپروني، ۱۳۵۲ کال، منځ ۱۱۱

(۲) همدا اثر، ۱۱۳ منځ

(۳) د زبرې کالني، ۱۳۵۷ کال، ۱۴ منځ

د روایت له مخي دغه کتاب د محمد هوتك په لاس کې و او له
 هغه خخه يې په خپله تذکره کې يو خوتوقې خوندي کړي دي.^(۱)
 د پښتو ادبیاتو په لرغونو بسحمنو شاعرانو کې بله شاعره
 بي بي زينبه ده چې د ميرويس خان لور او يوه هونبیاريه او
 عالمه بسحه وه. دغې اغلي مبرمنې د نورو پښتنو مبرمنو په
 تدریس کې لویه برخه درلوده. له بي زينبي خخه يوه مرثیه
 راپاتې ده، چې پته خزانې خوندي کړي ده. له دغې مرثیې
 خخه د زينبي ادبی ټواک بنه خرگند بدلاي شي.
 شهرزاد ګله ددي دورې بله باتديبره او پوهه بسحه وه چې
 شعرونه يې هم ويل د ((فرهنگ ادبیات پښتو)) ليکوال ليکي
 چې پلاري د روپس داد نومېده او د تیراه له او سېدونکو
 خخه و، چې د جلال الدين اکبر په زمانې کې يې ژوند کاوه.^(۲)
 ددي باتقوا او پرهېزگاري بسحې د کلام نمونه استاد
 هېوادمل په فرنگ ادبیات پښتو کې خوندي کړي ده.
 د دغه بسحمنو شاعرانو په خنگ کې د پښتو ادب او پښتنو
 لویه شاعره او مدبره بسحه نازو انا نومېده. نازو انا د پښتو
 ادبیاتو د لرغونو بسحمنو شاعرانو په ډله کې ډېره مشهوره،

(۱) پته خزانه، ۱۰۲ مخ.

(۲) زلمي هېوادمل، فرنگ ادبیات پښتو، د چاپ او خپروني د دولتي کومېتې
 خپرونه، ۱۳۷۵ کال، ۲۷۷ مخ.

مدبره او پوهه بسحه وه. پلار يې د پښتنو مشرو. دی هم په خپله سپېخلي غېړه کې لکه میرويس نیکه ستر لارښود وروزه. نازو د علم ادب او توري خاونده وه او د خپل پلارد ریاست په قلمرو کې په شجاعت او سخاوت مشهوره وه، لوست يې په خپل محیط کې له لویو علماو خخه کړي وی.^(۱)

د نازو انا د مېړانې، سخاوت او خلاص لاس توب ذکر نور اثارو او لیکوالو هم ثبت کړي^(۲) نازو انا که له یوې خوا د قیادت، پوهې او وطن دوستی بنه سمبول وه، نوله بلې خوا د لور او نفیس ادبی ذوق خاونده هم وه. د پتې خزانې لیکوال د نازو انا د ادبی دریغ په برخه کې داسې ويلى دی: ((زما پلار هسې ويں چې نازو انا علاوه پر سخاوت او شجاعت او عبادت هسې ارتینه وه چې د خدای تعالی خخه په مناجات يې دېر اشعار ويں او یو دیوان يې درلود چې دوه زره بیتونه په کې وو او هلته يې بنه نکات ادا کړي وو او داسې يې ويلى و چې نارینه يې هم نه شي ويلاي.)^(۳)

د نازو انا د راپاتې رباعي په برخه کې که چېږي د نورو لیکوالو او خينو اثارو له توصیفي خبرو تېرشو او د نازو انا د

(۱) د زېږي کالني، ۱۳۵۷ کا، ۱۴-۱۵ مخونه.

(۲) کبرا مظہري ملورو، پښتنې لیکوالې او شاعرانې، لوړۍ تولک د علومو اکادمي خپرونه، ۱۳۶۶ کال، ۲۰ مخ

(۳) پتې خزانه، خلورم چاپ، ۱۰۳ مخ

ادبی توان د معلومولو لپاره په خپله رباعی تر خپنې لاندې
ونیسو بنه به وي:

سحرگه ود نرگس ليمه لانده
خاځکي خاځکي يې له سترگو خڅده
ما ويل خهدي بسکلي ګله ولې ژاري
دې ويل ژوند مې دې يوه خوله خندېده.

په دې رباعی کې نازو انا د ژوند يو عمومي انځور په
هنمندانه ډول وړاندې کوي. د نرگس د ګل غور بدلا او تر
غور بدلو نه يو خولنډې شېږي وروسته يې د ژوند پای ته
رسېدل، ددې سبب شول چې نرگس د خپل ژوند پر لړه موده
باندې ژاري که چېږي د نازو انا په دې شعر کې د شعر د
جولي ز جورښت له مخې شعری انځورونه ولټول شي داسې به
وي:

په دې شعر کې ګل له انسان سره تشبيه شوي دي. ګل مشبه
انسان مشبه به، بسکلا لطافت نازکي او لنډه موده ژوند يې
وجه شبه ده، چې يو عالي شعری انځوريې بللای شو.
دغه راز په دې شعر کې ژوند له يوې خولي خندا سره تشبيه
شوی دي. ژوند مشبه، يوه خوله خندا مشبه به، لنډوالۍ او
لړوالۍ يې وجه شبه کېډلاي شي. خنګه چې دغه انځور د تشبيه

له اداتو پرته را وړل شوی دی، حکه لور او عالي يې ارزیابي
کولای شو.

دنازو انا په دغه شعر کې هم معنی او مفهوم شته، هم د
شعری انځورونو له پلوه غني دی او د تخيل رنګيني او بداعت
په کې نسه بنکاري، حکه نود نازو انا ادبی دریخ د نورو
ښمنو شاعرانو په ډله کې لور ارزیابي کوو. که چېږي نازو انا
د هغه وخت له نورو ښمنو شاعرانو سره په جلا جلا ډول پرته له
شي هلته هم د نازو انا دریخ خرگند او بنکاره دی. نازو انا له
نورو ښمنو شاعرانو خخه حکه لوره او نسه ارزیابي کېږي،
چې داله یوې خوا په یوه ستره ادبی او سیاسي کورنۍ کې
زېړېدلې او لویه شوې ده، حکه بې نسونه او روزنه ضروري او
ډېره نسه وه، چې د لورې پوهې او بنې مطالعې درلودونکې وه،
له بلې خوا دې ته ډېرنې علمي ادبی او سیاسي چاپېریال
مساعد او دغه چاپېریال ددي سبب شو، چې نازو انا د لورې
او بنې قريحي او بنې شعری ذوق خاوندې شي، په دې صورت
کې نو بنکاره خبره ده، چې دغسې یوې پوه او با مطالعې او د
بنې قريحي خاوندې تخلیق به هم نسه او لور وي. نازو انا کله
یوې خوا دلور ادبی ذوق خاوندې وه، له بلې خوا د خپل قام او
څلکو په روحیه پوه او په درد یې متالمه وه او د دغه حالت
انعکاس ددي په تخلیقاتو کې خرگند و، چې ددي په راپاتې

رباعي کې يې بىه لىدلای شو، ئىكەنۇد پېستنۇ پەلرغۇنو
بىئىمنۇ شاعرانو كې د نازو انا درىئەپەر لورپاوبىه ارىزىابى
کوو.

افضل تکور

د نازو انا په کورنۍ کې د پښتو شاعري عنونه

نازو انا د پښتنو د ملي قايد او مشر ميرويي خان نيكه
عالمه او فاضله مورده داد خپل وخت د پښتو مېرمنو يوه
مېړنۍ او باتوره خېره وه او د ژوند ترپايه پوري يې د پښتنو د
يووالې او برياليتوب مينې په زړه کې توپونه وهل. زه ددغې
تلپاتې پښتنې مېرمنې د ژوند او کار نامو په باب ددي لپاره نه
غږبوم، چې يو خوزماد بحث موضوع نه ده او بله دا چې دا کار
د پرزيات لتون ته اړتیا لري، زه یوازې ددغې فاضلي مېرمنې
په شمول ددي د کورنۍ د پښتنو شاعرانو په باب خولنډې
يادونې کوم

د نازو انا په کورنۍ کې که د پښتو شاعري د مطالعې او
څېرنې تکل وکړو، نو پیلامه يې په خپله له همدي فاضلي او
عالمي مېرمنې نه را شروع کېږي. نازو انا په خپله يوه خوربزې
او نازکخياله شاعره وه. په پته خزانه کې ددغې مېرمنې په
هکله لو لو:

((هسې نقل کا: چې نازو د سلطان ملخی توخي لور و چې تولد يې په ۱۰۷۱ هجري کې هغه ئای ته نېږدې و، چې تازى نومېږي. سلطان ملخی په هغه وخت د غزنې تر جلدکه د اقوامو مشرو او په استقلال يې حکومت کا. معارض او ساری يې نه درلود او نازو په کوچنيوالی له مېرمنو پښتنو او سپین بېرو علماوو خخه لوست و کا او مېړ مخی ارتينه و چې نارينه يې مېړانې او شجاعت ته حیران و (۱)

نازو انا په دغسي يوه عالمه او فاضله کورنى کې زېړبدلې وه او د خپل وخت مروج علوم يې لوستلي وو. د پتې خزانې په حواله نازو انا په پښتو ژبه شاعري هم کوله او ددې يوه مشهوره رباعي يې د بېلگې په توګه هم ثبت کړي ده. دا دول د پتې خزانې مولف د خپل پلار په حواله د نازو انا د شاعري په هکله لیکي:

((چې نازو انا علاوه پرسخاوت او شجاعت او عبادت هسې ارتينه ده. چې د خداي تعالي خخه په مناجات يې دېر اشعار ويل او يو دبوان يې درلود چې دوه زره بيتونه په کې وو او هلتې يې بنه نکات ادا کړي وو او داسي يې ويلې وو چې نارينه يې هم نسي ويلۍ او دغه رباعي چې د نازو انا ده ماله خپله پلاره اورېدلې وه الحق چې بنه رباعي ده (۲))

د نازو انا د شاعری د دوه زره بیتو خخه موږ ته یوازی یوه
رباعی را پاتې ده او هغه هم په پته خزانه کې خوندي ده، خود
هغې د دبوان پته تراوسه نه ده لګبدلې د هغې دغه رباعی د
شعری تلازماتو له مخي دومره قوي او زره ورونکې ده، چې که
هغې نوره شاعری هم نه وي کړي موږ يې د پښتو ژبې د بنو
شاعرانو په کتار کې درولي شو.

سحر ګه وه د نرګس ليمه لانده
خاخکي خاخکي يې له سترګو خڅده
ما وي لڅه دې بنکلې ګله ولې ژاري؟
ده وي لژوند مې دې یوه خوله خند بد. (۳)

ددغې رباعی د شعری قوت له مخي ويلى شو، چې نازو انا
به د خپل عمر په اوږدو کې نسه او په زره پورې شاعری کړې
وي، لوی استاد اروابناد علامه حبیبی د دغې پښتنې مېرمنې
د شاعری په هکله په خپله یوه لیکنه کې داسې لیکي: ((دنزاو
ادبي مقام او هنري لياقت هم د کتلوا وردی. محمد هوتك په
پته خزانه کې د نازو انا فقط یوه رباعی د خپل پلار له خولي
رانقل کړې ده، خود ډله یوه رباعی هم د نازو د ادب او هنر
ارزښت بنکاره کوي او هم د معنا او مفهوم له پلوه نسه شعر دی

هم د صفت په نسکلا مزین دی، د تخیل رنگینی او بداعت په کې نسکاري، سلاست بې په لوره پوري کې دی.)^(۴) د نازو انا په کورنى کې که د پښتو شاعرى د عنعنې جاج اخلونو د دغې کورنى دويم پښتون شاعر د دغې عالمې او فاضلي نوميالي زوي ميرويس خان نيكه دی. تر ډېره وخته پوري ميرويس نيكه يوازي د یوه پښتون ملي قايد او نوميالي په توګه د پښتو تاریخ لیکونکوله خوا د تاریخ په پانو کې ثبت او هغه د خپلو پښتنې خصوصياتو او کارنامو له مخې زموبد تاریخ پاني نسکلې کړې وي، خوله نبکه مرغه د محترم استاد زلمي هپوادمل د لټيون او زيارله مخې دا ثابته شوه چې دغه با تور پښتون د خپلو سياسي او ملي مبارزو په خنګ کې ځينې منظوم اثار هم ليکلي او شعرونه يې هم ويلې دي. د دغه نوميالي پښتون مشرد شاعري په هکله استاد هپوادمل د ژوندون مجلې د ۱۳۶۸ کال په په دويمه او دربيمه ګنه کې یوه ګټوره او ارزښتناکه مقاله کښلې ده، چې موبعد همدغې مقالې په حواله ميرويس نيكه د خپل وخت ډېر نسه شاعر بللى شو.

محترم استاد زلمي هپوادمل په خپله مقاله کې یوځای کارې: ((... لنده دا چې د ميرويس نيكه اسلاف او اخلاف ټول له شرقې او اسلامې فرهنگ سره اشنا وو او په یوه فرهنگې

ماحول کې رالوی شوي او دوى ددى فرهنگ په وده کې برخه
درلوده، خپله يې هم له فرهنگي مشاغلو سره مينه بسووله او
نور يې هم دې خواته هحول، د شاعري او فرهنگيالي نازو انا
زوی ميرويس چې پر سياسي او ملي کارنامو يې نه يوازې
زمور د هبوا، بلکې د سيمې دهبوادو تاريxonه ڈک دي تر
سياسي او ملي مسایلو سربېره يې له فرهنگي مسایلو سره هم
مينه درلوده او اوس ځينې داسې څرکونه له مور سره شته چې
دا تري بسكاري چې زمودغه ملي مشر په خپله ملي ژبه ځينې
منظومې هم ويلى وې چې یوه نيمه بېلګه لاد ځينو خطې اشارو
په زړونو کې خوندي ده.^(۵)

محترم استاد زلمي هپوادمل په خپله دغه مقاله کې د
ميرويس نيكه یو بيت هم راوري، چې زه يې دلته دده د شاعري
د نمونې په توګه رانقولوم بيت دادي:

عرض مې نه لګي پر ناتمام پاچا
خوبه کومه پريادونه^(۶)

دا ډول ليکوال په خپلې ليکني کې د ميرويس نيكه د
شاعري په هکله ځينې ګټوري خبرې هم کړې دي ددى ليکني
په یوه برخه کې يې داسې لولو:

اما دا یو بيت هم مور ته ډېر غنيمت دی او دا ځکه چې د
پښتو تاریخ د یو لوی قهرمان د سخنوري څرک ځينې ايستل

کېرىي او دا موبىتەنىكاروي چې زموب مرحوم ملي قايد حاجى
مېرويس نىكەد شعر طبع درلوده او پەپىنتو يې نظمونەھم
ویل، موبىد مېرويس نىكەد همىدى يوه ترلاسەشوي بىت پە
استناد دده د شاعرى پە باب خبرى و كرىپ... (٧)

ددغو ويناوو پە حوالە ويلى شو، چې د نازو انا د كورنى
دويم شاعر ددى نوميالى او فرهنگيالى زوى مېرويس نىكە
دى او دده دغە يوبىت او دده مىنه د فرهنگيانو او شاعرانو
سرە دا ثابتوي، چې دغە لوى او تلىپاتى پىنتون به د خپل ژوند
پە او بىدو كې زيات شعرونه لىكلى وي، چې له بىدە مرغە د
زمانى ناخوالو لاتراوسەلە موبۇنە لرى ساتلى او كەپلىتنە
وشى، نو هغە د محترم ھېۋادىل خبرە چې دده زياتە منظومە
وينابە و موندل شى او دده شعري عظمت به ھم پىنتون تە
خرىند او روپسانەشى.

د نازو انا پە كورنى كې بلە ادبى او فرهنگىي خېرە چې ھم يې
ژوند او ھم يې شعر دېرى ستايىنى او يادونى وردى هغە شاه
حسين هوتك دى. دى د نازو انا لمسى او د حاجى مېرويس
خان نىكە زوى دى. دى د خپل وخت يو عالم، عادل او فاضل
پاچا و پە خپل دربار كې د علم او ادب دودى او پرمختىڭ
لىپارە يو فرهنگىي مرکز ھم جور كرى و او شاعران او لىكوال بە
يې پە كې روزل محمد هوتك چې پىته خزانە كېنلىھ نو دغە لوى

پښتون پاچا د عمر له پلوه ئوان و د پته‌ي خزانه مولف د شاه حسین هوتك په هکله ليکي: ((پادشاه جمجاه ضل الله شاه حسین بنالم خبل هوتك او د مغفور جنت مکان حاجي ميرخان زوي دي چې اوس په ئوانۍ کې پادشاهي کا او پښتنه يې په سیوري ارام دي، پادشاه عالم پناه په ۲۳ د ربیع الاول په ۱۱۱۴ سنه هجري په سیوري کې د کلات پیدا شو، هغه وخت چې ميرخان د بیت الله او اصفهان سفرو کا، پادشاه ضل الله کوچنۍ و او له اعلم علما ملا يارمحمد هوتك خخه يې درس ولوست او تر دولسو کالو پورې د عمر يې د فقه او تفسیر او منطق او د بلاغت کتب ولوستل او په کندهار کې له پلاره يې مصالح د امور زده کړل...)) (۸)

دا ډول د پته‌ي خزانې مولف زیاتوی: ((د پادشاه عالم پناه په دربار کې تل علما او صالحان لارلري افضل العلما ملا يارمحمد هوتك چې د پادشاه استاد دی لوی عالم دی، په فقه کې يې کتاب مسایل اركان خمسه کښلې دی... پادشاه عالم پناه په اړګ کې د قندهار هغه قصر چې نارنج باله شي هلتہ په هفتہ کې یوه ورځ دربار کا په کتب خانه کې او شعرا او فضلاء ټولوي، زه محمد هوتك کاتب د دې کتاب هم په دې مجلس کې يم او د پادشاه ضل الله اشعار او ادبیات په قلم کارم او کتاب د دېوان يې مرتب شوی دی. کله په پښتو اشعار وايي او

كله فارسي ژبي ته هم ميل کا او استاد العلماء ملا يار محمد ته
يې قرائت کا چې سهو و سقم ځني زايل کا او د پادشاه په
اشعارو کې لب سهوه ليده سی او علماء یې تول په بلاغت او
فصاحت قايل دي او سماع ته مايل .(٩)

دا ډول لوی استاد علامه عبدالحی حبیبی په پښتنانه شعرا
لومړۍ توك کې هم د دغه لوی شاعر د ژوند او اثارو په باب
خبرې کړي او د ده یوه سندره یې هلتہ ثبت کړي. په پښتنانه
شعراء کې لوی استاد حبیبی د شاه حسین د شاعری په هکله
ليکي: (دا زموږ مرنی او ننګيالي پاچا د ملي ژبي یو بنه شاعر
هم دی، چې په ملي لهجه یې بدلي ويلې دي دده اشعار عشقی
دي او سپې خلتوب او خوروالي په کې ليدل کېږي .)(١٠)

د پتهي خزانې مولف د ويناله مخي شاه حسین هوتك د
شعرونو یو مکمل د ډوان درلود او هغه یې ترتیب کړي هم و چې
له بدنه مرغه تراوسه ورک دی. دده یوه شعری بېلګه یې په پته
خزانه کې خوندي کړي چې د لته یې راول ضروري بولم
بېلتنانه دې د غمو په چپاو چور کرم
په تيارو کې د هجران یې له تادر کرم
بېلتنانه دې هسي او بنکې راخپري کړي
ستاد فکر په گرداب کې تل عبور کرم
د فراق پړي مې کښېوت و مری ته

په جهان کې يې رسوالکه منصور کرم
په وصال دې هم نابناد يمه دلبرې
د بېلتون فکر په زړه کې ناصبور کرم
د بانو عشی مې و خور په ټيگر کې
غمازانو په غمزو غمزو مهجور کرم
خلق یاد زماد عشق په لپونو کا
زه حسین محبت هسي مشهور کرم (۱۱)

د ميروييس نيكه نوم او دده کورني، د پښتنو د تاريخ یو رنګين
او سمسور خپرکى دی د دوى مبارزي او سربنندنې د پښتون
ولس په زړونو کې خاص ئاي لري. دغې عالمې او فاضلې
کورني، د خپلو سياسي جدو جهد او هلو څلوا په څنګ کې د
پښتو ادب لپاره نه هېرې دونکې کارنامې موږ ته په میراث
پرې اينسي دي. د دغې کورني، بله عالمه او فاضله مېرمن زينبه
هوتكه ده، لوی استاد علامه حبیبی په خپله یوه ليکنه کې
کاري: ((د هوتكو په دغه درني کورني، کې موږ دوى د علم او
ادب خاوندي مېرمنې هم پېژنو، چې یوه مېرمن نازو د حاجي
ميروييس خان مور وه... بله عالمه او اديبه مېرمن بي بي زينبه د
حاجي ميروييس خان لورده، چې د ملا نور محمد غلبجي خخه
يې لوست کړي و او د محمد هوتك په قول یوه هوبنياري او

عالمه بسخه وه... دې مېرمن د خپل عصر مروج علوم او ادبی او دیني کتب ت قول لوستي وود شعراو پردېوانو او اشعارويې پوره عبور لاره او د موزونانو او شاعرانو قدردانه وه. (۱۲)

دا ډول محمد هوتك په پته خزانه کې د دغې خوب ژبې شاعر د ژوند او شاعري په هکله ګټوري خبرې کړې دې. د دغو خبرو په یوه برخه کې لولو: ((هسي روایت کا: چې بې بې زینب ډېره هونبیاره او په مهماتو د امورو عالمه بسخه وه او د پادشاه جم加ه شاه حسین په امورو کې تدبیر کا او هر کله په راي صایب مشکلات د امورو حل کا او پادشاه د زمان يې په خبرو عمل کا او نصائح يې اوري دا درشهوار د صدف عظمت بنه بنه شعرونه هم وايي او د موزنانو او شاعراو قدر کا دو اوين د شعرا هم کله لولي او له مضامين شيرين بى کام شيرين کا... (۱۳)

ددغې پښتنې مېرمنې په هکله که پلتنه وشي، داسې بسکاري چې دې به هم د خپل عمر په او بد و کې ډې شعرونه ويلى وي د پښتو شعر په تاریخ کې د دې مقام حکه زيات رونبانه او خلپدونکۍ دې، چې دې د خپل ورور په مرینه داسې ويرنه کښلي چې د پښتو ويرنو په تاریخ کې هم زيات ارزښت لري. موربه د لته د دغې پښتنې مېرمنې د شعر د بېلګې د راولو په خاطر د دغې مرثيې خو بیتونه راورو:

بغ سو چې ورور تېرلە دنيا سونا
قندھار واره په ژړا سونا
زره مې په ويړ کې مبتلا سونا
چې شاه محمود لە ما جلا سونا
دارون جهان راته تورتم دي نا
زړه د بېلتون په تېغ کرم دي نا
هوتك غمنجن په دې ماتم دي نا
د پاچه هی تاج مو برهم دي نا
چې شاه محمود تېرلە دنيا سونا
قندھار واره په ژړا سونا... (۱۳)

په لنډي زړه ويلى شو، چې د نازو انا په کورنۍ کې ددي په
شمول خلور تنه پښتنه شاعران نازو انا، ميروييں نيكه، شاه
حسین هوتك او زينبه هوتكه تېر شوي، چې موږ په ډېره
مختصره توګه د دغه خلور تنو خود ژبو شاعرانو يادونه وکړه.

اخونه

۱- هوتك، محمد، پته خزانه لومړي چاپ، ۱۳۵۲ دل کال، د
ادبياتو او بشري علومو پوهنځي، ۱۰۱ مخ

- ۲- همدغه اثر ۱۰۲ مخ
- ۳- همدغه اثر ۱۰۳ مخ
- ۴- دزپري کالني، د افغانستان د علومو اکاډمي ۱۳۵۷ ل ۱۳۵۷ کال
چاپ، په پښتو ادب کې د مېرمنې برخه د لوی استاد علامه
حبيبي مقاله، ۱۵۱ مخ
- ۵- زلمي، هپوادمل، ژوندون مجله د افغانستان د ليکوالو
انجمن خپرنۍ اړګان، ۱۳۲۸ ل ۱۳۲۸ کال دويمه او درېيمه گنه ۲۸ مخ
- ۶- همدغه اثر همدا مخ
- ۷- همدغه اثر ۲۹ مخ
- ۸- پته خزانه، ياد شوي اثر، شاه حسين هوتك ۵۷ مخ
- ۹- همدغه اثر ۵۸ مخ
- ۱۰- حبيبي، عبدالحمى، پښتنه شعرالو مرۍ توك، ۱۳۲۰ ل ۱۳۲۰
پښتو تولنه ۱۲۸ مخ
- ۱۱- پته خزانه، ياد شوي اثر ۵۸ مخ
- ۱۲- دزپري کالني، ياد شوي اثرياد شوي مخ
- ۱۳- پته خزانه ۱۰۷ مخ

د هوتكيانو په باب چاپ شوي پښتو كتابونه

(۱۱۵۱-۱۱۹-هـ) کلونه د هوتكيانو د اکمنی عصر دی له نومورې نېټې څخه بیا ترنه پورې د هوتكيانو د عصر د سیاسي، فرهنگي او ټولنیزو پښتو په باب بېلاړېل اثار لیکل شوي دي. په دې کې د کورنيو لیکوالو اثار هم شته او د بهرنیو هغو هم پر پښتو او دري ژبو سربېره په انګلیسي، جرمني، فرانسوی او روسي ژبو هم په دې برخه کې اثار لیکل شوي دي زما د مقالې نوم دی، د هوتكيانو په باب چاپ شوي پښتو كتابونه خرنګه چې پر ۱۳۵۷ کال د ((هوتكيان کتابشناسی توصيفي)) په نوم يو كتابښود ترتیب شوي او په هغه کې يې ټول هغه اثار چې د هوتكيانو په باب په پښتو، دري او هم په بهرنیو ژبو لیکل شوي، معرفي شوي، نوزد د هغو کتابونو بیا معرفی څخه ډده کوم، یوازې هغه اثر چې ((د خپلواکۍ لمر خرك)) نومېږي او د هوتكيانو په باب نسبتاً جامع اثر دی او نوی چاپ شوي، معرفي کوم لوړۍ به په خپله د (هوتكيان

کتابشناسی توصیفی)) اثر معرفی کرم او بیا به((د خپلواکی لمرخک)).

هوتكيان كتابشناسي توصيفي:

داد هغه اثر نوم دی، چې د محمد ابراهيم ستوده او احمد ضیا مدرسي له خواتالیف شوی دی. دا کتاب پر ۱۳۵۷ کال د کابل پوهنتون له خوا د پوهنتون په چاپخونه کې چاپ شوی دی. د کتاب د ټوکونو شمېر خرگند نه دی، خود مخونو ټول شمېري ۱۵۶ مخونو ته رسپري. په دې اثر کې هغه اثار، سرچینې او ماخذونه نبودل شوی، چې د هوتكود سیاسي او ادبی کارنامو په باب په کې خه راغلي دي. د اثر په پیل کې د ((مقدمه)) په نوم په دوو مخونو کې د پوهندوی دوکتور عبدالرشید جلیلی یوه لیکنه راغلې ده. ورپسې ((دهوتکيانو توصيفي كتاببنيود)) په نوم په دوو مخونو کې د لوی استاد پوهاند علامه عبدالحی حبیبی لیکنه راغلې، چې د کتاب پر څرنګوالی، لنډې خو جامع خبرې کوي. بیا د کتاب د څرنګوالی په باب د ((پیشگفتار)) په نوم په لسو مخونو کې په خپله د محمد ابراهيم ستوده او احمد ضیا مدرسي خبرې راغلې دي.

دغه كتاببنيود په څلورو برخو کې سره اوچل شوی دی:
لومړۍ برخه: كتابونه او كتابګوشي (رسالي).

دویمه برخه: مجلې، جريدي او ورڅانې.

درېيمه برخه ضميمې:

۱- د ملا خيرالله هوتك كتابښود، چې سرڅپونکي محترم
زلمي هپوادمل ترتیب کړي دي.

۲- د مولوي صالح محمد كتابښود، چې محترم عبدالکريم
پتنګ ترتیب کړي دي.

۳- د شېرمحمد كتابښود، چې محترم حبیب الله رفیع ترتیب
کړي دي.

څلورمه برخه: ئینې انگربزي، جرمني، روسي، فرانسوی او
نوري خپروني دي

په لوړۍ برخه (د كتابونو) په برخه کې (۱۰۱) توکه بېلاړيل
كتابونه، چې د هوتكيانو په باب يادونې په کې راغلي،
معرفي شوي دي.

په دویمه برخه (جريدو، مجلو او ورڅانو) کې تولو (۵۷)
ماخذونو ته گوته نیول شوې ده.

د اثر درېيمه برخه (ضميمې):

۱- لوړۍ برخه د ملا خيرالله كتابښود دي، چې سرڅپونکي
محترم زلمي هپوادمل د ملا خيرالله پرژوند ليک سربېره، د
هغه د دبوان لوړۍ، دویم او درېیم توک، د دبوان قلمي نسخه

او همدارنگه د ملا خیرالله ازبکی پښتو فرهنگ هم معرفی
کړي دي.

۲- د شېرمحمد هوتك کتابنېود، چې محترم رفيع صيې
ترتیب کړي، د شېرمحمد هوتك پرژوند لیک سربېره یې د
هغه دلاندې اثار معرفي کړي دي:
۱- اسرار لسالکین يا (اسرار العارفين).

۲- تجويد الافغاني، ۳- رساله ميت، ۴- د مستخلص د ادبیاتو
شرح، ۵- د بردی د قصیدې ژباره، ۶- معجزات.

۳- د مولوي صالح محمد هوتك کتاب پېژندنه
محترم عبدالکريم پتنګ لوړۍ د مولوي ژوند لیک ليکلى
او بیا یې د هغه دلاندې اثار را پېژندلي دي:

الف- منظوم اثار: ب- منشور اثار:

۱- لوړۍ کتاب د پښتو ۱- پښتو مثنوي.

۲- دویم کتاب د پښتو ۲- پاشرلې ویناوي.

۳- دریم کتاب د پښتو ۳- پښتو عسکري لنډي

۴- پښتو اطاعت اولی الامر

۵- پښتو ژبه لوړۍ توك

۶- پښتو ژبه دویم توك

۷- حصه اول رهنما يا خود

اموز پښتو.

٨- حصه دوم رهنما يا خود اموز پښتو.

د كتاب په وروستي برخه کې د هغو (٤٦) اشارو معرفي راغلي، چې په انگلisiي، جرمني، فرانسوی او روسي ژبو ليکل شوي دي

يو بل تکي چې ددي اثر په باب يې يادول ضروري دي، هغه دادي، چې هغو کتابونو او ليکنو ته يې د انتقاد ګوته نيولي، چې د بهرنيو ليکوالو خصوصاً د ايراني ليکواله کيني، تعصب، جعل او غلبېل خخه منئته راغلى او د هوتكود دورې پېښو ته يې بل دول رنګ ورکړي دي.

د خپلواکۍ لمر خرك:

لمر خرك د هوتكيانو په باب ډېرنوی او جامع اثر دی، چې د محترم الحاج امان الله هوتك له خوا ليکل شوي، ددي اثر د بشپړې دو نېټه د ١٣٢٨ کال دوري د مياشتې ٨مه نېټه نسودل شوي او پر همدي کال په افسيت دول په کوزه پښتونخوا کې چاپ شوي دي

د كتاب د چاپ معین ئهای (چاپخونه) او د ټوکونو شمېر معلوم نه دي. د مخونو شمېري ۳۳۳ دی، په معياري ليکدو د او د ليکوال په خپل سيمه بيز ګړدو د ليکل شوي. دا

اثرد هبود تاریخ د ۱۱۵۱-۱۱۹ه.ق) یانې د هوتكود افغانی دولت عروج او نزول تر خپنې لاندې نیسي. دا اثرد خپلواکۍ د لاري مبارز ((د غازي سپه سالار سيدال خان ناصر په نوم چې د افغانی عزمت په لاره کې یې توره او قلم په مېرانه او ايمانداري چلولي دي) اهدا شوي دي. په دې تاریخي اثر کې ليکوال د کورنيو او بهرننيو اخؤنو له نويو سرچينو او هفو روایاتو خخه چې د هوتكوله وخته بیا ترنه پوري سینه په سینه رارسېدلې، ګته اخیستې ده. د ليکوال له ليکنې خخه بنکاري، چې په زياته کچه د بطرفي او بې غرضې تاریخ ليکنې اصل ته وفادار پاتې شوي او پېښې، چې خنگه پېښې شوي، ده په همغه دول ثبت کړې دي.

حاجي صيب امان الله د هغو بهرننيو ليکوالو په ئانګري ډول د ايراني ليکواله غرض او کينې نه ډکې ليکنې، چې د افغانانو د اتلوليو او ويقارونو د نه زعملو له کبله منځته راغلي، تر انتقاد لاندې نیولي او د قناعت بنسونکو د لاليو په راولو بې، هغه رد کړې دي.

ددې اثر په پيل کې په دلوسو مخونو کې د هبود د نوبتگر ليکوال او خپرونکي حبيب الله رفيع یوه ګټوره سريزه راغلي، وايي: ((پخوانى او غير عادي حالات که له یوې خوا ملتونو ته زيانونه اړوي او وراني ويچاري ورپېښوي له بلې خوا

هډا سې حالات د ملي ټه رمانانو او اتلانو د تبارز او ودې
لپاره لاره هواروي او د ملي بهير د مخکنۍ په لاره کې ملي
مشران او نوابغ رامنځته کوي...
...

د ميرويس نيكه مبارزي د افغانستان د اسمان له افق نه د
دونيمو پېړيو په اوږدو کې غایب شوی د ازادي لمريو ئحل بيا
ددې هېواد په یوه برخه کې وڅلواه او ملي، د عدل او د ولس د
خپلې خونې حکومت پیل شو، د صفوی بي کفایته او حریصو
واکمنو غچ اخیستونکې وسله والې هڅې يې هم وار په وار
شنډې کړي او د ملي او جمهوري حکومت د ددې او پرمختګ
په لورې ګامونه اخیستل.

زمور بد تاریخ دا روښانه دوره ډېره تاریکه پاتې وه، لکه د هر
ناکام شوي نهضت خاصه چې ده، د هغه ډېري کارنامې پتې
شوې دی، په دې باب افغاني اسناد ډېرلې وو او هغه هم زياته
برخه يې ورک وو، چې ورو ورو را برسېره شول او لاد را برسېره
کېدو په حال کې دی، ایرانیانو چې په دې باب خه ليکلې وو
مغرضانه او دېمنانه او حتی کله کله لوچکانه او بې ادبانه
وو، د خارجيانو اثار زمود په لاس کې نه وو او او س که په لاس
کې شته هم د ایرانیانو تر غلبېل راتېر شوي یعنې د هفو له خوا
له ناروا تصرف سره ژبارل شوي او خپاره شوي دي. چې پر دې
كتاب کې پرې خبرې کېږي.)

دا اثر چې د هوتكو په باب نسبتاً جامع معلومات په لاس
راکوي، په دې لاندې موضوعات کو بحث کوي:
لومړۍ خپرکي:

د میرویس نیکه پاڅون، افغانستان په لویدیع کې د ازادي
هلې څلې، شجرةالنسب، میرویس نیکه، میرویس خوک و او
څه یې وکړل، د نازو انا خوب لیدل، د میرویس نیکه ازدواج،
د میرویس نیکه کسب و کار، د میرویس نیکه شخصي
صفتونه، د میرویس نیکه مقام د پښتنو په نزد، ګرگین خوک و
او خنګه کندهارته راغۍ، حج ته د میرویس نیکه تګ، د
میرویس نیکه خوب لیدل، د حاجي میرویس نیکه بېرته
راګرځدل له حج خخه، له موقع خخه د میرویس نیکه
استفاده، د ملي قايد راتګ قندهارتله، د حاجي میرویس
نيکه رسپدل قندهارتله، دوهمه ملي جرګه، په کارپیل، په
اصفهان ددي اقدام تاثير، د ملي قايد مراوده د هند له دربار
سره، د پارس ۳۱ زره عسکرد خسروخان تر قوماندې لاندې، د
خسرو خان نفاق اچول، د میرویس نیکه اماده ګي، د پارسيانو
د بل لبکر ماتې، د ملي قايد وفات، د ملي قايد وروستي
خبرې، د حاجي میرخان نیکه ورور عبد العزيز.

دوهم خپرکي، د شاه محمود هوتك سوبې:

د اصفهان محاصره، د محاصرې شدت، د شاهي سرای سنگ باران، د شاهي اشپزخانې چور کول، په اصفهان قحطی، خارجي سفيران، د اصفهان د مړو شمېره، د محاصرې په دوران کې جګړه، د شاه حسین ګونبه کېدل، د قحطی اشارو له منځه ورل، د افغانانو له خوا د اصفهان شاوخوا سيمونيوں، د شاه محمود سلطنت، د شاه محمود د حکومت لوړۍ شپې، د شيراز فتح، د ګل يگان فتح، د کاشان فتح، د امان الله خان مرورېدل، د پادشاه د خپلوانو وژل، په ایران کې روسي مداخله، د ترکانو او روسانو ترمنځ د تشنج زیاتېدل، د خطرناک جنګ سیوري، د ایران په شمال کې د روسانو نور اقدامات، د اعليحضرت شاه اشرف د سلطنت دوره، اعليحضرت شاه اشرف هوتك، له صفوی شاه حسین سره د شاه شرف وضع، طهماسب ته د شاه اشرف خط لیکل، بېرته افغانستان ته د امان الله خان تګ، د شاه اشرف او طهماسب جنګ، له ترکانو او روسانو سره د شاه اشرف جنګونه، د شاه اشرف او روسانو ترمیان جنګ، طهماسب ئان روسانو ته سپاري، د نادر او طهماسب اختلاف، د ابدالیانو تعهد او د صفوی حکومت تجرید، له نادر او طهماسب سره د مقابلې ترتیبات.

درېیم خپرکې:

د نادرېرغل، اشرف خان توخى، د ولس خلک له خپلو کورو را
ایستل. د هوتكىي دورې مشاهير.

ضميمه:

له جمیل بیگ سره د میرویس نیکه ملاقات.

احمد تکل

د چا بدل

انا تېردى خىرى
انا د كورله دالانو نه دې لمبى جىڭپىرى
انا منگىي كې د ملالى كوم چا زهر گەل كېل
او دا خبره نه ده
گوره چودى كې دې كوم لاس دى چې رانجه گەلوي
چې ستا اواز د خونپى پېرى د غېرگۇ دېوالونو لەشا
ماتەرا ونەرسى
انا دا خە پېبن شوي ...
چې پېستانە لەمىسیان دې
لە يەخدا نو كلىمەدارى مشھدى پەتھى
او د مغولو پە بازار كې يې پە نىمە، نىمە بىھ پلورى
انا دا خە پېبن شوي

چې د جرګو کړي کې
د بنو درنو درنو خبرو پر ئای
سپکې کنڅلې کېږي
انا دا خه پېښشوي
چا درته نسبري کړي دي؟
الله د چا بدلتانه اخلي؟

د محمد اسمعیل یون لنهه پېژندنه

محمد اسمعیل
یون د حاجی
محمد خان زوی
پر ۱۳۴۲ لکال،
د لغمان ولايت د
الینگار
ولسوالۍ
دنیازیو په یوې
روښنفکرې
کورنۍ کې
زېړېدلی دی

لومړنی زده کړې یې د الینگار ولسوالۍ د سلينګار په لومړنی
ښوونځی کې سرته رسولی دی، تره ګه وروسته کابل ته راغۍ او
په خوشال خان لېسه کې شامل شو. پر ۱۳۶۲ لکال له نومورې لېسې
څخه په دویم نومره بريالي او پر ۱۳۷۷ لکال د کابل پوهنتون د ژبو
او ادبیاتو پوهنځی د پښتو خانګې محصل شو. پر ۱۳۷۰ لکال له
نومورې خانګې څخه اول نومره بريالي او پر همدي کال بېرته
د پښتو خانګې د کدر غږي شو. پر ۱۳۸۵ لکال په نومورې خانګه

کې د ماستېری دوره پیل شوه، یون په ډېربنې او بریالې دول دا دوره
پایته ورسوله

محمد اسمعیل یون له ۱۳۷۰ کال خخه بیا ترنه پوری د کابل
پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځی تدریسي غړی او (پوهنډوی)
علمی پوری ته رسیدلی دی، پراستادی سرېږه، استاد یون د
(کابل پوهنتون)، ((هیلې)) او ((شمشاډ)) مجلود چلوونکي
دنده هم په نښه دول ترسره کړي ده. په پېښور کې د چاپبدونکې
(معارف) مجلې کتونکي غړی هم و همدارنګه دیو شمېرنورو
چاپي خپرونو همکارهم پاتې شوي دي

استاد یون پر ۱۳۸۱ کال، په جلال اباد کې بېښی لوېې جرګې ته د
ختیزو ولايتونو د انتخاباتو د فتر مشرشو، ددې جرګې لپاره تر
تاکنو وروسته د جرګې غړی، بیاد جرګې د غرو له خوا د بېښی
لوېې جرګې دلومړي منشي په توګه انتخاب شو. استاد یون په دې
جرګه کې تر خپل وروستي وسه خپل ملي او تاریخي مسولیت ادا
کړ او د هېواد د بمنه عناصر د تو طيو مخه يې ونيوله

تردي جرګې وروسته، کله چې د افغانستان د اساسی قانون د
تدوین بهير پیل شو، نواستاد یون بیا ددې بهير لپاره د ختیزو
ولايتونو د دارالانشاد د فتر مشرو تاکل شو. په ختیزو ولايتونو کې
د اساسی قانون د لوېې جرګې لپاره انتخابات هم د همدي دفتر له

خوا ترسره شول استاد یون د اساسی قانون د تصویب په لویه جرگه کې د نومورې جرگې د دارالانساد غوري په توګه خپل فعال رول ادا کړ. تاکل شوي وه، استاد یون په ختیزو ولايتو奴 کې د افغانستان د جمهوري رياست لپاره د عمومي تاکنو د دفتر مسؤول شي، خو په کابل کې د لويو جنگسالارانو او حئينو تنظيمي مشرانو له خوا پر حکومت او ملګرو ملتونو د زيات فشار له امله له کاره ګونبه شو. ملګرو ملتونو (UNAMA) استاد یون ته وړاندېز وکړ، چې په کابل کې به تردې لوره دنده دروسپارو، خوا استاد یون ونه منله او خپلې استادي ته بې دوام ورکړ.

درې کاله وروسته بې د حئينو ملګرو په زيات تینګكار او غونښته، د جمهوري رياست د ملي امنیت شورا په دفتر کې د فرهنگي چارو د رياست دنده ومنله او په کابل پوهنتون کې پر استادي سرېږه لا تر او سه دا دنده پر مخ وړي استاد یون پر ۱۳۸۵ کال د افغانستان او پاکستان د امن ګډې جرگې لپاره د افغانستان له خوا د منشي په توګه غوره شو او دا دنده بې هم په بنه ډول ترسره کړ.

استاد یون د خپلواک ليکوال په توګه په تېرو شلو کلونو کې ګن شمېر فرهنگي او تولنيز خدمتونه ترسره کري، په ګنو چاپي، راديوبي او نټويزېيوني مرکو کې بې د واقعيتونو او حقايقو د خرگندبيان له امله د خلکو په زړونو کې ئای نیولی دی که خه هم

دېر خلک د یون لیکنې، مرکې او نظریات خوبنوي، خو یو شمېر داسې خلک هم شته، چې د یون سر سختي مخالفین دی د هغه ملي او گټهورو نظریاتو ته هم غلطرنګ او تعییر و رکوي، دا ډول اشخاص، چې اکثره يې زورو اکي او د سیاسي ډلو تپلو غړي او مشران دی، د استاد یون نظریات خپلو شخصي او تنظيمي گټو ته خطر بولي، نو ئکه يې په تینګه مخالفت کوي زه ددي شاهد یم، هر کله چې یون کومه لیکنه او مرکه کړې، نو دده پرواندي يې مثبت او منفي غبرګونونه دواړه را پارولي دي، منفي غبرګونونه اکثره وخت د هغو اشخاص او ډول له خوا وي، چې په تېر کړ کېچن سیاسي بهير کې يې دېرې نام مشروع گټې ترلاسه کړي او ځانو نه يې مطرح کړي دي.

مثبت غبرګونونه اکثره د ولس د مشرانو، روښن فکرانو او نورو مخورو له خوا وي، خو استاد یون په دغسي سختو اغزنو او تنګو شرایطو کې بیا هم خپل فرهنگي، سیاسي او ټولنیز کارتہ دوام ورکوي

دا او سنی فرهنگي کار، چې تاسو يې او س په مسلسل ډول ګورئ، داد تېرو شلو کلونو کارونه دي، چې له تېريو نيم کال راهيسي پرې په منظم ډول کارشوی، او ډل شوي او دادی ستاسو مخي ته اينسودل کېږي، په داسې یو دولتي دفتر کې چې بوختي او په کې دېرې وي، د منظم او ستر فرهنگي کار سرته رسول اسانه کارنه دي. استاد یون پر خپل فرهنگي کارونو سربېره د ګنهو فرهنگي ټولنو

د غوري، همکار او موسس غري په توګه هم خپل فرهنگي رول ادا کړي، په پېښور کې یې د دوو المان مېشتول فرهنگي تولنو (د افغانستان د کلتوري ودې تولني) او (د پښتنې فرهنگ د دې پراختيما تولني) د همکار په توګه د بېلا بلولکوالو په لسکونو اشار، ايدېيت او چاپ کړي دي دغه رازې په سلګونو کورنيو مشاعرو، ادبی غونډو او سيمینارونو کې وندوه اخیستې ده، خپله یې هم په لسکونو مشاعري، سيمینارونه او علمي ورکشاپونه جوړ کړي دي

سرېبره پردي، په یوزيات شمېر، ملي او نړيوالو کنفرانسونو کې یې په بنه دول د خپل هېواد استازې کړي ده. د لته به یې د اثارو یادونه وکړو:

اثار

الف-پنځونې:

كتاب نوم	خرنګوالی	چاپکال
• متکور	لومړۍ شعری تولګه	دویم ۱۳۸۷
• په اورونو کې سندري	دویمه شعری تولګه	دویم ۱۳۸۷

ب-راتهولونې:

• هيلې	گډه شعری تولګه	دویم ۱۳۸۷
• نيمګري ارمانونه	د حیران شعری تولګه	دویم ۱۳۸۷
• د لوونو فصل	گډه شعری تولګه	دویم ۱۳۸۷
• د نازو انا ياد	د سيمینارد ليکنو تولګه	دویم ۱۳۸۷

- د استاد الفت نشي کليات د استاد الفت نشونه درېيم ۱۳۸۷
- سيندونه هم مری د اسحق نتگيال شعري منتخبات دويم ۱۳۸۷

ج-زبارني:

- د ټولنپوهني له نظره په افغانستان کې د واک جورېښتونه دېوهنوال روستارته کې اثر دويم ۱۳۸۷
- د افغانستان فرهنگي میراثونو ته يوه کتنه د نينسي دوپري اثر دويم ۱۳۸۷
- په افغانستان کې د جګړې جنایتكارانو محاكمه دېوهنوال روستارته کې اثر دويم ۱۳۸۷

د-يونليکني:

- د اماراتو سفر د اماراتو یونليک دويم ۱۳۸۷
- که یون دی یون دی د اروپا یونليک لومرۍ ۱۳۸۷
- دېنټاګون ترڅنډو د امريكا یونليک لومرۍ ۱۳۸۷

ه-څېړني او شنني:

- د محمد ګل خان مومند اند و ژوند ته يوه لنډه کتنه دويم ۱۳۸۷
- استاد زيار د پښتنې فرهنگ یو ځلاند ستوري دويم ۱۳۸۷
- د کابل پوهنتون د ادبیاتو پوهنځي پښتو کتابښود دويم ۱۳۸۷
- د افغانستان فرهنگ ته اوښتي زیانونه دويم ۱۳۸۷
- د پښتو شعر هندسي جورېښت شپږم ۱۳۸۷
- له افغانستانه د مسلکي کارونو د فرار عوامل دويم ۱۳۸۷
- ساینسی پرمختیاوې دويم ۱۳۸۷
- بېړني لویه جرګه ولسوکي او زوروکي دويم ۱۳۸۷

- اندیال خوشال
 - هیله د خپلو سریزو په لمن کې
 - کلتوري یون
 - فرهنگي فقر
 - مرکه او مرکې
 - خوشال په خپل ایدیال
 - د کتابونو په وړمو کې
 - افغانستان په سیاسي کېلېچ کې
 - پښتو لیکنی سمون
 - او سنی رسنی
 - که نړیوال ماته و خوری؟
- خداي (ج) دې استاد یون ته د پر عمر ورکړي او جرئت دې ورته هم
تاند لري، الله (ج) دې دی له هر دول بدوملا و وړغوري، په
فرهنگي کارو زيار کې ورته د نور زغم او او سېلې هيله لرم
- په درناوي
وفا الرحمن وفا
کابل-افغانستان

də nāzo ānā yād

(Memory of Nazo Ana)

The collection of seminar's articles

collected by:
M. Ismael yoon

ISBN 978-9936-500-04-4

9 789936 500044 >

د خپرونولپ: (۵)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library